108

COLECȚIA ROMANTIC

Barbara Boswell

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

editura alcris

Trecuseră doi ani de când Ryan n-o mai văzuse pe Alexa Shaw. Doi ani în care nu se mai adăpase la izvorul atât de albastru și limpede al ochilor ei, doi ani în care nu se mai răcorise cu fructul roșu și dulce al buzelor ei.

Fusese de ajuns ca reeducarea fiicei sale, Kelsey, să necesite un terapeut, pentru ca această roșcată cu temperament prea arzător să răsară din nou în viața lui.

— Ai venit să te răzbuni, nu-i așa?

— Cât de orgolios ești, bietul meu prieten! Imaginează-ți că eu... că eu te-am uitat de tot!

— Minți, afirmă Ryan. Cred, mai degrabă, că n-ai încetat nici o clipă să te gândești la mine...

THE BEST

ISBN 973-580-000-4

Lei 1863+37 T.L. = 1900

BARBARA BOSWELL

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

Coperta : ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul : THE BEST REVENGE.

© 1994, Barbara Boswell

AMOUREUX MALGRÉ LUI
Harlequin S.A.

BARBARA BOSWELL

DRAGOSTE RENĂSCUTĂ

Traducere din limba franceză de
ILEANA JITARU

EDITURA
ALCRIS
94

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-580-000-4

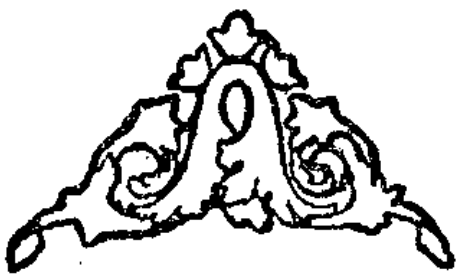

PROLOG

Ryan trase furios o linie cu creionul peste foaia de hârtie din fața sa. Nu, hotărât lucru, nu va reuși ! De aproape două ore stătea aplecat peste planșa de desen, chinuindu-se să găsească o idee. Dar inspirația părea că se joacă de-a v-ați ascunselea cu el.

În mai puțin de o oră, va trebui totuși să trimită prin fax un desen la redacția ziarului „Washington Post" pentru a ilustra articolul ce urma să apară în ediția de mâine. În fiecare zi apărea în celebrul cotidian un desen umoristic semnat de Ryan Cassidy și, cu regularitate, i se cerea să mai ilustreze și un articol de fond, făcut de obicei asupra unui subiect lejer.

Ca acum, de exemplu. Era vorba, de această dată, de a ilustra interviul cu un actor din noua generație, al cărui nume însă nu ajunsese până la Ryan... Fusese prevăzut ca articolul să fie ilustrat cu o fotografie a actorului, dar acesta se arătase atât de puțin cooperant, ca să nu spunem odios, încât fotograful plecase trântind ușa și înjurând de mama focului, promițân-

du-şi că, în viaţa lui, nu va mai avea de-a face cu actorii. Cal să-i plătească cu aceeaşi monedă, actorul anunţase, la rândul lui, că nu vrea să mai audă de fotografi.

După ce, de disperare, redactorul şef îşi smulsese câteva fire de păr ce-i mai rămăseseră, îi veni ideea să-i comande de urgenţă lui Ryan un portret al actorului.

Ryan acceptase. Problema era că el trebuia să-l deseneze pe actor într-o anumită situaţie, o situaţie plăcută, chiar umoristică şi că, iată, de atâta timp, nu reuşea să găsească o idee. Se aştepta de la el un desen foarte bun, cu o poantă reuşită. Uneori, asta era greu de realizat. Foarte greu...

Presiunea aceasta era un supliciu pentru el, pur şi simplu îl sufoca. Aproape că-i venea să plângă. Dar... ocaziile în care Ryan Cassidy vărsase lacrimi se puteau număra pe degetele unei mâini. Ryan Cassidy nu-şi exterioriza emoţiile. Le păstra pentru el, în el. Iar celorlalţi le arăta o faţă lipsită de griji, glumeaţă, puţin cinică. După imaginea desenelor sale.

Adesea, se întrebase asupra cauzelor unor momente de nelinişte, de îngrijorare, care îl paralizau. De fiecare dată, în aceste momente, în mod ciudat îi veneau în minte imaginile unei femei. Mai întâi, ale celor cu care se căsătorise tatăl său şi care se succedaseră în viaţa lui cu ritmicitate dezarmantă. Apoi, cea cu care el

însuşi se căsătorise pentru a divorţa câteva luni mai târziu şi care acum nu căuta decât să-i facă rău. Mai era apoi şi fetiţa pe care o avuseseră împreună. O fetiţă care în curând făcea nouă ani şi care risca să rămână paralizată pe viaţă.

Şi apoi, apărea din ceţurile îndepărtate ale trecutului fantoma unei alte femei, pe care el o iubise la nebunie. Fantama aceasta îl bântuia cu atât mai mult cu cât, la vremea aceea, trebuise s-o părăsească, fără a-i da nici o explicaţie.

Iar acum, trebuia să-i facă să zâmbească pe cele câteva milioane de cititori, încercând să găsească o poantă pentru un actor care nici măcar nu se sinchisise să pozeze unui fotograf...

Ei ! Dar iată ideea ! Într-o străfulgerare, Ryan vizualizase imaginea pe care acum nu mai avea decât să o pună pe hârtie. Dintr-o dată, îşi uită toate gândurile sumbre care-l asaltaseră pentru o clipă şi se cufundă, cu trup şi suflet, în munca sa.

CAPITOLUL I

— Salut, surioară ! Mai eşti aici ? De fapt, chiar speram să te prind înainte să pleci.

Cu un surâs larg pe buze, Ben Shaw intră cu paşi viol în micul cabinet de kinetoterapie al Alexei. Tânăra femeie ridică privirea şi îi răspunse cu acelaşi surâs.

— Salut, Ben.

Înconjurând biroul, tânărul luă mâinile surorii sale pentru a o trage spre el şi o strânse în braţe.

— Arăţi superb, surioară ! Fără să-i dea drumul, se dădu un pas înapoi şi o contemplă cu admiraţie. Tess ! Am zis superb ? Corectez : divin !

Pe scara de frumuseţe, Ben Shaw mergea de la gradul de zero, „nesemnificativ", la gradul zece al excepţiei miraculoase.

— Tu, fără să te mint, meriţi... doisprezece !

Alexa îl privi, imperturbabilă. Întotdeauna, Ben conta pe formele lui de adolescent şi pe entuziasmul lui debordant pentru a obţine ce dorea. Numai că tactica asta nu mergea la ea.

Era imunizată de multă vreme impotriva ei.

– Inutil să-ţi faci numărul în faţa mea, Ben. Răspunsul meu este nu. Îşi retrase mâinile din mâinile lui şi se aşeză din nou pe fotoliul său. N-am idee ce pui la cale, dar nu conta pe mine.

– Doamne, cât de suspicioasă eşti ! protestă Ben, pierzându-şi un pic din aplomb. Nu pot să trec să te văd, pur şi simplu ? Să-ţi spun că arăţi divin, fără a fi suspectat de cele mai rele intenţii ?

Reuşea, aproape, să pară ofensat. Dar expresia lui de inocent ofensat acuzat pe nedrept nu avea nici un efect asupra Alexei care rămăsese de piatră.

– Te cunosc, frăţioare ! Nu ştiu ce coci, dar ştiu dinainte că, dacă mă asociez într-un fel sau altul manevrelor tale, voi regreta după aceea.

– Manevrele mele ?! se sufocă Ben de indignare. Vin doar să-ţi fac o propunere, şi încă dintre cele mai cinstite.

– *Răspunsul meu la propunerea ta este „nu"*, tranşă Alexa privindu-şi ceasul. Dar, poate o să accepţi tu propunerea mea. Am nişte friptură de pui în frigider şi tocmai am închiriat ultima casetă cu Jean Claude Van Damme. Ce-ai zice de o seară video ?

– Eu nu aştept ca filmele să iasă pe casetă pentru a le vedea, răspunse Ben făcând o grimasă. Îmi place mai mult să le văd pe ecran

mare. Şi apoi, am deja nişte proiecte pentru astă-seară. Nişte proiecte care te privesc şi pe tine. Ştii, prietenul acela al meu, cel ce ţi-a văzut poza pe biroul meu...

– Oh, ştii că am oroare de întâlniri aranjate !

– Dar, Alexa, ăsta este într-adevăr un tip pe care ar trebui să-l cunoşti. Am rezervat o masă la restaurantul chinezesc.

– Ei bine, o să mergi fără mine, îi tăie ea vorba. Îmi pare rău, adăugă ea de formă.

– Pe naiba ! răspunse Ben enervat. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Alexa, când o să te hotărăşti să ieşi din...

– Ben, vrei să mă scuteşti de o înjurătură ? îl întrerupse ea. Toată lumea mă înnebuneşte cu asta : mama, tata, Carrie, Tyler. Nu o să începi şi tu acum.

– Of, toată situaţia asta este din vina lui Cassidy ! izbucni fratele ei cu faţa schimonosită de furie. Dacă o să pun mâna pe nenorocitul ăsta, o să-l fac să plătească pentru ceea ce ţi-a făcut.

Alexa îşi trecu o mână leneşă prin păr.

– Calmează-te, Ben, asta este deja o poveste veche.

– O poveste veche pe care tu încă o regreţi. Sunt de acum doi ani de când acest... acest... prefer să nu spun cuvântul, te-a lăsat baltă, ca pe o batistă veche şi tu continui să suferi din cauza lui.

– Ben, hai să abandonăm subiectul, vrei ? Sunt obosită și n-am chef să ne certăm din cauza lui Ryan. Cu atât mai mult cu cât nu mai am nici un sentiment pentru el, dar nici unul. Nici măcar nu l-am mai zărit după ce ne-am despărțit.

– Aș vrea să te cred, Alexa. Dar, de atunci, tu nu mai ești aceeași ! De când te-a părăsit duci o viață de călugăriță. Ești tânără, frumoasă. De ce nu tragi o linie peste capitolul cu acest tip ? Parcă te-ar fi vrăjit !

– Ești ridicol, Ben ! strigă Alexa cu urmă de nerăbdare în glas, de această dată. Încetează să mai faci o tragedie din toată povestea asta. Auzindu-te, s-ar putea crede că eu sunt o biată mică fecioară sedusă care moare de durere după ce un viclean Don Juan a abandonat-o ca un trădător. La urma-urmei, mă și enervezi.

– Cassidy este un trădător, în mod sigur, replică Ben cu o privire întunecată. Iar tu ia fost victima lui.

– Am fost o tâmpită, fu de acord Alexa. Aș vrea foarte mult să încetezi să-mi mai amintești asta. N-am nevoie de nimeni să-mi facă reproșuri : îmi fac eu destule.

Tânăra femeie făcu tot posibilul pentru a stăvili furia care începuse să o cuprindă la amintirea propriei ei prostii. Când se gândea că-l crezuse pe Ryan Cassidy bărbatul vieții sale !

– Și când eu îți spun că este o poveste veche, crede-mă, pentru Dumnezeu ! reluă ea cu

vehemență. Am redevenit lucidă, plină de bun-simț, independentă și fericită. Îmi duc viața cum cred eu de cuviință, iar pe plan profesional, nici nu s-ar putea să meargă mai bine ca acum. Mulțumesc lui Carrie și Tyler care m-au ajutat să-mi cumpăr acest mic cabinet și să-mi realizez astfel visul, eu...

O întrerupse o ciocănitură în ușa care se deschise imediat. Alexa se ridică, parcă împinsă de un resort.

— Doamna doctor Ellander ! Ce bucurie !

Deja Alexa înainta pentru a-și întâmpina musafira, o femeie de vreo cincizeci de ani, cu trăsături cam severe. Spitalul în care lucra aceasta se afla chiar în fața acestui imobil nou în care se afla și cabinetul de kinetoterapie al Alexei.

— Vreau să-ți încredințez un caz.

Doamna doctor Judith Ellander, chirurg ortoped, cea mai renumită din toată zona Washington, nu-și pierdea niciodată timpul cu vorbărie inutilă. Cu atât mai mult, nu se deranja personal când îi trimitea Alexei vreun caz. Trebuie că acesta era de mare urgență, sau mai dificil decât celelalte, pentru a cere mai mult decât un apel telefonic, ca de obicei. Alexa înțelese imediat aceasta și reacționă în consecință.

— Luați loc, doamnă doctor. Despre ce este vorba ?

Ben tuşi uşor pentru a-şi semnala prezenţa şi Alexa făcu repede prezentările, rugându-se Cerului pentru ca fratele său să înţeleagă că ar trebui să dispară. Spre marea ei nemulţumire, el se prefăcu să ignore total privirea elocventă pe care i-o aruncase.

– Ce bucurie să vă întâlnesc, doamnă doctor ! exclamă el cu exuberanţă. Sora mea ne-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră ! Am impresia că vă cunosc dintotdeauna.

Văzând zâmbetul radios al lui Ben şi admiraţia ce strălucea în ochii lui albaştri, ai fi zis că asta este întâlnirea vieţii lui, gândi Alexa care privea cu un ochi blazat încercarea fratelui său de a fi fermecător. Nimeni nu rezistase vreodată acestui număr ! Astfel că, tânăra femeie nu fu deloc surprinsă să o audă pe doctoriţa Ellander, de obicei foarte rezervată şi tăciturnă, lăsându-se atrasă într-o scurtă conversaţie asupra timpului şi a excesului de ploaie de care suferea în prezent districtul Columbia.

În ciuda enervării, Alexa nu se putu împiedica să nu admire dezinvoltura naturală a fratelui său. El putea, fără cea mai mică dificultate, să vorbească despre toate şi despre nimic cu oricine. Şi, în general, îi plăcea să-şi surprindă interlocutorii cu un subiect care le trezea întotdeauna curiozitatea. Asta nu dădea niciodată greş.

– Ştiaţi că Alexa şi cu mine suntem doi dintre cei trei gemeni ?

Bingo ! Alexa își ascunse un zâmbet văzând uimirea ce apăruse pe fața doctoriței. În cei cinci ani de când lucra împreună cu celebrul chirurg, niciodată nu lăsase frâu liber confidențelor pe care fratele ei reușise să le facă în mai puțin de două minute.

– Ei, da, noi suntem trei gemeni ! Alexa, eu și sora noastră, Carrie : trei mici glume de 1 aprilie, născuți acum douăzeci și șapte de ani ! Alexa și cu mine suntem necăsătoriți, dar sora noastră, Carrie, este măritată, continuă Ben cu volubilitate, de parcă nu avea nici o îndoială că aceste date biografice sunt fascinante pentru interlocutoarea sa. Și știți cu cine este măritată ? Cu Tyler Tremaine !

Pronunțase acest nume cu venerație.

– Ben ! îl bombăni Alexa roșind.

Modul în care el îl ridica în slăvi pe cumnatul lor, era întotdeauna neplăcut pentru ea.

– Știți, lanțul de restaurante Tremaine, lanțul de magazine de discuri și video, Tremaine ? Cele două întreprinderi, cele mai înfloritoare din țară.

Odată lansat, Ben era de neoprit.

– Și cunoașteți, probabil, și serviciul de tratament intensiv finanțat de Tremaine la centrul spitalicesc ? Ei bine, tot despre acest Tremaine este vorba. Iar soțul lui Carrie are toate șansele să devină președintele întregii societăți. În cali-

tate de prim moştenitor, el va lua conducerea consiliului de administraţie, la retragerea tatălu său.

Buzele doctoriţei fremătau într-un zâmbet discret.

— Admiraţia dumitale pentru reuşitele cumnatului este foarte... lăudabilă, comentă ea cu un aer sobru.

Alexa îi fu recunoscătoare că lua tot discursul lui Ben cu mult umor. Hotărât lucru, Ben făcuse destule pentru astăzi, gândi ea. Apucă cu fermitate braţul fratelui ei şi îl conduse până la uşă.

— Dacă eşti drăguţ, lasă-ne, avem de lucru şi doamna doctor Ellander nu are timp de pierdut. Îţi mulţumesc pentru vizită.

— Pe diseară, Alexa...

— Îmi pare rău, Ben, răspunsul meu este acelaşi.

Împingându-l afară, închise uşa în urma lui.

— Fratele dumitale este un tânăr fermecător, comentă doctoriţa. Semănaţi teribil. Ce interesant ! Şi nici nu ştiam că sunteţi rude cu familia Tremaine.

Dintr-odată, părea că o priveşte pe Alexa cu alţi ochi. Ca şi cum prestigiul familiei Tremaine se revărsa automat şi asupra ei. Aceste mărturii de consideraţie aveau tendinţa să o agaseze pe Alexa, spre deosebire de fratele său care, în asemenea cazuri, se delecta.

— Da, în sfârşit, mulţumită lui Tyler Tremaine, cumnatul meu, am putut să părăsesc spitalul şi să-mi deschid acest mic cabinet de kinetoterapie pediatrică, mărturisi ea. Era visul meu dintotdeauna şi, fără Tyler, n-aş fi reuşit niciodată...

— Draga mea, sunt încântată că ai avut norocul să-ţi realizezi visul. Întotdeauna m-am gândit că ai un dar deosebit de a te purta cu copiii. Şi, sinceră să fiu, nu-mi plăcea să te văd nevoită să stai în serviciul de reeducare funcţională al spitalului, în imposibilitatea de a-ţi alege propria clientelă. Dar, de un an încoace problema s-a rezolvat şi eu sunt încântată să-ţi trimit pacienţii mei. Cu atât mai mult cu cât acum poţi să te duci şi la domiciliul pacienţilor. Asta ne readuce şi la motivul vizitei mele...

Doamna doctor Ellander puse pe biroul ei un dosar gros, înainte de a se lansa într-o expunere verbală a cazului.

— Această tânără pacientă în vârstă de nouă ani a fost victima unui accident de motocicletă în urmă cu două luni şi jumătate, mai precis pe patru august.

— Avea casca pusă ? întrebă imediat Alexa.

— Din fericire, da. Nu a suferit nici un traumatism cranian. În schimb, copilul a suferit o torsiune a vertebrelor cu compresie pe măduva spinării şi o fractură de bazin.

Alexa simţi că i se strânge inima gândindu-se la implicaţiile acestui diagnostic.

– Este paralizată ? întrebă ea pe un ton grav.

Doctorița dădu din cap afirmativ, cu aceeași gravitate întipărită pe față.

– Da, picioarele. Fractura de bazin complică și mai mult lucrurile : șoldurile și coapsele sunt încă foarte înțepenite din cauza operației și tracțiunilor ce au fost făcute. Pacienta simte totuși, cât de cât, și la acest nivel. Așa că, mă gândesc că o reeducare adaptată și susținută, ar putea să-i redea unele mișcări. Din păcate, funcțiile motorii nu s-au reluat atât de repede pe cât speram. S-ar putea să fie nevoie de luni de zile pentru a ne da seama de întinderea exactă a leziunilor medulare și să stabilim un diagnostic definitiv. În prezent, singurul lucru ce se poate face este o reeducare imediată, atât fizic, cât și moral. În nici un caz nu trebuie ca fetița să-și piardă speranța.

– Bineînțeles, aprobă Alexa.

Își imaginase fără mare greutate suferința fetiței și disperarea părinților, cu inevitabilele sentimente de culpabilitate, de neliniște și revoltă, atât de greu de depășit.

– Sper din tot sufletul că vei putea să preiei această pacientă, Alexa, continuă doctorița. Dar, înainte să iei vreo hotărâre, va trebui să te informezi despre situația familială, destul de problematică a acestui copil. De fapt,

contextul familial riscă să influenţeze negativ ameliorarea stării copilului. Ca să-ţi spun totul, este de-a dreptul catastrofic.

Alexa o privi cu uimire. Cum era posibil ca doctorul Judith Ellander, o fire atât de pozitivă, de optimistă de felul ei, să gândească atât de pesimist.

— Chiar aşa ? întrebă ea prudent.

— Părinţii fetiţei au divorţat imediat după naşterea ei. Kelsey — acesta este numele copilului — a fost crescută de mama sa, dar cu o contribuţie băneasca solidă din partea tatălui. În plus, el a întreţinut relaţii foarte strânse cu fetiţa. Acum, este foarte pornit împotriva fostei sale soţii : îi reproşează de a fi responsabilă de acest accident şi tocmai a deschis acţiune pentru încredinţarea copilului.

— Dumnezeule, bietul copil ! Deja este destul de traumatizată de această paralizie. De ce mai trebuie să sufere văzându-şi părinţii certându-se din cauza ei ?

— Sunt de aceeaşi părere, Alexa. Este foarte regretabil. Kelsey a ieşit din spital acum o săptămână. Deocamdată locuieşte la tatăl său care a şi instalat nişte echipamente pentru recuperarea fetiţei.

— El ce fel de om este ?

Faţa doctoriţei se lumină.

— Mie mi se pare un tată foarte atent. Este calm, răbdător şi inteligent. Întotdeauna mi-a

făcut plăcere să-l primesc şi să discut cu el. Mama în schimb, mi se pare mult mai insensibilă. Pot spune, chiar isterică. De multe ori se purta odios cu infirmierele şi era total lipsită de bun-simţ... În sfârşit, nu putem judeca noi dacă are dreptul sau nu să păstreze fetiţa, Alexa. Am vrut doar să te informez asupra situaţiei, pentru ca să ştii care este situaţia. Dacă accepţi să preiei cazul, aş vrea să contactezi familia cât mai curând posibil.

Alexa nu trebui să se concentreze prea mult. Recunoştinţa pe care o avea pentru doctor Ellander, căreia îi datora aproape toată clientela ei, precum şi dragostea ei pentru copii, o făcură să se hotărască repede.

— Bineînţeles că accept, doamnă doctor. Am să telefonez chiar acum părinţilor lui Kelsey ca să fixez o întâlnire.

Doctoriţa zâmbi aprobator.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea dumitale, Alexa. Numărul de telefon al tatălui lui Kelsey se află pe cartea de vizită din interiorul dosarului pe care o să ţi-l las.

Ridicându-se, doctoriţa luă mâna Alexei şi o strânse în semn de încurajare.

— Îţi doresc noroc.

— Cred că şi eu şi Kelsey avem nevoie, răspunse ea.

— Eşti, de departe, cea mai potrivită să te ocupi de această copilă. Cred că n-ai să re-

greți nici cunoștința cu tatăl ei. Are mult simț al umorului, genul de umor negru savuros pe care-l apreciem atât noi, cei din lumea medicală.

Alexa murmură un vag răspuns aprobator, și surprinsă, și intrigată de admirația exagerată a doctoriței pentru acest necunoscut. Bărbatul acesta trebuie să fie o perlă rară pentru a fi reușit să o seducă pe doctorița Ellander care, dacă era cunoscută pentru căldura ei față de copii, se entuziasma foarte rar pentru adulți.

– De fapt, am omis să-ți spun că este o celebritate, Alexa, reluă ea când ajunse la ușă. Este un iscusit desenator de benzi desenate umoristice foarte populare. Poate că ai auzit de el ? Desenele lui apar în fiecare zi în „Washington Post" și publică de obicei mai multe volume pe an. Mi-a făcut onoarea să mi-l dedice pe ultimul, care încă n-a apărut în librării. Doctorița Ellander părea radioasă. Înțelegi despre cine vorbesc, nu-i așa ? Despre Ryan Cassidy în persoană...

★

★ ★

Cerul era plumburiu și o ploaie fină și persistentă care se pornise de dimineață, continua să cadă când Alexa Shaw își parcă micul Austin destul de departe de poarta impozan-

tei case a lui Ryan Cassidy. Fațada grandioasă a clădirii ar fi descurajat pe oricine de a parca aici o mașină dintr-o gamă mai ieftină.

Un umor negru savuros, spusese doctorița Ellander.

Era termenul cel mai potrivit situației, gândi ea în timp ce urca treptele minunatei scări de la intrare. Că ea fusese cea aleasă să se ocupe de cazul Kelsey Cassidy, dintre toți kinetoterapeuții din districtul Columbia și statele învecinate, Maryland și Virginia, ținea într-adevăr de umorul cel mai negru ! Doar că ea nu avea dispoziția necesară pentru a aprecia caracterul umoristic al situației.

După cum, nu găsea că este de râs faptul de a fi aflat din gura doctoriței Ellander că Ryan Cassidy avea o fată ! Asta punea, într-adevăr, capac la toate ! Avusese o legătură pasionată cu acest bărbat, îl iubise la nebunie, visase să se căsătorească cu el și să devină mama copiilor lui, și acest bărbat neglijase, pur și simplu, să-i spună că el era deja tată... Într-un anume fel, toată situația era comică, dar ea nu avea deloc chef de râs.

Trecuseră deja doi ani de când nu-l mai văzuse. Exact din ziua rupturii lor, după opt luni de pasiune nebună. Trebuie spus că Alexa devenise foarte pricepută în a evita toate locurile unde ar fi putut să-l întâlnească. Slavă Domnului, aglomerația din Washington era suficient de mare pentru a-i ușura sarcina.

Ajunsese chiar să nu mai cumpere ziarul, de teamă să nu-i vadă desenele. Cât privește culegerile de benzi desenate pe care le scotea de două ori pe an în librării, mai bine și-ar fi tăiat o mână decât să le atingă. Dar știa că se vindeau ca pâinea caldă, ceea ce-i permisese lui Ryan să adune o avere considerabilă... Se explica astfel luxul ostentativ al acestei clădiri, cu aleea la fel de largă ca un bulevard și cu somptuosul parc înconjurător.

După cum îi spusese doctorița Ellander, casa era de construcție recentă, chiar dacă imita la perfecție vechile clădiri albe cu coloane din sudul Statelor Unite. Ryan Cassidy construise tot acest ansamblu în cursul anului trecut și, după părerea ei, era de un gust mai degrabă îndoielnic, pretențios, semn de parvenitism.

Când bătu la ușă cu ciocănelul greu din bronz, Alexa se aștepta să vadă apărând o menajeră curtenitoare sau, mai rău, un valet în livrea, când, deodată, ușa se deschise... Luată prin surprindere, aproape că nu mai respiră : în fața ei, în blugi și un pulovăr negru, exact așa cum îl văzuse pentru ultima oară, stătea Ryan Cassidy.

Nu se schimbase deloc. Același păr blond-cenușiu, lung și des, aceleași trăsături fascinante.... Odinioară, nu se sătura privind la acest chip : mai ales gura aceasta, senzuală și generoasă, acești ochi căprui-închis stropiți cu aur pe care niște gene lungi îi făceau irezistibili...

Trupul lui era la fel de bronzat şi musculos ca în amintirile ei. Îşi făcea oare în continuare alergările de dimineaţă ? Trecuseră doi ani de acum, îşi aminti ea, şi nu mai avea habar cum era viaţa de zi cu zi a lui Ryan Cassidy. Altceva nu dorea să mai afle. Prezenţa ei era de ordin profesional.

N-ar fi trebuit să aibă nici un motiv să se simtă aşa de nervoasă. La urma-urmei, ea era cea avantajată : ea avusese timp să se pregătească psihologic pentru această întrevedere. Pe când, judecând după stupoarea ce apăruse pe faţa lui Ryan, el era departe de a se fi aşteptat la această întâlnire. Rămăsese încremenit în secunda când o zărise.

— Alexa !

El clipi de câteva ori, ca pentru a risipi mirajul.

— Da, eu sunt Alexa Shaw, se prezentă ea ca şi cum ar fi avut de-a face cu un nou pacient.

În sfârşit, de obicei, ea îşi însoţea cuvintele cu cu un zâmbet încurajator care îndulcea strălucirea ochilor ei albaştri. Vocea ei, de asemeni, avea un timbru mai cald şi binevoitor. Dar în clipa aceasta, degeaba ar fi căutat cineva cea mai mică urmă de zâmbet pe buzele ei, iar privirea ei era mai rece decât o banchiză.

— Îţi mulţumesc, te-am recunoscut, răspunse Ryan cu o urmă de iritare în glas, ceea ce îi aminti Alexei de o mulţime de lucruri.

Ryan Cassidy nu avea niciodată răbdare. Cu atât mai mult cu tâmpiții cu care, zicea el, refuza să-și piardă timpul. Alexa glumise cu el pe această temă până în ziua când ea devenise tâmpita de care el fugise. Tot corpul i se crispă la amintirea acelei zile dureroase și își mușcă buzele pentru a se stăpâni. Clipa de triumf pe care o trăise în fața stupefacției lui Ryan se volatilizase.

— Eu sunt kinetoterapeutul trimis de doctorița Ellander pentru recuperarea fiicei tale, Kelsey, adăugă ea pe un ton rece. Am telefonat ieri pentru a fixa această întâlnire și am vorbit cu guvernanta lui Kelsey, Gloria Martinez, mi se pare că o cheamă. Dar dacă crezi că există cea mai mică problemă...

Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— Într-adevăr, Gloria Martinez m-a prevenit că urmează să vină un kinetoterapeut, spuse el după o scurtă ezitare.

Era însă evident că îi scăpa ceva din această poveste, căci reluă pe un ton perplex :

— Doamna doctor Ellander mi-a spus că îmi trimite pe cel mai bun kinetoterapeut pentru copii din regiune...

— Vrei să spui că nu mă vezi în stare să aparțin acestei categorii ? răspunse Alexa cu agresivitate.

— Nu, eu... eu nu voiam să insinuez așa ceva, se apără Ryan trecându-și nervos mâna prin păr.

Stinghereala lui evidentă era în contradicție cu siguranța de sine, chiar cu aroganța pe care Alexa i le cunoștea.

– Intră, intră, spuse el până la urmă, pe un ton jenat.

Alexa trecu pragul casei, oarecum nesigură. Niciodată nu-l văzuse pe Ryan Cassidy, campionul nonșalanței la toate categoriile, atât de tulburat. Abia dacă îndrăznea s-o privească în timp ce-i vorbea.

– Doctorița Ellander mi-a spus că acest kinetoterapeut are un cabinet particular, iar eu știam că tu lucrezi la spital. Nu m-am gândit nici o clipă că ai putea fi tu. Dar doctorița a ținut să precizeze că tu ești deosebit de competentă. Te rog să-mi scuzi surprinderea inițială...

Acum, își mai cerea și scuze ! Ei nu-i venea să creadă ce auzea. Parcă era toată lumea întoarsă pe dos. Altădată, ea era cea care se temuse să-l șifoneze. Lui nici nu-i păsa dacă o rănea sau se purta urât cu ea. Dar azi, desigur, lucrurile stăteau altfel. Avea nevoie cu disperare de ajutorul ei, gândi ea cu o urmă de cinism. Avea nevoie de competența și de talentul ei pentru a o salva pe Kelsey... fetița despre care omisese să-i vorbească.

Ochii albaștri și limpezi ai Alexei se îngustară de furie, dar făcu un efort să nu se vadă. Trecutul nu trebuia s-o împiedice să-și îndepli-

nească misiunea. Sănătatea acestui copil era acum singurul lucru care conta, iar sfârşitul lamentabil al relaţiei ei cu Ryan nu avea nimic de-a face cu asta.

– Niciodată n-am pus la îndoială competenţa ta, te asigur, continuă Ryan. Şi vreau să rămâi să te ocupi de Kelsey. Doresc asta din tot sufletul.

Alexa percepu accentul de disperare din vocea lui. De câte ori nu visase ea, nu se rugase chiar lui Dumnezeu, să-l audă implorând-o să rămână alături de el ? În prima perioadă de după ruptura lor, visele ei se terminau întotdeauna cu o împăcare : ea îi spunea „da", el o lua în braţe şi o ducea spre un viitor fericit. Apoi, de-a lungul anilor, speranţa dispăruse, fiind înlocuită de o dorinţă înverşunată de răzbunare.

Şi ce răzbunare mai cumplită putea să-şi dorească ea decât cea pe care soarta i-o oferise astăzi ? Să-i întoarcă acum spatele şi să plece, nu înainte de a-i arunca în treacăt vreo remarcă plină de cruzime care l-ar fi doborât... Îl privea pe Ryan cu coada ochiului. El avea privirea fixată asupra ei şi, pentru o clipă, ochii li se întâlniră.

– Alexa, ştiu că ce s-a întâmplat între noi mai demult a fost...

El tăcu şi înghiţi în sec.

– ... neplăcut.

– Neplăcut, repetă ea.

Pentru ea, lumea se prăbușise când el o părăsise. El se mulțumea să găsească episodul „neplăcut".

– Frumos eufemism, replică ea ridicând o sprânceană, disprețuitor. Dacă îmi amintesc bine, nu este stilul tău. Tu, mai degrabă, mergi pe superlative. Dar îți sugerez să-l folosești pe viitor mai mult în desenele tale satirice. Efectul comic va fi garantat.

Ryan scoase un oftat de iritare și ea își aminti că nerăbdarea era rapid urmată la Ryan de furie. Altădată, găsea că acesta este semnul unui caracter impetuos și cât se poate de romantic, dar acum nu mai era orbită de dragoste. Ryan nu era decât o ființă răsfățată, prea obișnuit ca lumea să se învârtească în sensul indicat de el și gata să cedeze furiei dacă dorințele lui nu erau îndeplinite imediat.

Deocamdată, se vedea bine, Ryan nu știa dacă să-și stăpânească furia sau să o lase să explodeze. În acest ultim caz, ea trebuia să fie pregătită să-l înfrunte.

– Ascultă, Alexa, hai să nu ne mai certăm. Kelsey nu-i decât un copil fără apărare.

Evident, el hotărâse să se controleze și să facă apel la bunele ei sentimente. Dar ea nu era proastă. Ar fi putut să jure că el fusese la un pas de a-i arunca cine știe ce remarci tăioase. „Mereu la fel de necinstit", gândi ea. „De rea-credință și mânuitor de suflete".

Tonul lui deveni acum mai ferm.

– Fiica mea nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat între noi, Alexa. Nu ai dreptul să vii să o pedepsești pentru...

– Între noi nu s-a întâmplat nimic, Ryan, îl întrerupse ea cu un surâs rece. Am petrecut, pur și simplu, câteva luni împreună înainte de a înceta să ne mai vedem. Doar nu-ți imaginezi că aș putea să refuz să mă ocup de fiica ta din cauza unui fleac ca ăsta ?

Ryan o privi îndelung, cu o privire aspră, insistentă, astfel că ea simți o roșeață total inoportună cuprinzându-i obrajii, în ciuda eforturilor sale de a rămâne indiferentă.

– Dacă nu era vorba decât de un „fleac" așa cum spui tu, dar eu cred că este o minciună mai mare decât „eufemismul" meu de mai înainte, nu mi-aș face griji. Dar tu știi la fel de bine ca mine că a fost mai mult de atât.

– Ce a fost mai mult de atât ? întrebă ea pe un ton detașat.

– Povestea noastră..., spuse el cu bruscheță, cu o flacără neagră în fundul ochilor.

– N-a fost niciodată vorba despre „noi", Ryan. Erai doar tu, tu și agenda ta prețioasă, și apoi eram și eu. Iar tu și eu, eram doi străini care nu aveau absolut nimic în comun, doar dorințele de a se avea din când în când pentru a se distra.

Era o realitate de care nu-şi dăduse seama decât după despărţirea lor şi pe care nu putea s-o uite.

– Te rog, Alexa, nu te juca cu mine. Sunt absolut conştient că-mi porţi pică după ce...

– De unde ştii tu ce simt eu ? îi tăie ea vorba. Pentru că, în ceea ce priveşte sentimentele pe care trebuie să le aibă un om normal, tu nu ai cea mai mică idee. Ceea ce explică, fără îndoială, reuşita ta în presa satirică şi mai ales talentul tău la „înţepături" veninoase. Personajele absurde pe care tu le inventezi nu au nimic comun cu realitatea.

– Realitatea este de mii de ori mai absurdă decât tot ce aş putea eu imagina, replică el pe un ton sumbru.

Alexa remarcă licărirea dureroasă din privirea lui şi nota de disperare din glas. Emoţionată de toate acestea, regretă imediat că a reuşit să trezească din nou suferinţa şi revolta lui împotriva unui destin care îi lăsase fiica paralizată. Atâta timp cât vedea în el un adversar, ar fi putut să se lupte, să-l privească de sus. Dar furia ei nu rezista în faţa unui tată încercat de soartă şi rănit de nenorocirea copilului său.

– Sănătatea lui Kelsey este singurul lucru care contează, declară ea pe un ton calm.

Ochii ei limpezi, albaştri, larg deschişi, îl priveau cu o seriozitate extremă.

– I-am studiat dosarul și am stabilit un program de recuperare care și-a arătat eficacitatea în cazuri asemănătoare.

– Kelsey va mai putea să meargă ? întrebă Ryan cu o voce surdă.

– Cred că da, răspunse ea, categoric.

– Eu nu vorbesc de a merge cu diverse corsete, cu cârje sau de a pune cu dificultate un picior înaintea altuia, agățată de un braț milos ! exclamă Ryan. Vreau să-mi văd fetița alergând spre mine, încălecând o bicicletă, alergând pe patine cu rotile, sărind coarda. Vreau s-o văd arătându-mi cu mândrie noul pas de dans învățat la curs.

– Aș vrea să pot să-ți promit toate astea, Ryan, dar deocamdată ceri prea mult. Va trebui dusă o luptă de zi cu zi pentru a obține o ameliorare care va fi lentă și progresivă. Ne trebuie mult timp și răbdare...

– Timp și răbdare ! explodă el. Timp și răbdare...

Imită cu dispreț tonul profesional pe care îi vorbise Alexa.

– Tu și toți cei din meseria voastră, serviți cu multă ușurință asemenea banalități oamenilor, dar se vede că nu știți ce simte un om înțepenit într-un fotoliu rulant. După cum, nu voi sunteți cei ce vă auziți copilul plângând și suferind că nu poate duce o viață normală asemănătoare copiilor de vârsta lor ! Așa că, scutește-mă de

clişeele tale despre timp şi răbdare, pentru că nu fac doi bani.

– Tu vrei să vezi cât mai curând rezultatele, nu să asculţi vorbe, nu-i aşa ?

– Exact !

– În acest caz, încetează cu vorbăria şi du-mă în camera lui Kelsey, spuse ea pe un ton rece.

CAPITOLUL II

Alexa îl urmă pe Ryan care începu să urce scara largă acoperită cu un covor roşu. Prea tulburată, până atunci, de prezenţa lui, nu prea dăduse atenţie decorului înconjurător, dar ceea ce vedea acum o lăsa fără glas. Tânăra femeie făcu ochii mari în faţa luxului ostentativ din jurul ei. Fusese oare tăiată o pădure întreagă pentru sculptarea balustradei greoaie plină de înfloriturî ? Holul de la intrare era mai vast decât întregul ei apartament. Iar lustra cu ciucuri de cristal care strălucea deasupra acestei somptuoase scări, părea adusă direct de la Versailles ! Era, în acelaşi timp, grandioasă şi înăbuşitor de ridicolă. Incapabilă să se abţină, Alexa lăsă un surâs ironic să-i fluture pe buze.

— Ce este atât de caraghios ? întrebă el.

Ea tresări. El o preceda cu câţiva paşi, de parcă era „Bestia" ce-şi conducea „Frumoasa" în măruntaiele castelului său... şi ea nu se gândise că ar fi putut s-o observe.

— Casa ta este cam caraghioasă, îi răspunse ea cu sinceritate.

De ce să-și bată joc de el în tăcere când putea să o facă cu voce tare ?

– Este locul cel mai extravagant în care am pus piciorul vreodată.

– Întotdeauna ești așa de directă cu noii tăi pacienți ?

– Nu, în general sunt cu mult tact. Simțul diplomatic este unul din punctele mele tari.

– Ei bine, se pare că și tactul și diplomația te-au abandonat astăzi.

– Așa s-ar zice, confirmă Alexa gândindu-se că niciodată nu s-ar fi comportat astfel cu părinții vreunuia din micii ei pacienți.

– Cred că din cauza acestei case extravagante, continuă ea pe un ton visător. Stilul ei hollywoodian trezește în mine un comportament total copilăresc. Sunt pe cale să mă întreb dacă tu te crezi cumva Rhett Butler sau King Louis. Sau amândoi deodată, poate ?

– Așadar, mă voi abține să-ți arăt și grădina japoneză. Ai fi în stare să mă acuzi că nutresc speranța de a-i urma împăratului Hirohito.

Alexa se opri pe palier pentru a-l privi mai atent, cu un aer curios.

– Ești, deci, conștient că această casă este...

– Ridicolă ? sugeră el oprindu-se lângă ea, sprijinit de balustradă. Desigur. Râse scurt. Drept cine mă iei ?

— Dar tu ai construit-o, nu ? Ai avut un cuvânt de spus în privința arhitecturii, a decorațiunilor... Este cumva un puseu delirant datorat „vârstei" ?

— Faci o confuzie. „Vârsta" se manifestă în general prin prezența unei blonde explozive, descreierate, în pat și printr-un Ferrari roșu-stacojiu în fața ușii, o ironiză Ryan. Nu se manifestă prin mania grandorii. Nu, asta este pur și simplu prost-gust, concluzionă el, strâmbându-se. Pe de altă parte, te anunț că abia am împlinit treizeci și cinci de ani. Cam devreme pentru a fi o „vârstă", nu ?

— Nu știu. Nu sunt bărbat. Tot ceea ce știu este că tu nu-ți găsești locul în acest decor care este mai potrivit pentru ariviștii pe care-i înțepi cu desenele tale.

— Îți mulțumesc pentru această apreciere și sunt absolut de acord cu tine. Casa asta miroase de la o poștă a parvenitism.

— Dar atunci de ce ai construit-o și ai decorat-o astfel ? îl întrerupse ea, perplexă.

— Am dat mână liberă decoratoarei, asta e, spuse el pe un ton sarcastic. Am descoperit catastrofa abia când m-am mutat, la începutul anului. Reacția mea a fost asemănătoare cu a ta : am avut impresia că pătrund în una din benzile mele desenate. Frumoasă răsplată, nu ?

— Presupun că decoratoarea era prietena ta ? Și că a încetat să mai fie după ce ai trecut pragul ?

– Nu, de fapt povestea noastră a rezistat câteva minute în plus. Până în clipa când am descoperit decorul de junglă din dormitor...

Ryan părea amuzat. La ce bun să-i mai explice că răspunzătoare de această capodoperă de prost-gust nu era alta decât mama sa vitregă numărul trei, pe nume Nadine. Abandonată de către Ron, tatăl lui, biata Nadine Cassidy hotărâse să găsească un leac necazului. său și s-a lansat în decorațiuni interioare. Din loialitate față de ea, Ryan a ținut să fie primul client. După ce a văzut însă rezultatele, a bănuit că va fi și ultimul...

– Un decor de junglă ? Femeia asta credea că voi sunteți Tarzan și Jane ?

Alexa era gata să izbucnească în hohote de râs dar se controlă. La urma-urmei, nu era cazul să râdă de gusturile decoratoarei. În ciuda diferenței dintre ele în acest domeniu, femeia asta era, într-un anume fel, sora ei de suferință. Și ea fusese gonită fără menajamente din viața lui. Ryan Cassidy, campion la toate categoriile la trasul sforilor... Asta, ea ar face bine să nu uite ! Deja începuse să se relaxeze în prezența lui, să se lase fermecată de siguranța și umorul lui. Va trebui să fie mereu în alertă, altfel el va reuși din nou s-o îmbrobodească.

Ryan avu impresia că o vede închistându-se sub ochii lui. Văzu privirea ei limpede care devenise glacială, schița de zâmbet de pe bu-

zele ei fiind înlocuită de o încruntare a sprâncenelor. „Gata cu armistițiul", gândi el. Era mai bine să rămână la raporturile neutre existente între un părinte și un practician. Era mai bine pentru amândoi... Căci, după doar câteva minute petrecute alături de ea, era obligat să recunoască faptul că ea nu-l lăsa indiferent, ba din contră ! Se simțea din nou atras irezistibil spre ea și dorind la nebunie să prelungească această apropiere...

Ea era la fel de frumoasă, cu trăsăturile ei delicate, cu pometii înalți, cu gura ei cărnoasă. Emana un amestec tulburător de nevinovăție și senzualitate. Albastrul foarte deschis al ochilor ei avea puritatea și limpezimea unui cer de primăvară, iar părul de un blond ca mierea care curgea în valuri de bucle naturale, te îmbia la mângâieri...

Suplețea ei ar fi făcut să pălească de gelozie orice femeie. Sub blugii strâmți și sub bluza bleu, Ryan ghicea curbele unui trup pe care despărțirea nu l-a făcut să-l uite. Mii de imagini fierbinți îi reveneau în memorie. Sânii rotunzi și catifelați, talia subțire, coapsele generoase care se continuau cu gambele lungi pe care el adora să le mângâie și să le simtă înnodându-se strâns în jurul lui atunci când făceau dragoste...

Il invada întotdeauna un val de dorință. Revenea aceeași senzație de beție pe care o încercase neîncetat timp de opt luni cât durase

relația lor. Cele mai frumoase zile din viața sa... De când se despărțiseră, nimeni și nimic nu-i mai adusese o asemenea bucurie. Și totuși, el fusese acela care hotărâse să pună capăt relației lor...

Revăzu în minte expresia de pe fața răvășită a Alexei când îi spusese cu răceală că totul între ei se sfârșise, o imagine care îl bântuise de multe ori de atunci... Ea nu meritase o asemenea lovitură dar, pe vremea aceea, el era prea înlănțuit de propriile lui desene pentru a se mai putea gândi și la suferința ei. De atunci, nu încercase niciodată să o revadă, să se disculpe, să-i recâștige dragostea... Și totuși, după doi ani, i se mai întâmpla încă să viseze la ea, atât de des și atât de puternic încât, când o văzuse în fața ușii sale, crezuse că este doar un vis...

— De ce mă privești așa ?

Vocea limpede a Alexei îl trezi din reverie.

— Te priveam ? Ești sigură ? spuse el pe un ton detașat și ușor amuzat.

Știa că nici o tresărire de pe fața sa nu-i trăda gândurile. Era maestru în arta de a-și ascunde sentimentele în spatele unei nonșalanțe de fațadă și a unui zid de ironie. Era o strategie de supraviețuire pe care o practica încă din copilărie...

— Da, aveai ochii ațintiți spre mine, afirmă ea.

Fusese o vreme când se îndoia de simţurile ei, când roşea ca o liceană întorcând privirea şi scuzându-se. Dar nu acum !

Ryan fu cel care întoarse capul pentru a continua să urce scara. Ajuns sus, împinse o uşă înaltă, dublă şi se dădu la o parte pentru a-i da voie să intre. Aceasta descoperi încăperea cea mai vastă şi cea mai colorată pe care o văzuse vreodată. Fiecare perete era zugrăvit într-o altă culoare, mocheta era oranj iar etajerele încastrate etalau o varietate de jucării, demn de oricare magazin de specialitate. O casă de păpuşi enormă, mobilată superb şi locuită de o mulţime de păpuşi Barbie ocupa un colţ al camerei, în timp ce un gigantic cal de lemn trona de cealaltă parte.

Singura notă falsă în această cameră de vis era prezenţa unui pat mare de spital deasupra căruia se aflau tot felul de scripeţi... În pat, o fetiţă cu părul castaniu tuns scurt, cu ochii negri, mari şi strălucitori. Era îmbrăcată cu un tricou galben cu o imensă stec de mare brodată pe piept. Trăsăturile ei, mai delicate şi la scară mai mică, erau replica celor ale lui Ryan...

Alexa simţi o ciudată strângere de inimă, un sentiment confuz de invidie şi amărăciune, apoi imediat îi păru rău : ochii ei observară micul fotoliu rulant de lângă pat. Cum de putuse, chiar şi o clipă, să fie preocupată de altceva decât de nenorocirea fetiţei ?

Aruncând o privire pe furiș lui Ryan, remarcă tensiunea trăsăturilor sale când se adresă fetiței :

— Kelsey, draga mea, iat-o pe Alexa Shaw, kinetoterapeuta care se va ocupa de tine.

În ciuda tonului vesel cu care vorbise, îngrijorarea din vocea lui nu-i scăpă.

— Spune-i bună ziua, Kelsey.

Copilul nu catadicsi să întoarcă privirea de la ecranul televizorului și spuse cu o voce plângăreață :

— De ce trebuie să sosească tocmai la ora serialului, mamă ?

Privirea Alexei o urmă pe cea a lui Ryan. De pe fotoliul mare, din stânga, răsări o femeie destul de scundă dar foarte frumoasă. Părul ei negru ca antracitul era aranjat artistic în jurul unei fețe din care ieșeau în evidență ochii foarte negri și o gură rujată violent. Silueta ei provocatoare era mulată într-o rochie de un roșu foarte închis, ceea ce accentua și mai mult farmecul ei mediteranean, voluptuos. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani.

Așadar, aceasta era soția lui Ryan, mama copilului său ? Felul în care ea se ridicase pentru a se apropia de fetiță, trăda o nervozitate care-i aminti imediat de cuvintele doamnei Ellander.

— Ești încă aici, Melissa ? Parcă trebuia să pleci la masă ?

Era mai degrabă un reproş decât o întrebare. Se vedea bine că el nu făcea nimic pentru a-şi ascunde ostilitatea faţă de fosta lui soţie.

– Ei bine, am mai rămas, spuse Melissa pe un ton cel puţin la fel de agresiv ca al lui Ryan.

– Tăceţi din gură ! strigă Kelsey. Mă uit la un serial !

Privirea furioasă şi tonul hotărât al fetiţei păreau o copie la scară mică a comportamentului părinţilor ei, ca şi cum ea n-ar fi cunoscut alt mod de comunicare cu ei, gândi Alexa.

– O să-l înregistrăm, scumpo, hotărî mama sa, trecând cu telecomanda pe magnetoscop. O să-i vezi mai târziu sfârşitul.

– Dar vreau să-l văd acum ! ţipă Kelsey.

– Un copil de vârsta ta n-ar trebui să privească acest serial stupid, decretă Ryan fulgerând-o cu o privire pe fosta lui soţie. Ai face mai bine dacă ai îndemna-o să citească sau să deseneze, sau...

– Nu pot să sufăr să citesc sau să desenez ! proclamă Kelsey cu încăpăţânare. Îmi place să mă uit la televizor şi asta voi face ! Iar ea, spuse Kelsey arătând cu degetul spre Alexa, ea n-are decât să plece !

– Îmi pare rău, domnişoară, dar va trebui să mă suporţi... cel puţin câteva luni, aprecie ea cu voce veselă. Se apropie de pat. Bună ziua, Kelsey.

Se întoarse spre femeia care stătea încă în picioare de partea cealaltă a patului într-o atitudine încordată şi arogantă, în acelaşi timp. Bună ziua, doamnă. Sunteţi mama lui Kelsey ? Încântată.

Tânăra femeie o pândea cu un ochi suspicios, îl privi apoi pe Ryan, apoi reveni cu privirea asupra Alexei căreia îi întinse o mână reticentă.

Ryan se apropie grăbit.

– Era de datoria mea să fac prezentările. Alexa Shaw, ţi-o prezint pe Melissa Mihalic, mama lui Kelsey.

– Am încă dreptul să mă numesc Melissa Cassidy, precizâ ea aruncându-i o privire sfidătoare fostului ei soţ. Când o mamă este divorţată, îi explică ea Alexei ca şi cum ar fi luat-o de martor, uneori este de preferat pentru ea să aibă acelaşi nume cu copilul său.

– Înţeleg, murmură Alexa pe un ton pe care-l spera îndeajuns de neutru.

Se simţea ca o zonă demilitarizată, încolţită între două ţări în război.

– Atunci, de ce nu ţi-ai spus niciodată Melissa Weber, mamă ? se maimuţări Kelsey. Ai şi un copil cu numele de Weber.

Fetiţa îşi întoarse spre Alexa faţa ei rebelă. Avea în priviri o strălucire curioasă, în care se amestecau inocenţa şi o anumită şiretenie.

– Am un frăţior care se numeşte Kyle, dar mama nu este divorţată de tatăl lui pentru că nici nu sunt căsătoriţi. Şi cu un zâmbet vesel, adăugă : Dar nici nu este nevoie să te măriţi ca să faci un copil.

Privirea Alexei trecu de la faţa sumbră şi furioasă a lui Ryan la cea neliniştită a Melissei, revenind apoi la micuţa Kelsey care radia. Tânăra femeie nu se lăsă nici o clipă înşelată de expresia candidă de pe faţa copilului. Fetiţa îşi calculase cu grijă intervenţia... Părinţii ei nu erau conştienţi de asta ? În orice caz, Ryan nu lăsă să se vadă nimic când se adresă fetiţei :

– Ştiu că o femeie nu are nevoie să se mărite pentru a avea un copil, Kelsey, spuse el calm, dar este la fel de adevărat că este mai bine pentru copil ca părinţii lui să fie căsătoriţi. Ştiu că ai şi alte exemple la îndemână, continuă el pe un ton moralizator care, în alte împrejurări, ar fi făcut-o pe Alexa să pufnească în râs. Că le ştii de la televizor sau din comportamentul propriei mame, aş vrea să nu te grăbeşti să tragi concluzii că acesta ar fi modelul de urmat când vei fi mai mare...

– Modelul de urmat, repetă Melissa pe un ton batjocoritor. Pretinzi, poate, că tu ai fi în stare s-o înveţi ? Eşti doar un ipocrit ! Eşti un ipocrit murdar, Ryan !

Alexa o văzu pe Kelsey privindu-şi părinţii cu satisfacţie înainte de a se concentra din nou

asupra ecranului televizorului care rămăsese aprins. Fetița avea, în mod evident, o plăcere răutăcioasă să atâțe conflictele dintre părinți.

De ce ? Pentru a obține de la ei mai ușor îndeplinirea dorințelor ei ? Sau pentru a se răzbuna în mod inconștient pe ei că au făcut-o să sufere prin despărțirea lor ? Probabil că amândouă, concluzionă ea, care hotărî imediat să profite de această descoperire. La urma-urmei, ea era aici cu o treabă precisă.

— Presupun că încetați ostilitățile și să ne apucăm de lucru. Mă auzi, Kelsey ? Eu mi-am lăsat materialul în mașină. Vrei să vii cu mine să-l luăm ?

— Dar plouă ! interveniră Ryan și Melissa într-un glas.

Alexa își stăpâni un zâmbet. Era, probabil, prima oară când amândoi erau de acord...

— Nu este decât o aversă trecătoare, răspunse ea cu voce liniștită. Și este destul de cald afară. Câteva picături de ploaie nu or să te topească, nu-i așa, Kelsey ?

— Dar o să răcească ! strigă mama ei.

— Este o idee prostească, interveni și Ryan. N-ai să scoți în ploaie un copil bolnav !

Alexa ridică din umeri.

— În cazul acesta, mă voi duce singură. Se îndreptă spre ușă, nu fără a arunca o privire furișă micuței ei paciente. Fața ei exprima un intens calcul interior dar reacția nu se lăsă așteptată și speranțele Alexei se îndepliniră.

– Vreau să merg ! scânci copila. Îmi place ploaia şi nu sunt bolnavă. Făcu un efort brutal pentru a se ridica, strigând : Ajutaţi-mă să mă ridic ! Vreau să merg afară cu ea.

Alexa se întoarse cu un pas grăbit spre pat.

– Aici, prinde acest scripete şi încearcă să-ţi împingi corpul spre fotoliu, Kelsey, o îndemnă ea. Vom vedea astfel dacă eşti o fetiţă musculoasă şi dacă ai nevoie de multă recuperare.

Kelsey se supuse, dar înainte ca ea să fi făcut cel mai mic efort, Ryan se aplecase şi o ridice în braţe.

– Am să te pun eu în fotoliu, draga mea. Eu vreau să cobori afară, dar vei rămâne sub galeria acoperită, nu-i aşa ?

– Tocmai m-am uitat pe fereastră, îl întrerupse Melissa, şi văd că nu mai plouă tare, este doar o burniţă slabă. Kelsey poate să o însoţească la maşină. O să fie simpatic, nu-i aşa, comoara mea, să ieşi în ploaie ? Îţi aminteşti cum te amuzai când săreai prin bălţile de după ploaie din grădină ?

– Mmm, mormăi Kelsey fără să o bage în seamă pe mama ei. Deci, cum te cheamă ? o întrebă ea pe Alexa.

– Shaw. Mă cheamă Alexa Shaw.

După licărirea şireată care apăruse în ochii fetiţei, ea ghici că se pregătea să reînceapă jocul favorit.

– Întotdeauna te numeşti Shaw ? Nu mai ai şi alt nume ?

Alexa scuturâ din cap, aşteptând continuarea.

– Eu sunt ca mama mea pentru că mă pot numi în două feluri, reluă Kelsey cu volubilitate. Uneori sunt Kelsey Cassidy, alteori sunt Kelsey Weber, cum îl cheamă pe Jack. El este tatăl lui Kyle şi locuim împreună. Este ca şi tatăl meu. Astăzi mă cheamă Kelsey Weber, lansă ea pe un ton triumfător.

Văzând expresia îndurerată de pe faţa lui Ryan, Alexa îşi dădu seama că, şi de data aceasta, copilul ţintise bine.

– Hai, Alexa „nu mai ştiu cum", exclamă Kelsey pe un ton vesel împingând rotilele fotoliului său. Avem şi un lift cu care putem coborî. Voi rămâneţi acolo ! le ordonă ea părinţilor ei.

Alexa o urmă fără a arunca o privire celor doi combatanţi.

– Ştii, Kelsey, îi spuse ea, poate că totuşi n-ar trebui să ieşi în ploaie. Nu se ştie niciodată... La urma-urmei, te-ai putea topi...

– Hei, am văzut „Vrăjitorul din Oz", bombăni Kelsey. Şi ştiu că doar vrăjitoarea cea rea se topeşte când este udată.

– Este adevărat. Şi eu sunt pe cale să mă întreb dacă tu nu-i semeni un pic... În locul tău, m-aş feri de picăturile de ploaie.

– Dacă îi spun tatei că m-ai făcut vrăjitoare rea, o să te dea afară !

— Oh, nu mă îndoiesc. Dar mama ta va hotărî imediat că eu sunt singura și unica kinetoterapeută bună pentru fiica sa, și războiul va începe de toată frumusețea între ei, nu-i așa ? Știi, eu te-am observat cu atenție aţâţându-i unul împotriva celuilalt. Te distrează să-i vezi certându-se ?

Kelsey ridică din umeri.

— Ei, când se ceartă măcar mă lasă în pace.

— Iar tu poți privi liniștită la televizor, termină ea ideea. Unde este liftul ?

— Pe acolo. Tata l-a făcut pentru mine. Știi... după accident...

— Înțeleg.

— Aș vrea să locuiesc cu el, continuă Kelsey cu voce neutră de parcă asta nu o privea pe ea. Este supărat pe Jack pentru că mă aflam pe motocicleta lui când s-a întâmplat accidentul.

— Jack conducea motocicleta ? o întrebă Alexa, adoptând același ton detașat ca și ea.

— Da.

Așadar, tabloul familial pe care i-l pictase doctorița Ellander era încă și mai întunecos decât bănuise. Ea își imaginase fără mare greutate care sunt sentimentele lui Ryan și ura pe care trebuie să o fi simțit față de fosta lui soție și de amantul acesteia.

— Dar tu, și tu ești supărată pe Jack din cauza accidentului ? întrebă Alex.

Kelsey încetă să mai împingă roțile fotoliului său pentru a o privi pe Alexa cu o autentică mirare întipărită pe față.

– Nu ! exclamă ea repede. Nu este vina lui ! A fost un accident !

– Trebuie să se simtă îngrozitor de vinovat, remarcă Alexa ca și cum făcea o simplă constatare.

Kelsey dădu din cap cu putere.

– L-am văzut chiar plângând ! afirmă ea. Nu-mi venea să cred. Mama plânge adesea, dar pe Jack, eu nu l-am mai văzut plângând înainte de povestea asta.

– Dar tatăl tău ? întrebă ea neputând să se abțină. Și el plânge ?

– Nu, el nu plânge, dar este totuși trist din cauza accidentului. Și este și el furios. Foarte, foarte furios ! insistă ea.

– Este multă furie în casa asta, observă Alexa.

– Da, fu de acord Kelsey. Se țipă mult, se ceartă tot timpul. Ah, iată liftul. Dacă îți place liniștea, îi mărturisi ea Alexei, n-ar fi trebuit să vii aici.

Alexa apăsă pe buton și ușile se deschiseră. O ajută să manevreze în așa fel fotoliul încât să poată pătrunde înăuntru.

– Sigur că-mi place mult liniștea, Kelsey, dar cred că tu ești o fetiță pentru care merită să faci un efort. Poate că noi două am putea să-i convingem pe părinții tăi să încheie un armistițiu ? Și, cine știe, poate chiar să facă pace ?

– Pace, repetă Kelsey încrucișându-și brațele. Nu știu dacă asta mi-ar place. Chiar nu știu.

– Ei bine, gândeşte-te şi ai să-mi spui mai târziu.

Alexa împinse fotoliul lui Kelsey afară din lift, până la uşa de la intrare. Când tocmai ieşeau sub galeria acoperită, burniţa se transformase într-un adevărat potop. Alexa scoase un oftat.

– S-ar zice că vremea nu ţine cu noi. N-o să putem ieşi sub această ploaie torenţială.

– De ce ? Ţi-e teamă să nu te topeşti tu de această dată, vrăjitoareo ? o întrebă Kelsey cu un aer sfidător.

– Nu, mi-e teamă că ne înecăm amândouă.

Un fulger străbătu dintr-odată cerul, urmat imediat de trosnetul unui tunet.

– Oho ! asta clarifică problema, decretă Alexa, pe un ton ferm. Să intrăm repede până ce acest fotoliu metalic nu atrage trăsnetele iar tu să te prăjeşti ca pe un grătar.

Kelsey izbucni în râs.

– Ce oroare ! se auzi vocea lui Ryan strigând în spatele lor. Cum poţi să spui asemenea lucruri unui copil ?

– N-a fost decât o glumă, protestă Melissa, apărută în spatele lui.

O privea pe Alexa drept în ochi şi dintr-odată îi zâmbi.

– În orice caz, lui Kelsey i-a plăcut !

– Ah, cu siguranţă. Ideea unui copil electrocutat într-un fotoliu este absolut comică, bol-

borosi el. Dar mie nu-mi place să se facă asemenea glume cu copilul meu. S-a înțeles ?

Dacă privirea lui ar fi putut arunca fulgere, Alexa ar fi fost cea electrocutată. De data aceasta, agresivitatea lui era îndreptată împotriva ei, nu a Melissei, și ea nu avea de gând să se lase dominată.

– Înțeleg foarte bine, replică ea. Aș fi crezut totuși că un om ca dumneata, care se folosește de boli, de crime sau de mizerie pentru a-i face pe oameni să râdă, este în stare să înțeleagă o glumă oriunde, în orice situație...

Fără să aștepte răspunsul, se întoarse în hol împingând și fotoliul lui Kelsey. Din doi pași, Ryan fu lângă ea. Alexa se trase într-a parte când îi simți brațul atingând-o. Abia o atinsese și inima ei începu să bată mai tare. Se retrase și mai mult și Ryan îi luă locul strângând cu furie mânerele fotoliului.

– Cu regret te informez că este inutil să mai rămâi. Am cel mai mare respect pentru părerea doamnei doctor Ellander, dar în cazul de față va trebui să ne recomande un alt terapeut. Bineînțeles, deplasarea dumitale de astăzi îți va fi achitată. Dar, pe viitor, nu mai doresc să apelez la serviciile dumitale.

Ryan Cassidy era într-adevăr considerat maestru în arta de a concedia oamenii, și pe ea în mod special, gândi ea cu amărăciune. Se vede treaba că o ruptură nu-i fusese de ajuns, acum se lua de ea și pe plan profesional.

Refuzând să cedeze umilinței și furiei, ea inspiră profund și păstră tăcerea. Să se ducă la naiba ! La urma-urmei, ea mai avea și alți pacienți.

Tăcerea fu ruptă de vocea ascuțită a Melissei.

– Eu vreau ca ea să rămână. Își strecură o mână protectoare pe sub brațul Alexei. N-am să te las să o dai afară ! strigă ea adresându-se lui Ryan. Este cea mai bună și vreau ca ea, și nimeni altcineva să se ocupe de fiica mea.

– Aveai dreptate, Alexa ! lansă Kelsey cu o naivă admirație. Ești al naibii de inteligentă !

Alexa nu-și putu reține un zâmbet. Cu toată răutatea ei un pic cam crudă de care dădea adesea dovadă, Kelsey nu era decât un copil.

– Știi, eu sunt un pic medium, îi spuse ea pe un ton confidențial. În general mă folosesc de un glob de cristal, dar palmele, culoarea ochilor, forma urechilor, îmi sunt și ele indicatori prețioși...

– Ai globul de cristal în mașină ? întrebă fetița cu viu interes.

– Dar nu, draga mea, ea glumește, interveni mama ei.

Kelsey nu părea atât de sigură.

– Și acum, Alexa, ce se va întâmplă ?

– Am să-ți spun eu ce se va întâmpla, Kelsey, reluă mama sa cu fermitate. Alexa va fi kinetoterapeuta ta și cu asta, basta.

Își privi fostul soț cu dispreț.

– De la accident încoace, este prima persoană din corpul medical care nu-ți cade la picioare, și asta ți-e greu să suporți, nu-i așa, Ryan ? Vrei să te debarasezi de ea pentru că a îndrăznit să mă trateze ca pe o ființă umană și nu ca pe o femeie isterică și idioată, așa cum vrei tu să fiu considerată !

– Dacă ai fost tratată ca irresponsabilă, este pentru că ai făcut totul pentru asta, îi răspunse el pe un ton rece.

– Fetița mea a avut un accident și, de la început până la sfârșit, eu am fost dată la o parte de toată lumea, în blestematul acela de spital, pentru că toți stăteau cu gura căscată de admirație în fața marelui Ryan Cassidy. Artistul ! Desenatorul satiric al anului !

Vocea Melissei urcase cu o octavă. Începea de-a binelea să pară isterică, gândi Alexa. Dar proastă ? Nu, nici vorbă ! Își aduse aminte de admirația doctoriței Ellander pentru Ryan și severitatea cu care-i vorbise de Melissa...

– Acesta-i adevărul ! strigă Melissa, luând-o pe Alexa drept martor. A vrăjit tot personalul spitalului, pe doctori, pe infirmiere, chiar și fetele care făceau curat. Glumea cu toți, le dedica mici desene pe care le schița sub ochii lor, își distribuia volumele în dreapta și-n stânga. Cum aș fi putu să rivalizez cu el ? Cu atât mai mult cu cât îi făcea pe toți să înțeleagă clar că

el este cel care plătește cheltuielile, și că eu eram doar o femeie îngrozitoare, nebună de legat.

– Este absolut fals ! replică Ryan de sus. Reacțiile negative pe care le-ai recoltat nu le datorezi decât propriului tău comportament și vorbelor tale deplasate. N-am fost niciodată la concurență cu tine pentru a obține favorurile personalului medical. Singurul lucru care mă preocupa era sănătatea copilului meu. Și acum, te-aș ruga să încetezi să te dai în spectacol și să arunci acuzații ridicole. Te anunț că, pentru toate astea, Kelsey este cea care plătește.

Alexa întoarse privirea spre copil. Departe de a părea afectată, ea parcă se delecta contemplându-și părinții certându-se. Privirea ei se plimba de la unul la altul, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis pasionant. Deodată, fetița îi făcu cu ochiul Alexei.

Ea înțelese imediat ce se întâmplă. Nici măcar nu tresări când Kelsey începu să țipe cu toată puterea :

– Eu vreau ca Alexa să rămână ! Ești rău, tată. Ești cât se poate de rău. Ea vrea să mă vindece, dar tu nu vrei ca eu să mă vindec. Mă urăști, o urăști și pe mama și pe Alexa.

Pe obraji începură să-i curgă lacrimi.

– Te urăsc, tată ! Nu mai vreau să stau aici. Vreau să mă întorc la mama, la Jack și Kyle Si dacă nu pot să mă duc acolo, atunci mă voi

întoarce la spital, pentru că nu vreau să mai stau cu tine.

Alexa văzu cum Ryan devine livid şi cum durerea lua locul furiei din ochii lui. Aproape că i se făcu milă de el, atât i se părea de chinuit de cuvintele fiicei lui. În ce-o privea pe Melissa, ea se repezise la Kelsey pentru a o lua în braţe şi a o consola.

Copila asta era o artistă de prima mână! gândi Alexa, împărţită între consternare şi admiraţie pentru talentele fetiţei. Îşi manevra părinţii cu o îndemânare aproape diabolică. Cât despre afecţiunea bruscă a copilei pentru ea, nu-şi făcea iluzii. Pentru micuţa „Machiavelli" care era Kelsey, cea mai bună strategie pentru a-şi ţine părinţii sub puterea ei, era aceea de a o păstra pe Alexa pe post de măr al discordiei.

Ryan părea buimăcit de parcă primise o lovitură de pumn.

— Kelsey, inimioara mea, îţi înţeleg suferinţa, spuse el cu voce blândă, plină de tristeţe. Dar trebuie să te calmezi, nu-ţi faci bine enervându-te atât...

Kelsey era, fără îndoială, „călcâiul lui Achile" pentru el, singura persoană pe care se pare că nu era în stare să o trateze cu nepăsarea sa obişnuită, singura fiinţă care putea să ajungă la inima lui fără ca apoi să trebuiască să plătească prea scump... Deoarece făcuse ea însăşi această experienţă, Alexa ştia în ce măsură se

străduia Ryan să-i țină pe ceilalți la distanță de inima lui. Toate momentele lor de prețioasă intimitate fuseseră urmate de câte o ceartă pe care o declanșa chiar el, pentru a o pedepsi, sau pentru a se pedepsi pentru această uitare de sine...

— Kelsey, nu mai plânge și ascultă-mă.

Imediat, Kelsey se opri din plâns. Nici o lacrimă, nici un suspin, nici o văicăreală. Ridică spre tatăl ei ochii mari și negri, atât de asemănători cu ai lui.

— Ascultă, Kelsey, tu știi că eu te iubesc foarte tare și că nu-mi doresc nimic altceva decât vindecarea ta. Dacă o vrei pe Alexa ca terapeută, ei bine, o vei avea.

— Îți mulțumesc, tată, spuse ea cu un zâmbet larg.

Din nou, totul mergea de minune în lumea ei de fetiță răsfățată. Să o atâțe pe mama ei contra tatălui, sau invers, să asiste la lupta dintre ei, să obțină câștig de cauză, și festa era jucată ! În clipa aceasta, Kelsey părea atât de tare pe poziție încât îți venea greu să-ți amintești că, de fapt, era doar o fetiță cu un handicap fizic și lipsită de afectivitate.

Alexa se străduia să-și amintească asta. Ceea ce însemna că nu o va lăsa pe Kelsey s-o manipuleze la fel ca pe părinții ei. Nici o terapie nu ar fi posibilă în aceste condiții. Ea se hotărî să pună fără întârziere punctul pe „i".

– Rămâne să clarificăm un lucru înainte să accept să lucrez cu tine, Kelsey.

Vorbise pe un ton foarte ferm şi toţi o priveau.

– N-am să încep programul de recuperare dacă nu voi fi sigură că-l voi duce până la capăt. Altfel spus, vreau să stabilim un contract în care să se menţioneze că nimeni, în afară de mine, atunci când voi considera oportun, nimeni deci nu va putea să-mi întrerupă activitatea mea de aici.

– Bine jucat, comentă Melissa, admirativ. În felul acesta Ryan nu va mai putea să te ameninţe cu datul afară la fiecare cinci minute. Ai dreptate să vrei să te protejezi : când urăşte pe cineva, este neiertător.

Alexa avea impresia că toţi trei meritau acest calificativ. Se întoarse însă spre Kelsey.

– Acest contract ne va proteja pe toţi. Nu vreau ca, de fiecare dată când nu va avea chef să facă exerciţiile pe care i le cer, Kelsey să trântească o criză de nervi şi să-mi ceară să plec.

– Oh, n-aş face asta niciodată, îi asigură fetiţa cu un aer foarte serios, adresându-le un surâs angelic părinţilor săi.

– Avocatul meu va redacta acest contract chiar mâine, promise Ryan cu o expresie aspră pe faţă.

– Aş vrea totuşi să încep chiar acum exerciţiile cu Kelsey, continuă Alexa, mult mai puţin hotă-

rătă în sinea ei decât ar fi lăsat să se bănuiască tonul ferm al vocii ei.

La drept vorbind, ea ar fi amânat cu plăcere prima ședință pe mâine. Încordarea ce domnea în această casă era apăsătoare. Dar era mai bine să se obișnuiască mai repede cu ea — și era conștientă de acest lucru — rodeo-ul abia începea...

— Azi n-o să avem nevoie de un echipament special. Mă voi mulțumi doar cu masaje și exerciții pasive.

— O conduc pe Kelsey în camera sa, declară Melissa împingând fotoliul rulant spre lift.

Alexa pornise deja în urma ei, când Ryan o opri.

— O clipă, Alexa. Melissa a lăsat să se înțeleagă că eu te urăsc, dar este fals, ca mare parte din cuvintele ei, de altfel.

Alexa ridică din umeri.

— Asta nu mă privește.

— În schimb, ceea ce mă privește pe mine este că tu, tu mă urăști la modul visceral. Voi accepta contractul tău dar, cu contract sau fără, nu voi tolera să-mi montezi fata contra mea.

Stupefiată, Alexa nu știu ce să răspundă. Deja Ryan își continua discursul :

— Venirea ta astăzi aici nu este o simplă coincidență, nu ? Tu i-ai cerut doctoriței să te

recomande ? Evident, nu avea de unde să știe că aveai gânduri ascunse... Crezi că n-am observat manevrele tale ? Abia venită, ți-o faci aliată pe Melissa, apoi o îndemni pe Kelsey să se revolte împotriva mea.

Alexa rămase cu gura căscată.

— Despre ce vorbești ? De ce naiba aș face asta ?

— Ca să te răzbuni, mormăi el. Nu ai venit aici decât pentru ca să te răzbuni !

CAPITOLUL III

– Să mă răzbun ? repetă Alexa consternată.

– Da, să te răzbuni pentru... ceea ce ţi-am făcut, acum doi ani.

În timp ce ea îşi regăsea puţin câte puţin uzul vorbirii, o cuprinse un val de furie. Vocea îi deveni de o răceală polară.

– Şi tu îţi imaginezi că eu am aşteptat răbdătoare un moment ca ăsta pentru a te face să plăteşti pentru ceea ce mi-ai făcut ? Pentru că m-ai abandonat ?

– Nu te-am abandonat, replică Ryan. De fapt, eu...

– Ba, exact aşa ai făcut ! îl întrerupse ea furioasă. Dar acum nici nu-mi mai pasă de asta. În schimb, îţi interzic să mă insulţi insinuând că aş fi în stare să mă folosesc de un copil ca de o armă. Poate că este genul tău şi al Melissei să faceţi asta, dar, în mod sigur, nu este genul meu.

Era în culmea enervării. Cât de josnic era. Dacă ar fi fost bărbat – de exemplu, fratele ei, Ben – n-ar fi ezitat să se arunce asupra lui şi să-l doboare cu lovituri de pumn. Emoţia şi enervarea o făcură să tremure. Furia îi incendiase obrajii şi simţea că era gata să plângă. De ce oare, acest bărbat mai declanşa în ea reacţii atât de violente ? De ce trebuia să fie încă atât de vulnerabilă la cuvintele lui ?

– Dacă am interpretat greşit motivele tale, te rog să mă scuzi, spuse el. Dar tonul vocii lui era lipsit de emoţie, ochii lui erau reci.

– Nu este vorba numai de asta ! strigă Alexa. Trebuie să fii un monstru orgolios atins pe paranoia galopantă pentru a-ţi imagina că am putut să-mi cultiv timp de doi ani această ură faţă de tine şi să complotez o răzbunare. Închipuie-ţi că... te uitasem complet.

– Minţi.

– Poftim ?

O roşeaţă trădătoare invadă obrajii Alexei.

– Am spus : minţi. Cred, mai degrabă, că n-ai încetat nici o clipă să te gândeşti la mine.

– Nu eşti decât o fiinţă încrezută, arogantă, un...

Ryan întinse mâna pentru a o face să tacă şi-i atinse cu vârful degetelor buzele.

— Înainte de a-ţi continua tirada şi a te încurca în propriile minciuni, lasă-mă să-ţi spun de ce cred eu asta...

— N-am chef să te ascult, îl întrerupse ea, pradă unei extreme agitaţii.

Se simţea slăbită, prea fragilă pentru a mai putea suporta un şoc suplimentar. Mângâierea degetelor lui pe buze avusese asupra ei un şoc incredibil, devastator şi teribil de erotic, în acelaşi timp. Ryan trecu peste protestele ei.

— Eu ştiu pentru că, şi eu, m-am gândit mereu la tine, Alexa.

Da, se gândise mereu la ea. Cobori privirea pentru a se adăpa la izvorul albastru al ochilor ei, pentru a se răcori cu fructul roşu şi cărnos al buzelor ei. Îşi aminti de sărutările lor, de felul cum ea fremăta sub sărutările lui, când buzele li se atingeau şi ea se lipea strâns de el... Îşi aminti de gustul parfumat al buzelor ei şi, dintr-odată, se simţi cuprins de dorinţă, răsuflarea i se acceleră în timp ce o privea cu o intensitate pătimaşă.

Descumpănită de tulburarea senzuală pe care o simţea, ea făcu un pas înapoi pentru a rupe vraja. Degeaba. Ochii ei nu se puteau dezlipi de cei ai lui Ryan. Avea buzele umede de dorinţă. Din tot trupul său izbucneau milioane de scântei ale unui incendiu devastator.

De parcă o torță incendiară ar fi cuprins-o brusc, simțea răspândindu-se în ea o dorință necontrolabilă, aproape dureroasă, care făcea să-i ardă sânii și pântecul...

Odinioară, acest răspuns exploziv și instantaneu al simțurilor ei la vibrațiile pe care i le transmitea Ryan, o fascinase. Ea se abandona cu voluptate și încântare. Dar astăzi, puterea senzuală pe care el o mai avea asupra ei o îngrozea, aproape că o umilea.

– Nu te apropia de mine, Ryan, bolborosi ea cu voce răgușită. Nu mă atinge, sau depun plângere pentru hărțuire sexuală. Vorbesc foarte serios...

– S-o crezi tu !

Rapid ca fulgerul, se apropie de ea, o prinse de mâini și o lipi de el.

Alexa vru să scape dar el o strânse mai tare lângă el.

– Dă-mi drumul, Ryan !

Încercă din nou să scape, dar fără succes. Ryan o ținea prizonieră între brațele sale, cu privirea ațintită în ochii ei.

– N-am venit aici pentru asta, murmură ea, în timp ce gura lui cobora încet spre gura ei.

– Poate că nu... Dar și tu mori de dorință, la fel ca și mine...

O sărută, mai întâi cu blândețe, apoi cu mai multă pasiune și gustul acestui sărut îi ameți

pe amândoi. Alexa se lăsă în voia acestei beții minunate. Se cufunda din nou, fără să vrea, în vârtejul de pasiune pe care-l cunoștea deja. Doi ani de despărțire nu au putut stinge acel foc. Mii de amintiri arzătoare îi reveneau în memorie, trecutul se amesteca cu prezentul într-un dans de imagini senzuale, învingându-i rezistența.

Alexa se auzi gemând. Sărutul lor se transformase într-un rug de pasiune și deodată brațele ei se încolăciră singure în jurul gâtului lui pentru a-l îmbrățișa cu pasiune.

O excitație sălbatică îl cuprinse pe Ryan. Gustul Alexei, pielea ei catifelată, trupul ei lipit de al lui, îl înnebuneau, ca un drog prea puternic.

Nu se putea opri să o sărute, să soarbă dulceața, căldura, tulburătoarea ei feminitate...

Nimic nu se schimbase. Ea trezea mereu în el aceeași dorință, aceeași nevoie de ea, o nevoie pe care nu a simțit-o față de nici o altă femeie.

Ceea ce simțea acum îl îngrozea prin intensitate. Ca acum doi ani, când instinctul său de conservare îl îndemnase să gonească această femeie din viața lui înainte de a fi prea târziu, înainte ca ea să-i devină necesară ca aerul. Gândul că ar fi dat cuiva putere asupra inimii lui îl făcuse întotdeauna să fugă. Pierduse prea mult timp pentru a-și construi această carapace,

răcută din ironie și indiferență, care îl proteja, pentru a accepta ca cineva să i-o străpungă. Bineînțeles că suferise când luase această decizie. Dar, în loc să-l facă să-și schimbe gândul, disperarea care-l cuprinsese după ruptura lor nu făcuse decât să-i întărească convingerea despre justețea alegerii sale. Era mai bine să sufere acum și din propria lui voință, decât mai târziu, din cauza ei, atunci când el ar fi devenit prea dependent de ea...

Alexa percepu deodată o schimbare în felul cum el o îmbrățișa. Îl simțea cum fuge, cum vrea să se retragă, să se închidă, chiar în timp ce o săruta. Exact la fel cum fusese în urmă cu doi ani când, după un ultim sărut, plecase lăsând-o singură și disperată...

O furie bruscă înlocui pasiunea în care se lăsase să alunece. Se smulse din îmbrățișarea lui și îi reproșă :

— Ce încerci să-mi dovedești, Ryan ? întrebă ea cu voce aspră. Că toate femeile care-ți sunt la îndemână sunt niște prăzi ușoare, incapabile să reziste tehnicii tale înalte ?

— N-am vrut să-ți dovedesc absolut nimic, răspunse el cu un calm enervant. Să zicem că m-am lăsat dus de un impuls irațional...

Se străduia să-și ascundă propria încurcătură, propria stupoare față de atracția irezistibilă pe care Alexa o exercita asupra lui. N-ar fi trebuit nici măcar s-o atingă. Acest pas greșit nu

va trebui să se mai producă în nici un caz, era prea periculos...

– N-am să-ţi spun de două ori ! şuieră ea printre dinţi. Să nu mă mai atingi vreodată ! Mă aflu aici pentru Kelsey şi voi rămâne pentru Kelsey, dar fereşte-te din drumul meu. M-ai distrus o dată, n-am să-ţi dau voie să o faci din nou. Te urăsc, da, te urăsc. Dar nu te nelinişti, Kelsey nu va avea niciodată de suferit din cauza asta. Trebuie să fii mârşav dacă ai crezut măcar o clipă că aş fi fost în stare de o asemenea infamie. Acum, te rog să-mi dai voie să trec, trebuie să mă ocup de fiica ta.

Buzele lui fremătară sub loviturile cuvintelor Alexei dar reuşi să-şi controleze tulburarea.

– Am înţeles mesajul, răspunse el pe un ton neutru. Voi încerca să te scutesc de prezenţa mea, cât timp vei fi aici.

– Perfect, răspunse ea îndepărtându-se. Urcă scara fără să arunce măcar o privire înapoi.

*
* *

– Bună ziua, Kelsey, îi aruncă Alexa pe un ton vesel a doua zi dimineaţa când intră în camera fetiţei. Vezi, am venit mai devreme pentru prima noastră şedinţă. Eşti gata ?

Kelsey ridică privirea de la păpuşile înşirate pe patul ei pe care tocmai le îmbrăca. Ea era

îmbrăcată într-un frumos tricou verde decorat cu doi ursuleți panda pe piept. Așezată pe marginea patului, o femeie robustă de vreo cincizeci de ani îi pieptăna părul. Ea tresări la intrarea vijelioasă a Alexei și bolborosi câteva cuvinte ce aduceau a spaniolă.

– Scuzați-mă dacă v-am speriat, spuse Alexa. Eu sunt Alexa Shaw, terapeuta lui Kelsey.

– Iar eu, Gloria Martinez. Am vorbit amândouă la telefon. Eu mă ocup de Kelsey până când va fi din nou pe picioare și se va întoarce la școală, explică guvernanta cu un puternic accent spaniol.

– N-am să mă duc la școală până când n-am să fiu din nou ca înainte, anunță fetița încruntându-se.

În picioare lângă pat, Alexa luă în mâinile sale unul din picioarele lui Kelsey și începu să-l maseze încet. Îl simțea rece și rigid.

– Dar ai o învățătoare care vine acasă. De câte ori pe săptămână vă vedeți ?

– Prea des, bombăni copila. Nu pot să sufăr învățătoarele.

Gloria ridică ochii spre cer și murmură câteva cuvinte în spaniolă.

– A terminat vreo patru de la începutul lunii. Două dintre ele au refuzat să mai pună piciorul aici, iar celelalte două au fost rugate să nu mai revină...

Kelsey îi aruncă Alexei primul ei zâmbet din dimineața aceea.

– Eu le-am speriat pe primele două, tata o detesta pe a treia, iar mama nu putea să o sufere pe a patra. A cincea vine săptămâna viitoare. Pe ce faci pariu că o s-o facem și pe asta s-o șteargă ?

– Ei bine, văd că problema școlară nu este o prioritate în casa asta, observă Alexa, continuând să-i maseze picioarele.

– Este normal ca lui Kelsey să-i vină greu să se concentreze asupra învățăturii, cu toate celelalte probleme care-i ocupă mintea.

Vocea lui Ryan, care răsună din ușa camerei, o făcu pe Gloria să scoată un țipăt de surpriză. Alexa nu-și putu stăpâni tresărirea dar se concentră asupra masajului fără să acorde noului-venit nici o altă atenție decât o înclinare din cap.

– Toată lumea apare în dimineața asta pe neașteptate, se plânse Gloria. O să sfârșesc prin a avea o criză cardiacă.

– Cu-cu, tata ! lansă Kelsey cu un zâmbet plin de adorație pentru tatăl său. Credeam că vei avea de lucru toată dimineața și că va trebui să aștept ora mesei să te văd.

– Tocmai lucram, îi confirmă Ryan.

Tuși puțin pentru a-și limpezi vocea și îndrăzni chiar o scurtă privire în direcția Alexei, siluetă fină îmbrăcată în blugi și un tricou albastru-închis care făcea un contrast plăcut cu albastrul deschis, transparent, al ochilor ei. Fără să vrea, privirea lui Ryan întârzie asupra ei.

Alexa părea să nu acorde nici o atenţie prezenţei lui aici. Cum Kelsey şi Gloria îl priveau cu oarecare curiozitate, el simţi nevoia să-şi justifice prezenţa.

– Dar a venit camerista şi m-a anunţat de venirea... terapeutei tale, Kelsey. Am urcat pentru a semna contractul.

– Ah, da, Alexa a cerut un contract special pentru a nu putea fi dată afară, îi explică veselă fetiţa, Gloriei.

Ryan îi întinse Alexei un stilou şi o foaie de hârtie dactilografiată pe care ea, nervoasă, o semnă fără ca măcar să o citească.

– Gloria va fi martorul nostru, hotărî Ryan întinzând documentul guvernantei.

– Vreau să semnez şi eu ! ceru Kelsey şi tatăl său o lăsă să scrie Kelsey Lynn Cassidy, sub semnătura Alexei.

– Păcat că învăţătoarele nu s-au gândit să ceară un contract ca acesta. Copila asta ar fi avut acum ce face în loc să privească toate prostiile la televizor, toată ziua.

Alexa tremura în sinea ei pentru spusele guvernantei. Ea aprecia modul direct de a vorbi al femeii, dar, aşa după cum putea să-şi dea seama, oei din familia Cassidy nu erau prea toleranţi cu opiniile altora. Biata femeie nu va avea şi ea de suferit aceeaşi soartă ca nefericitele de învăţătoare ? Dar, nu. Se pare că nu : Ryan se mulţumi doar să râdă uşor.

– Kelsey nu-şi pierde timpul, spuse el. Ea practică o mulţime de jocuri video şi se ştie cât sunt de recomandate pentru reflexe şi coordonarea gesturilor.

Deşi, în aparenţă, el se adresase Gloriei, pândea reacţiile Alexei, în speranţa că va obţine şi aprobarea ei. Ea era absorbită în continuare de masajul picioarelor lui Kelsey şi faţa ei rămase total inexpresivă.

– Nu am dreptate, Alexa ? întrebă el fără să se poată abţine.

Ea se strădui să-şi stăpânească accentul ironic din voce, dar nu reuşi în totalitate.

– Ce anume ? Că jocurile video sunt mai educative decât instrucţia şcolară ? Dacă zici dumneata, aşa o fi !

Văzută astfel, teoria lui Ryan stătea greu în picioare şi el era conştient de asta. Oftă încurcat.

– Bineînţeles, o să găsim pe cineva a cărei capacitate profesională şi sensibilitate să fie în acord cu exigenţele lui Kelsey. Dar... desigur, o să mai dureze ceva, asta-i tot.

– Nu o să găseşti niciodată pe cineva care să mulţumească pe toată lumea, declară Gloria pe un ton sever. La viitoarea învăţătoare care se va prezenta, Melissa va fi pentru, Kelsey va fi contra şi Ryan va tranşa.

– Nu-i adevărat, pretinse Kelsey. Nu aşa s-au petrecut lucrurile cu Alexa. Deşi tata o detestă, ea este încă aici.

– Kelsey, nu-i adevărat. Eu nu o detest.

– Atunci, ea este cea care te detestă, spuse Kelsey. Nu-i așa, Alexa ?

– Nu-i răspunde, o sfătui Gloria. Nu-i lăsa să te prindă în manevrele lor. Este mai rău decât dacă ai fi prinsă în nisipuri mișcătoare. Nici n-ai fi bine înghițită de nisipuri, că ei ar și fi împăcați. Poți să mă crezi : îi cunosc pe cei din familia Cassidy de mai mult de patruzeci de ani. Mama lui Ryan, Dumnezeu s-o odihnească, draga de Isabella, era verișoara mea, dar eram ca două surori gemene. A murit când Ryan avea zece ani. Oh, ce tragedie !

– Gloria, mai povestește-mi cum a plecat tata de la înmormântare și s-a ascuns de nu știa nimeni unde este, ceru Kelsey cu ochii strălucitori. Știi, se întoarse spre Alexa, s-a ascuns într-o capelă, la celălalt capăt al cimitirului, și se lăsase seara, și...

– Kelsey, ajunge ! o întrerupse tatăl ei îngrozit. Dar, Gloria, n-ar fi trebuit să povestești asta niciodată ! Eu n-am spus nimănui întâmplarea asta. Este o amintire prea... prea personală.

Alexa îl privi surprinsă. El îi povestise acest episod, cu doi ani în urmă, și ea îl ascultase cu lacrimi în ochi, resimțind în ființa ei suferința acestui copil care se ascunsese și el, retrăgându-se dintre cei vii, ca și cum aceasta i-ar fi adus înapoi mama...

După despărțirea lor, Alexa îl suspectase pe Ryan de a povesti această întâmplare fiecăreia din cuceririle lui pentru a le emoționa. Își aminti roșind de propria ei reacție. Care femeie îndrăgostită ar fi rezistat dorinței de a repara, printr-o tandrețe nemăsurată, pierderea teribilă pe care a suferit-o în copilărie iubitul ei ? Hotărât lucru, Ryan fusese întotdeauna foarte priceput în a manevra ființele din preajma lui.

Își întoarse privirea spre el.

Ryan o cercetă în continuare pe Gloria care se mulțumea doar să ridice din umeri. Era evident că furia lui nu o impresiona.

– Lui Kelsey îi place grozav să asculte poveștile noastre vechi de familie, mai ales cele despre tine când erai mic. Și vreau ca ea să știe totul despre bunica ei, despre draga-mea Isabella. Tu nu-i vorbești niciodată despre ea și totuși este nevoie să-i transmiți amintirea celor ce nu mai sunt...

– Poți să-i vorbești despre bunica ei cât dorești, dar pe mine nu mă amesteca în poveștile tale, bombăni Ryan.

Gloria răspunse în spaniolă dar Alexei nu-i fu greu să bănuiască ce voia să spună. Expresia de pe fața Gloriei nu lăsa nici un fel de îndoială : Kelsey Cassidy va continua să asculte toate poveștile de familie pe care Gloria Martinez va avea chef să le povestească.

– Spune-mi, tată, ai văzut cumva fantome sau vampiri în cimitirul acela ? întrebă Kelsey cu insistența caracteristică copiilor răsfățați.

– Incidentul este închis, tranșă tatăl ei. Îți interzic să revii asupra lui, Kelsey.

Surprinsă să-l audă replicându-i atât de dur fiicei sale și neliniștită de întorsătura pe care părea să o ia discuția, Alexa se hotărî să intervină.

– Avem de lucru, Kelsey. Așa că, să lăsăm fantomele și vampirii acolo unde sunt, de acord ? Hai, ia încearcă să prinzi acest trapez, uite, aici. Ia să vedem dacă ai mușchi...

Kelsey nu se lăsă prea mult rugată și apucă cu hotărâre trapezul.

– Kelsey, draga mea, spuse Ryan cu voce modificată de emoție, fii aten...

– Hai afară, îl întrerupse Gloria luându-l de braț și îndreptându-se împreună spre ușă. Nu este nevoie de noi aici. S-o lăsăm pe domnișoara asta să-și facă treaba.

Alexa nu-și luase ochii de la Kelsey în tot acest timp, dar simțea că Ryan nu ieșise din încăpere. Voia oare să-i supravegheze munca ? Oh, n-avea nici o importanță. Putea să rămână sau să plece, treaba lui. Ea se concentră în continuare asupra copilului.

– Tu ești cea care faci totul, Kelsey. Foarte bine, continuă.

Fetița îi adresă un surâs crispat fără să în-

ceteze eforturile pe care le făcea pentru a se ridica din pat.

Ryan rămase nemişcat, cu ochii fixaţi asupra fetiţei în timp ce aceasta executa unul după altul, fără să facă mofturi, exerciţiile pe care i le ordona Alexa. Timp de douăzeci de minute el nu scoase o vorbă, până când Alexa, observând că fetiţa obosise, făcu o pauză.

– În timp ce Gloria îi va aduce ceva răcoritor, aş vrea să-ţi arăt echipamentul pe care l-am închiriat pentru recuperarea lui Kelsey, îi propuse el Alexei.

Chiar dacă perspectiva de a se afla singură cu Ryan nu-i făcea plăcere, ea nu i-ar fi putut refuza oferta în prezenţa lui Kelsey. Acceptă deci să coboare cu el la parter. Fără să vrea, privirea ei învălui cu un ochi admirativ silueta virilă care mergea înaintea ei pe scară. El cobora cu un pas ferm şi suplu în acelaşi timp. Blugii i se mulau pe picioarele-i lungi şi musculoase, iar sub cămaşa de pânză uşoară se putea ghici spatele lui puternic, de care ea îşi aminti cu durere...

Înghiţi în sec şi se strădui să gonească tulburarea ce punea stăpânire pe ea. Se afla aici doar ca o terapeută profesionistă, nu pentru a se abandona viselor erotice în legătură cu un bărbat pe care-l detesta.

– Kelsey este foarte voluntară, spuse ea cu o voce pe care şi-o dorea foarte detaşată. Dacă

va continua să-şi mobilizeze astfel curajul şi forţa, va face foarte repede progrese remarcabile.

– S-ar zice că spui pe dinafară o lecţie, o ironiză Ryan, un discurs standard pe care îl serveşti de fiecare dată părinţilor pacienţilor tăi. Este de ajuns să schimbi doar prenumele copilului şi gata.

– Foarte bine, răspunse ea strângând din dinţi. De acum voi păstra pentru mine observaţiile şi ele îţi vor fi transmise prin intermediul exclusiv al medicului.

– Nu asta vreau, replică el, dintr-odată foarte încordat. Înţelege-mă, nu vreau să te aud vorbind de Kelsey ca despre orice pacient. Kelsey nu este ca toţi ceilalţi.

– Nici unul dintre pacienţii mei nu este la fel cu ceilalţi. Fiecare dintre ei este un caz special, continuă ea cu o voce foarte clară.

Ryan scoase un oftat obosit.

– Ascultă, nu vreau să mă cert cu tine...

Nu-şi termină fraza, frapat fiind dintr-odată de o revelaţie. De fapt, era exact ceea ce el căuta să facă : să se certe cu ea, să întreţină o barieră de ostilitate între ei. Era singurul mijloc de a nu cădea din nou prizonierul farmecului ei, al limpezimii privirii ei, al blândeţii vocii ei... Se simţi cuprins de un val de disperare, amestecat cu furie şi nerăbdare. De ce reacţiona el astfel în prezenţa ei ? Era abia prima zi de lucru a Alexei la el şi deja i se părea că-şi epui-

zase toate rezervele de energie cu emoţiile pe care ea le trezea în sufletul lui ! Lucrurile nu mai puteau merge astfel !

Împinse o uşă în capătul holului de la intrare şi o invită să intre. Alexa făcu ochii mari când intră în cameră. Toţi pereţii exteriori erau din sticlă iar ceilalţi erau acoperiţi, de la podea până în tavan, cu oglinzi imense. Afară, o terasă ducea spre o largă piscină în formă de bob de fasole, înconjurată de un decor de grotă artificială.

— Camera aceasta a fost construită iniţial pentru a fi o sală de gimnastică, explică Ryan arătând spre diversele aparate care se aflau acolo.

Se putea discerne o notă provocatoare în vocea lui, de parcă abia aştepta ca ea să facă vreun comentariu asupra piscinei, mai bino-zis, asupra decorului din jurul ei. În alte împrejurări, Alexa şi-ar fi permis, fără îndoială, o remarcă ironică de genul : „această piscină troglodită este absolut ridicolă". Dar, după ce remarcă toată acea aparatură de recuperare, conştiinţa ei profesională îi învinse pofta de a râde.

— Camera asta este la fel de bine echipată ca sălile noastre de gimnastică recuperatorie, remarcă ea, sincer uimită.

— Am închiriat toate astea de la o firmă de materiale medicale, îi explică el. În felul acesta, Kelsey nu are nevoie să meargă la centrul de

recuperare funcțională pentru copii unde voiau să o trimită doctorii.

– Păcat, aprecie Alexa. Eu lucrez de două ori pe săptămână acolo și pot să-ți spun că este un loc excepțional. Kelsey ar fi putut veni în contact și cu alți copii, ar fi putut urma un program de recuperare școlară bine structurat, totul în interacțiune cu terapia și joaca. Nu cred că este prea bine pentru ea să fie izolată aici, peste măsură de răsfățată și...

– Pretinzi că fiica mea este răsfățată ? bombăni el indignat.

– Cu siguranță, răspunse ea laconic.

Ea avea obiceiul să vorbească foarte sincer oamenilor. În profesiunea ei, jumătățile de cuvinte, iluziile, falsele speranțe, nu aduceau nimic bun.

– De altfel, știi și tu asta foarte bine, continuă ea liniștită, chiar dacă nu-ți place să auzi spunându-ți-se.

– Pe cuvântul meu, te-ai înțeles cu Melissa ! se enervă el. Știam eu ! Complotați amândouă pentru a mi-o lua pe Kelsey și a o plasa în acel nenorocit de centru !

– Eu o înțeleg perfect pe Melissa că vrea s-o interneze pe Kelsey în acest centru, dar nu m-am înțeles în nici un caz cu ea, răspunse ea cu calm. Cum aș fi putut ? Abia am cunoscut-o ieri ! Dădu din cap cu un aer resemnat. Tu ești într-adevăr agresiv și paranoic, Ryan. Și

vrei să știi de ce ? Pentru că în sinea ta, tu știi bine că sechestrând-o pe Kelsey aici și făcându-i toate capriciile nu faci ce ar fi cel mai bine pentru ea. Doar că, te simți prea vinovat pentru a rezista capriciilor ei...

– Vinovat, repetă el încruntând sprâncenele. Despre ce vorbești ?

– Știi foarte bine despre ce vorbesc. Vinovat că nu ai fost aici pentru a împiedica accidentul. Vinovat de a-i agrava traumatismul declanșând această bătălie pentru a obține dreptul de a o păstra...

Ryan reacționă la cuvintele ei cu o extremă violență.

– Refuz să ascult această vorbărie pseudo-psihologică ! strigă el. N-ai să reușești să mă culpabilizezi, și de altfel nici nu mă gândesc să-ți mai dau ocazia. Alexa, ești concediată !

– Imposibil. Amintește-ți de contractul pe care l-am semnat ! Voi pleca atunci când voi crede eu că este cazul si nu înainte, să-ți fie clar !

CAPITOLUL IV

Spre marea surpriză a Alexei, ultima ei replică, departe de a-l scoate din sărite pe Ryan, avu darul să-l amuze mult. Îi zâmbi cu oarecare condescendență, de parcă ea ar fi rostit o enormă naivitate.

– Contractul ? Nici măcar nu ți-ai dat osteneala să-l citești înainte de a-l semna. Dacă vrei părerea mea, tu nu ai simțul afacerilor... Pot să renunț în orice clipă la acest contract, doar l-a redactat propriul meu avocat.

Tonul lui degajat și ironic o înfurie la culme. El, deci, o considerase o proastă ! Furioasă, îi spuse pe un ton usturător, fără ca măcar să știe ce spune :

– N-am nevoie să-mi pierd timpul citindu-l. Am toate armele de partea mea pentru ca acest contract să fie respectat în integritatea sa. Și asta, oricare ar fi fost șmecheriile ticluite de avocatul tău ! Ajunge să-i spun o vorbă surorii mele, Carrie, pentru a avea toată puterea judiciară a societății „Tremaine Incorporated" de partea mea. Doar îl cunoști pe soțul ei, Tyler.

El n-o să mă lase baltă, crede-mă, Ryan Cassidy !

După ce-şi termină tirada, Alexa simţi că tremură de enervare. Iată că începea să semene cu Ben, care îi trăgea toată ziua cu „Tremaine în sus, Tremaine în jos" ! Dar de această dată era vorba de un caz de forţă majoră... Şi apoi, Ryan nu avea de unde să ştie că ea nu avea nici o intenţie să-şi roage cumnatul să intervină în această afacere.

– Este o ameninţare ? o întrebă el în bătaie de joc. Eu nu mai am vârsta la care să mă sperii de gogoriţe, Alexa, chiar dacă se numesc Tyler Tremaine ! Cu atât mai mult cu cât numele meu valorează cel puţin tot atât cât al lui, în prezent.

– Ce să spun ! aruncă o voce iritată în spatele lor. Numele lui valorează de o mie de ori mai mult decât al tău !

Luaţi prin surprindere, Alexa şi Ryan se întoarseră în acelaşi timp. O Melissa radioasă îşi făcu intrarea în încăpere împingând fotoliul rulant al lui Kelsey, care era numai zâmbet. Ryan îşi înăbuşi o înjurătură. Nu mai lipsea decât asta.

– În sfârşit ! continuă Melissa fericită. De data asta, nici farmecul tău, nici acţiunile tale şantajiste nu-ţi vor fi de folos ! Ai dat peste cineva pe care n-ai să mai poţi s-o enervezi. Cineva care îl are pe Tremaine de partea sa. Pot

să-ţi provoace căderea doar la un semn, bietul meu Ryan. Ei au cei mai buni avocaţi şi...

— Ryan ştie toate astea, Melissa, interveni Alexa, uşor încurcată de avântul pe care şi-l luase tânăra femeie folosindu-se de ameninţările ei, mai mult sau mai puţin adevărate.

— Aşa este, interveni Kelsey, tu nu poţi s-o dai afară pe Alexa, tată. Eu şi Gloria am semnat contractul. Sper că n-ai uitat.

— Nu, fetiţo, n-am uitat, răspunse el pe un ton sec. Acum, vă rog să mă scuzaţi, am de lucru.

Ieşi din încăpere cu paşi grăbiţi, convins că este mai bine să se oprească, deocamdată. Şi cu atât mai rău dacă cele două femei aveau impresia că el bate în retragere. Puţin îi păsa de părerea lor ! În sfârşit, de cea a Melissei. Pentru că onestitatea îl obliga să recunoască faptul că părerea Alexei nu-i era deloc indiferentă. Ştia că este pe atât de deschisă, sinceră şi generoasă pe cât era Melissa de artistă, ipocrită, grijulie doar cu propriile interese Atunci, de ce se coalizaseră împotriva lui ? gândi el în timp ce se îndrepta grăbit spre biroul său. Atât de mult îl ura Alexa ? În ciuda hotărârii lui de a nu se lăsa afectat, gândul acesta îi provocă o strângere de inimă foarte neplăcută...

— Cunoaşteţi familia Tremaine ? se extazie Melissa imediat ce Ryan ieşi. Pot într-adevăr să vă ajute, sau este o cacealma ?

Stingherită de entuziasmul Melissei, Alexa repetă ce vorbise despre înrudirea ei cu familia Tremaine, dar trebui să explice că sora ei era căsătorită cu Tyler Tremaine şi pentru că nu putea să sufere ideea unora că sora ei l-ar fi luat pentru bani, insistă asupra faptului că primul soţ al lui Carrie murise şi că Tyler era un tată vitreg extraordinar pentru cei trei gemeni în vârstă de doi ani : Dylan, Franklin şi Emily. De altfel, Tyler chiar făcuse o acţiune judecătorească pentru a-i înfia.

– Sora dumitale are trei gemeni de doi ani ! exclamă Melissa, încântată. Îţi dai seama, Kelsey, dacă am avea şi noi trei asemenea lui Kyle ?

Tot vorbind, Alexa o ajutase pe Kelsey să se întindă pe un covor de exerciţii la sol.

– Frăţiorul meu are şi el trei ani, explică Kelsey. Şi, chiar dacă uneori aş avea chef să-i sucesc gâtul, îmi lipseşte...

– Kyle o adoră pe Kelsey. Ea este ca o mamă – la scară mai mică – pentru el. Dacă ea ar fi mers la centrul de recuperare, aşa cum doream eu, continuă Melissa pe un ton furios, aş fi putut să-l aduc pe Kyle să o vadă în fiecare zi...

– Dar Kyle nu poate veni aici ? întrebă Alexa surprinsă.

După privirea schimbată între Kelsey şi mama sa, Alexa înţelese că amorsase o grenadă cu întrebarea ei nevinovată.

– Tata nu-l poate suferi în casa lui, spuse Kelsey. Nici măcar eu n-am reuşit să-l fac să-şi schimbe părerea, chiar trântind cea mai teribilă criză de nervi din viaţa mea, adăugă ea, încruntând cu tristeţe sprâncenele.

– Ryan le-a interzis lui Jack şi Kyle să pună piciorul aici, continuă Melissa cu o voce care începuse să aibă tonuri acute. Şi cunoscându-l, prefer să nu trec peste interdicţiile lui : ar fi în stare să intenteze un proces pentru violare de domiciliu ! Treaba asta este fără ieşire, concluzionă ea cu lacrimi în ochi.

Le şterse repede, apoi o privi insistent pe Alexa.

– Dar dacă dumneata eşti de partea noastră, am avea o şansă să câştigăm, Alexa.

– Mi-e teamă că nimeni, nici chiar cineva din familia Tremaine, nu poate să-l oblige pe Ryan să deschidă uşa cuiva, contra voinţei lui...

– Dar dumneata, Alexa ! strigă Melissa. Dumneata eşti singura care i-ai ţinut piept lui Ryan. În fine, am găsit şi eu pe cineva care crede că eu am dreptate şi nu el.

– Melissa, bineînţeles că ai dreptate asupra acestui punct, precizâ ea, insistând pe ultimele cuvinte. Dar nu văd ce aş putea face ca să te ajut...

– Va trebui să găsim un mijloc pentru a-l aduce pe Kyle în casă, sub altă identitate...

Mama şi fiica o priveau pe Alexa cu atâta intensitate, încât ea nu putu să nu se emoţioneze. Alexa îşi înăbuşi un oftat. Gloria Martinez nici nu ştia câtă dreptate avea când vorbise despre nisipuri mişcătoare... Alexa avea deja impresia că este afundată până la gât şi că eforturile sale pentru a se degaja nu făceau decât să o cufunde şi mai mult.

După ce şedinţa de terapie a lui Kelsey se termină, Melissa insistă s-o conducă pe Alexa până la maşină.

– Ţin să-ţi exprim mulţumirile mele pentru ajutorul dat. Dacă, datorită dumitale, Kyle şi Kelsey se vor putea întâlni, îţi voi fi toată viaţa recunoscătoare. Ştiu că planul nostru o să meargă...

Melissa, mică de statură, tropăia în jurul Alexei încercând să-şi potrivească paşii cu paşii mari ai acesteia. Simţind parcă un nod în gât, Alexa se gândea cu teamă la planul despre care era vorba. Cum de s-a putut lăsa păcălită astfel ? Până într-atât încât ea însăşi ajunsese să etaleze strategia. Iată ce însemna să fie sora unui conspirator înrăit cum era Ben, gândi ea neajutorată... Mania fratelui său de a ticlui tot timpul ceva, sfârşise de a o contamina şi pe ea...

– Eu cred foarte mult în necesitatea menţinerii relaţiilor între fraţi şi surori în timpul spitalizărilor, o asigură ea pe Melissa. Şi este

știut că ele sunt capitale în perioada de convalescență.

Avea impresia că duce o campanie de sănătate mintală. Și era pe cale să-și repete în mod inconștient argumentele pe care i le va servi lui Ryan, în cazul în care vor fi prinse.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse Melissa. Și în serviciul de pediatrie unde a fost internată, se încurajau foarte mult vizitele fraților și surorilor. Dar Ryan este unic copil, nu a avut frați și nici surori, și nu înțelege importanța acestei legături. Experiența lui cu fiul primei lui mame vitrege, apoi cu zăpăcitele fete ale celei de-a treia, nu i-au adus nimic pozitiv în acest domeniu...

— Ryan a avut surori vitrege ? ! exclamă Alexa fără să-și dea seama. Știam că a avut un frate vitreg care îl tiraniza în copilărie, dar nu știam că a avut și surori vitrege...

Melissa se opri brusc și o privi atent pe Alexa.

— Ryan ți-a vorbit de fratele lui vitreg ?

Alexa simți că roșește. Dacă i-ar revela Melissei propriul ei trecut împreună cu Ryan, aceasta ar fi, fără nici o îndoială, o eroare grosolană.

— Nu... reluă ea. Am auzit-o pe Gloria vorbind despre asta...

— Ryan nu vorbește niciodată despre experiența asta a lui, îi mărturisi Melissa. Eu am aflat tot de la Gloria și de la tatăl lui. După ce tatăl l s-a recăsătorit, băiatul acela — fratele

vitreg – i-a făcut viața imposibilă lui Ryan. Melissa schiță un zâmbet răzbunător. Păcat că nu se mai află aici.

– Și surorile lui vitrege ? întrebă Alexa, mânată de o curiozitate nestăpânită.

Bunul-simț o îndemnă să se abțină de a vorbi despre Ryan. Nu avea de ce să se intereseze de trecutul lui, oricare ar fi fost, nici de prezentul sau viitorul lui. Dar dorința de a ști era mai mare decât elementara prudență.

– Trei ! A avut trei surori vitrege, o informă Melissa fără să se lase rugată. Le-am întâlnit întâmplător de câteva ori, când o duceam sau o luam pe Kelsey de la tatăl său. Nici nu-ți imaginezi ce faună ! Dar partea cea mai incredibilă a poveștii este că tatăl a fugit până la urmă cu una dintre ele ! Îți dai seama ? Parcă ar fi un serial prost. Să fugă cu propria lui fiică vitregă.

Alexa era îngrozită. Niciodată nu auzise vorbindu-se despre asta. Ryan îi vorbise despre prima sa mamă vitregă și despre fiul psihopat al acesteia, despre divorțul tatălui său, despre recăsătoriile lui, dar se ferise să-i spună ceva despre comportamentul demn de dispreț al lui Ron Cassidy.

– Acum o să înțelegi mai bine de ce consider eu că Ryan n-are nici un drept să critice faptul că eu am un copil fără să fiu căsătorită, continuă Melissa, înfierbântată. Cu toate poveștile astea sordide din familia lui...

În sinea ei, Alexa făcu o comparație cu familia ei, cu părinții ei veșnic îndrăgostiți, tribul unit pe care-l formau, cu frații și surorile ei... Simți dintr-odată un val de compasiune pentru Ryan. Cât trebuia să fi suferit ! gândi ea.

Ajunse lângă mașină, cele două femei se opriră. Melissa părea, în mod vizibil, înclinată spre confidențe. Ochii ei înotau în lacrimi.

– Dacă aș putea, și mâine m-aș mărita cu Jack. Dar el tocmai a scăpat dintr-un divorț foarte dureros și ideea de a se recăsători îl sperie. Era gata să accepte anul trecut, dar și-a pierdut serviciul. A fost o lovitură cumplită pentru orgoliul lui. De atunci n-a mai găsit decât un serviciu cu jumătate de normă. Și, peste toate astea, accidentul lui Kelsey... Jack este chinuit de remușcări, iar Ryan îl urăște de moarte... Melissa izbucni în plâns. Nu mai știu ce să fac, Alexa ! Totul îmi merge prost. Și dacă mai obține și Ryan dreptul de a o păstra pe Kelsey, eu...

– Nu te neliniști, Melissa, o întrerupse Alexa, punându-i o mână liniștitoare pe umăr. Tribunalele, în general, dau câștig de cauză mamelor.

– Mie mi-a fost încredințată Kelsey întotdeauna, încă de când era mică, suspină Melissa. Noi am divorțat când ea avea patru luni. Ryan venea s-o vadă în fiecare miercuri și sâmbătă, iar după ce a împlinit trei ani, rămânea

să doarmă la el din două în două săptămâni, pe perioada week-end-ului...

Melissa se întrerupse pentru a-şi şterge lacrimile cu dosul palmei.

— În afară de câteva luni, acum vreo doi ani... Cred că atunci a trăit o aventură fierbinte din moment ce-şi anula foarte des vizitele la Kelsey ! Nu o mai lua să doarmă la el decât o dată pe lună şi nu mai venea s-o vadă decât câteva ore, duminica după-amiază.

Alexa încremenise. Trecutul revenea la suprafaţă făcând să-i bată inima nebuneşte. Îşi amintea de acele misterioase seri de sâmbătă după-amiază şi duminică, atunci când Ryan o anunţa brusc că nu poate veni, sau când refuza să facă planuri de week-end cu ea. Nu spusese niciodată de ce şi ea l-a suspectat că se vede cu vreo altă femeie. El nu făcuse niciodată nimic pentru a o convinge că se înşela, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere s-o vadă suferind, lăsând-o să aibă îndoieli...

Amintirea propriului sentiment de nesiguranţă îi strânse inima. Cunoscuse chinurile geloziei şi, cu cât Ryan se arăta mai evaziv, cu atât îl suspecta mai mult şi suferea. Dacă, măcar, i-ar fi spus că are un copil ! Ea n-ar fi avut nimic să-i reproşeze. Îi fusese teamă că ea nu l-ar înţelege ? Se arătase ea chiar atât de posesivă încât el simţise că este mai bine să-i ascundă adevărul ?

– Până la urmă, cred că aventura lui fierbinte s-a stins pentru că, după câteva luni, și-a reluat ritmul normal al vizitelor.

Melissa schiță un zâmbet ironic.

– Mi-ar place mult să știu că fata aceea l-a lăsat baltă, frângându-i inima. Dar nu prea îmi fac iluzii. Ryan nu are inimă...

– Ca să-l urăști atât de mult trebuie să-l fi iubit enorm, constată Alexa cu blândețe.

– Nici măcar ! o asigură Melissa dând din cap. Drumurile noastre doar s-au încrucișat, dar într-un moment prost. Povestea noastră trebuia să se termine la fel de repede precum a început... dacă n-am fi fost victimele imprudenței noastre...

– Kelsey ? murmură Alexa.

Melissa aprobă din cap.

– Ryan a ținut să ne căsătorim, deși știa că nu ne iubim. Cred că a bănuit că am făcut-o special. Doamne ! De parcă a fi căsătorită cu un monstru ca el, fără inimă, ar fi fost o soartă de invidiat. În mintea lui, eu nu sunt decât o profitoare. Când am rămas însărcinată cu Kyle, chiar m-a acuzat că mă folosesc încă o dată de o sarcină pentru a prinde în capcană un bărbat. Atunci m-a amenințat că va cere ca Kelsey să-i fie încredințată, dar n-a dat curs amenințării. De această dată însă, sunt convinsă că voi avea mai puțin noroc.

– Ai la activ numeroşi ani în care ţi-ai îngrijit copila, Melissa, o linişti Alexa. Eu nu sunt jurist, dar nu văd pe ce criteriu un judecător ar putea să-ţi ia fetiţa şi să o încredinţeze lui Ryan.

– Avocaţii lui Ryan nu se vor sfii să pună pe tapet situaţia mea familială instabilă, obiectă ea, pe un ton amar. Trăiesc cu un bărbat fără să fiu căsătorită şi am şi un copil cu el. Apoi, eu sunt obligată să lucrez pentru că avem nevoie de două salarii ca să putem trăi omeneşte. Pot să-ţi spun că noi suntem cam lefteri, pe când Ryan este plin de bani... Şi apoi, el mai are un atu, cel mai important, care va face ca balanţa să încline în favoarea lui : viitoarea lui soţie ! Aceasta nu va fi nevoită să lucreze şi, chipurile, va avea grijă de Kelsey.

– Viitoarea lui soţie ? repetă Alexa, gata să-i vină rău.

– Da, Ryan se recăsătoreşte.

Spunând acestea, Melissa începu să plângă de-a binelea.

– Şi soţia lui va fi acasă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru a se ocupa de Kelsey. Vezi, n-am nici o şansă ! Avocatul pus din oficiu de judecătorie mi-a spus că ştie un număr de cazuri când mama legitimă şi-a pierdut dreptul asupra copilului în beneficiul tatălui, a cărui soţie nu lucra şi astfel avea timp să se ocupe de copii.

Deci, Ryan se recăsătorea ! Alexa era mai şocată ca Melissa. Avea senzaţia că nu mai are aer, că se sufocă, de parcă dintr-odată fusese inundată de un torent îngheţat... Felul în care el o sărutase aseară – chiar aseară – cum o strânsese în braţe, cum o mângâiere... Şi felul cum ea îi răspunsese... Fără nici o reţinere... Doamne !

Se întâmplaseră toate acestea şi totuşi el se va recăsători ! O cuprinse furia şi reveni la viaţă datorită unei revărsări salvatoare de adre- odată nu simţise o asemenea sete de răzbunare. iase, când el se pregătea să se recăsătorească cu alta. Inspiră profund şi, umplându-şi plă- mânii cu aer, parcă simţea în ea o nouă forţă. Şi, în acelaşi timp, o hotărâre înverşunată. Nici- odată nu simţise o asemenea sete de răzbunare.

– Ai să-ţi păstrezi fiica, Melissa ! o asigură ea cu fermitate şi o siguranţă care făcură să se oprească brusc lacrimile Melissei.

Aceasta o privi cu admiraţie şi o licărire de speranţă îi lumină privirea disperată.

– Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a te ajuta să o păstrezi pe Kelsey, repetă ea pe un ton hotărât. Totul va fi bine. Ai încredere în mine. N-am să-l las să te lipsească de copi- lul tău.

★

★ ★

– Sus ! Sus ! Pe cal ! Cal ! cerea micuțul Franklin, agățându-se de coama calului de lemn din camera lui Kelsey.

Poate pentru a douăzecea oară, în cursul dimineții, Alexa își ridică în brațe nepotul și îl puse pe șaua calului. Dar, de cum se vedea călare, Franklin găsea că animalul era prea inert pentru gustul său și atunci se ocupa el însuși de mobilizarea lui și de efectele sonore adecvate până când se plictisea și cerea să fie dat jos.

– Jos, jos, Franklin, jos !

– O clipă, fluturașule, răspunse Alexa din cealaltă parte a încăperii unde încerca s-o împiedice pe micuța Emilie să demoleze căsuța de păpuși din fața ei.

Mobilierul din căsuță nu era conceput să reziste mâinilor brutale ale unui copil de doi ani, drept care Emilie flutura deasupra capului un picior cât un chibrit al unui scăunel de lemn.

– Stricat ! Stricat ! anunță ea triumfătoare Emilie stricat scaun.

– S-ar zice că este ceva acțiune pe aici.

Ryan tocmai intrase în camera fiicei sale o privea cu uimire pe Alexa alergând de la u ţânc la altul.

– Unde este Kelsey ? întrebă el pe un t rece.

Alexa se strădui să rămână calmă. Nu-i era deloc ușor. Deocamdată, planul ei funcționa de minune dar, la cea mai mică încurcătură, ea ar putea fi acuzată de complicitate la violarea unei proprietăți private. Fără să mai pună la socoteală că Ryan era foarte impresionat în dimineața asta, îmbrăcat tot în negru. Aerul lui sumbru o neliniștea pe Alexa care era încordată la gândul de ceea ce era pe cale să înfăptuiască... Inspiră profund, apoi răspunse :

– Kelsey l-a luat pe celălalt nepot al meu, Dylan, la o plimbare prin grădină. L-a așezat pe genunchii ei, în fotoliul rulant, și asta lui i se pare ca o plimbare cu o mașinuță.

În sinea ei, minciuna pe care o servise o făcuse să tremure. Copilașul instalat pe genunchii lui Kelsey nu era altul decât frățiorul ei, Kyle, căruia îi transferaseră identitatea celui de-al treilea dintre gemeni. Iar Melissa însoțea acest echipaj clandestin...

Deodată, un zâmbet destinse trăsăturile lui Ryan.

– Kelsey îmi spusese că ai plănuit să-i aduci astăzi dimineață aici pe gemeni, spuse el pe un ton îmblânzit. Noutatea asta de a vedea trei gemeni o preocupă mult. Era foarte nerăbdătoare să-i vadă. Și când i-am spus că și tu faci parte dintr-o trupă de trei gemeni, nu-i venea să creadă.

– Îmi amintesc de vremea când tu ne spuneai, mie, lui Ben și lui Carrie, „cele trei nenorociri"... îi spuse ea, pe un ton amar.

Cu coada ochiului, ea pândea însă ușa. Nu cumva Melissa și Kelsey să-și găsească să apară chiar acum împreună cu falsul Dylan.

– Glumeam, Alexa, știi bine.

– Știu că tu ai talentul și reușești să-ți bați joc de toate, observă ea. Ai noroc că, pe deasupra, acest talent este și rentabil.

– Exact, replică Ryan. Îmi bat joc de toate și sunt și plătit pentru asta, pe deasupra.

El considerase întotdeauna această capacitate drept cea mai importantă calitate a sa. Și totuși, privind expresia de pe fața Alexei, se întrebă dacă acest fel al lui de a-și râde de toate nu-l costase cumva mai mult decât câștigase până acum cu asta... Era de ajuns să observe felul cum Alexa îl privea acum, de parcă ar fi fost diavolul în persoană... Ea, care odinioară îl învăluia cu priviri calde, strălucind de dragoste și admirație...

La evocarea acestei amintiri, Ryan simți o dureroasă strângere de inimă. Era într-adevăr cea mai mare calitate a sa, aceea de a face gol în jurul său ? Aruncă o privire descumpănită spre Alexa, dar ea nu-l privea, concentrată fiind asupra delicatei sarcini de a extrage din gura Emiliei o minusculă prăjitură din plastic. El ar fi putut să iasă din încăpere fără ca ea să observe și fără să intereseze pe cineva...

Totuși, nu schiță nici cel mai mic gest de a pleca. Ceva mai puternic decât voința sa îl împiedica să se întoarcă în intimitatea biroului său. Simțea nevoia să o vadă pe Alexa, să fie în preajma ei... De când ea reapăruse în viața lui, era incapabil să se mai gândească la orice altceva. Fața frumoasă a tinerei femei îl urmărea zi de zi și noapte de noapte. În această dimineață, înainte de venirea ei, măsurase biroul în lung și-n lat, ca un om bântuit de o idee fixă.

– Jos ! Acum, jos ! începu să țipe micuțul Franklin.

Cum Alexa nu reacționă destul de repede după gustul lui, i-o luă înainte. Se rostogoli de pe cal cu capul în jos. Alexa și Ryan se repeziră amândoi deodată spre el, dar deja băiețelul se ridicase și alerga spre o altă distracție, dintre numeroasele care erau în cameră.

– Of ! Un adevărat temerar, copilul ăsta ! exclamă Ryan admirativ. La vârsta lui, Kelsey ar fi urlat din toate puterile dacă ar fi căzut așa.

Un zâmbet îi lumină fața la această amintire și, mai ales, văzându-i pe cei doi copii zbenguindu-se prin cameră.

– Aceștia sunt, deci, gemenii lui Carrie... reluă el.

Simțea o nevoie disperată ca Alexa să-i zâmbească, să râdă împreună de ceva, nevoie disperată de un contact oarecare cu ea...

— Îmi amintesc de ei când erau mici și...

— Este mult de atunci, îl întrerupse Alexa fără să se lase înduioșată. S-au schimbat mult.

Era adevărat, se schimbaseră mult. Dar ea se îndoia că el va accepta să creadă că micuțul Dylan, care se afla în vizită prin grădina lui, își schimbase și culoarea ochilor, a părului, chiar și nuanța pielii...

După cearta lor din ajun, ea sperase din tot sufletul ca Ryan să se țină astăzi la distanță. Era condiția obligatorie ca planul ei, cu aducerea lui Kyle în locul lui Dylan, să funcționeze. Pentru că, dacă Franklin și Emilie, la fel ca frățiorii lor, Dylan, erau blonzi cu ochii albaștri și pielea albă, Kyle în schimb avea părul negru, tenul mat și ochii mari și negri ai Melissei. Mai avea și șase luni mai puțin decât gemenii și era destul de micuț...

— Carrie știe că i-ai adus aici ? întrebă Ryan, pentru a relansa conversația.

Acum privea spre cei doi copilași care se străduiau să golească o etajeră întreagă cu animale din pluș. De ce se încăpățâna ea astfel, evitându-i privirea ? Prezența lui îi era chiar atât de insuportabilă ?

— Bineînțeles, i-am spus. Mă crezi în stare să-i răpesc ? Îi iau adeseori cu mine la plimbare, fără nici o problemă...

Vorbise cu o detașare pe care era departe de a o simți. Sigur, îi povestise lui Carrie care era problema – aceea de a permite unei fetițe să se vadă cu frățiorul ei – și care era strategia pe care o concepuse. Dar avusese grijă să nu spună despre cine era vorba. Dumnezeu știe ce-ar fi spus Carrie dacă ar fi aflat că „lupul cel rău" era Ryan Cassidy în persoană ! Ca și Ben, sora ei îi reproșase destul că nu este în stare să-l uite pe acest bărbat...

Alexa era foarte conștientă de riscurile pe care și le asumase : dacă Ryan descoperea șmecheria, nici măcar doamna doctor Ellander n-ar fi putut s-o salveze și reputația ei profesională ar fi avut enorm de suferit, cu siguranță. Dar îi fusese de ajuns să citească fericirea pe fețele lui Kyle și Kelsey când s-au întâlnit, pentru a se convinge că făcuse bine ajutând la această regăsire. Ryan îndrăznea să-i lipsească pe acești copii de o asemenea fericire ! Alexa îi aruncă o privire acuzatoare. Dar, furia pe care o simțea n-o împiedică să se simtă totuși îngrozitor de nervoasă, aproape vinovată... Trebuia să facă ceva ca să-l îndepărteze pe Ryan din această încăpere înainte de întoarcerea lui Kelsey și Kyle ! O ceartă zdravănă era, fără îndoială, cea mai bună soluție.

– Știi, am vorbit aseară cu cumnatul meu despre contractul nostru. Am plăcerea să te informez că am susținerea lui necondiționată.

Era absolut fals, bineînțeles. Ce mincinoasă perfectă devenise ! Simți, totuși, o urmă de rușine. Hotărât lucru, apropierea lui Ryan îi prejudicia sinceritatea. Îl pândi cu coada ochiului, fără să aibă curajul să-i înfrunte privirea. El își încrucișase brațele pe piept și o privea enigmatic.

— Contractul vostru va fi respectat, Alexa, declară el calm. Și tu știi asta.

Cum, adică ? El nu se înfuria ? Începu să o cuprindă panica. Ryan își alesese bine momentul pentru a fi rezonabil și înțelegător. Atunci, ea se hotărî să încerce altceva pentru a-i declanșa furia.

— Așadar, te-am speriat ? Nu ți-ar place să-ți pui avocații lui Tremaine pe cap, nu-i așa ? Ar fi păcat ca albumele tale cu benzi desenate să dispară din rafturile magazinelor de pe o zi pe alta...

Ryan făcu ochii mici. Acest gen de atac nu era caracteristic Alexei... Unde voia să ajungă ? S-ar zice că voia din toată inima să declanșeze o nouă ceartă între ei. Îi privi cu atenție obrajii roșii de o emoție misterioasă, ochii ei în care strălucea febra sfidării. Încerca însă, cu prudență, să eschiveze săgeata pe care ea i-o aruncase.

— Familia Tremaine n-ar face niciodată asta...

— Ah, nu ? Asta crezi tu ? Doar o vorbă să-i spun lui Carrie și cărțile tale sunt imediat scoase

din rafturi. Într-o clipă, adăugă ea, pocnind din degete sub nasul lui, cu o impertinență pe care el nu i-o cunoștea.

În mod ciudat, cu cât căuta mai mult să-l provoace, cu atât mai puțin avea el chef să-i răspundă la provocări. Nici măcar nu simțea furie. Mai degrabă, curiozitate...

– Ce te-a apucat, Alexa ? Ții neapărat să mă înfurii ? De ce ?

Roșul din obrajii ei deveni stacojiu.

– Pentru ca să ieși din camera asta trântind ușa, să te duci să te baricadezi în biroul tău, să nu te mai văd ! strigă ea, ascunzându-se în spatele unei furii pe care, de fapt, nu o simțea în asemenea măsură. Văd că aluziile subtile îți trec pe deasupra capului, așa că sunt obligată să fiu mai directă. Vreau să mă lași în pace, Ryan !

De această dată, cuvintele Alexei îl loviră ca o palmă și el trebui să facă apel la rezervele de calm pentru a reuși să-și păstreze o expresie impasibilă și să-i răspundă pe un ton blazat.

– S-ar zice că nu mă iubești prea mult.

Slavă Domnului că micuțul Franklin alese tocmai acest moment pentru a se agăța de craca pantalonului lui. Ryan coborî privirea spre copil, ușurat că-și poate lua ochii de la Alexa. Cuvintele reci și aspre pe care i le adresase aceasta îi răsunau încă dureros în urechi și, de

dată aceasta nu-i venise în minte nici o replică picantă. Franklin îl trăgea și mai tare de pantalon.

– Plimbat Franklin !

– Am impresia că vrea să-și vadă fratele, spuse el. Mă duc să-l duc și pe el la Kelsey și...

– Nu ! strigă Alexa. Imposibil ! Vreau... vreau ca Franklin să rămână aici ca să-l pot supraveghea, explică ea bâlbâindu-se.

– N-ai încredere în mine ? întrebă el, încruntând sprâncenele.

Alexa prinse mingea din zbor.

– Exact, n-am încredere în tine, replică ea. Este de ajuns să fii puțin distrat sau să uiți o clipă de el, pentru ca să pățească ceva. Casa asta are mii de capcane pentru un copil de doi ani. Ar putea cădea peste balustradă, sau în piscină, sau...

– Am să fiu în stare să supraveghez un copil ! strigă Ryan. N-am cum să uit asta !

– De ce nu ? La urma-urmei, ai uitat să-mi spui, la un moment dat, că aveai chiar un copil ! Dacă uitaseși de existența propriei tale fiice, atunci...

– Eu n-am uitat să-ți vorbesc despre Kelsey !

– Oh, bine, bine. Ai ales în mod deliberat să-mi ascunzi existența ei. Asta se cheamă minciună prin omisiune, nu ? Dar este tot la fel

de necinstită și condamnabilă ca o minciună adevărată.

– Vreau plimbat Franklin, acum !

Copilul ridicase vocea pentru a se face auzit, peste vacarmul pe care-l făceau cei doi adulți. În același timp, amândoi se întoarseră spre el.

Văzându-l pe acest omuleț de doi ani, cu pumnișorii strânși, într-o atitudine indignată, și care imita cu naivitate tonul lor agresiv, nu putură să-și stăpânească un hohot de râs care-i uni pentru o clipă în aceeași complicitate. Incapabili să-și continue cearta, se priviră cu căldură și un zâmbet luminos întârzie pe buzele lor.

Ryan simți că-i fuge pământul de sub picioare. Deși era conștient că expresia de iubire de pe fața ei îi era destinată nepotului, nu putea să nu-și amintească de vremea când pe el îl privea cu atâta emoție, cu ochii strălucind de plăcere și bucurie. Vremea când ea îl iubea. Când erau amanți...

– Alexa, murmură el cu o voce răgușită.

În clipa aceasta, avea o nevoie disperată de a se împăca cu ea, de a pune capăt definitiv ostilităților dintre ei.

Dar ea nu-i lăsă timp să continue. Alarmată de flacăra ce se aprinsese în ochii lui, se retrase un pas. Dacă era un lucru pe care acum nu și-l putea permite, acesta era un armistițiu. Se hotărî să reziste încercării lui de împăcare

şi îl fulgeră cu o privire din care dispăruse orice urmă de afecţiune. Apoi, dădu drumul bombei :

— Spune-mi, Ryan, te-ai gândit să-i spui logodnicei tale că ai o filcă ? Sau ai hotărât să-i ascunzi şi ei lucrul acesta ?

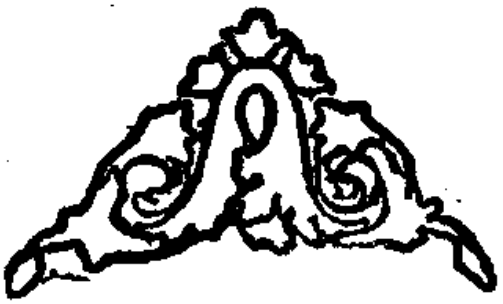

CAPITOLUL V

— Logodnica mea ? repetă el surprins.

— Da, am auzit vorbindu-se că te recăsătoreşti, confirmă ea cu o voce pe care, în ciuda eforturilor ei, nu reuşea s-o facă să pară detaşată.

Fiecare cuvânt pe care-l spunea o făcea să sufere, dar se străduí să înfrunte privirea lui fără să clipească.

— Cine ţi-a spus asta ? întrebă el pe un ton rece.

— Păi... Gloria mi-a spus, minţi ea.

Îşi ceru în gând scuze bătrânei femei, pe care, iată, o acuza pentru a doua oară de a-l fi făcut nişte confidenţe indiscrete, vinovate. Se vedea bine că avea o imaginaţie săracă în materie de minciună.

— Gloria ? repetă Ryan, rumegând informaţia primită. A fost atât de drăguţă încât ţi-a dat şi numele fericitei alese ?

Ryan ar fi vrut să afle totul. De unde naiba scosese Gloria această poveste de adormit

copiii ? Știa că îi plăcea să vorbească verzi și uscate, dar nu știa că este în stare să fabuleze astfel.

— Nu mi-am dat osteneala să aflu, răspunse Alexa. Am alte lucruri mai bune de făcut decât s-o hărțuiesc pe Gloria cu întrebări în legătură cu tine. Păcat, pentru că dacă aș fi cunoscut numele viitoarei tale soții, i-aș fi trimis o felicitare în care i-aș fi urat mult curaj. Mi-ar fi făcut o mare plăcere.

— Înțeleg... Ceva de genul : „Sincere condoleanțe pentru a vă fi ales un soț dezastruos".

Cu privirea, el încercă s-o îndemne să râdă împreună, dar fața ei rămase de piatră.

— Pentru tine totul pare glumă, Ryan ? Cum ai îndrăznit să mă săruți când tu ești pe punctul de a te căsători ? De ce fel de infirmitate morală ești atins, încât îți face plăcere să consideri femeile niște păpuși ce pot fi ușor schimbate una cu alta ? Umorul tău îți servește drept carapace pentru a te proteja de lume, dar...

— Iar tu te folosești de furie pentru a te proteja de mine, îi tăie el vorba. A trecut deja peste o jumătate de oră de când te înverșunezi să mă faci să mă înfurii și nu reușesc să înțeleg de ce. Măcar dacă ai accepta să mă asculți.

— Bietul Ryan, cel neînțeles ! Tu nu dorești decât să îngropi securea războiului, nimic altceva.

Alexa își încrucișă brațele pe piept și ridică privirea spre cer.

— Eu nu mai sunt atât de naivă pentru a mă lăsa păcălită din nou. Nu, mulțumesc !

— N-am de gând să te păcălesc, Alexa.

— Ba bine că nu ! Încep să te cunosc, Ryan ! Ești incapabil de cel mai neînsemnat angajament afectiv. De cum o femeie pătrunde prea adânc în viața ta, trebuie ca tu s-o înșeli. Și spun asta în cunoștință de cauză : prezența mea începuse să-ți amenințe liniștea, și atunci m-ai lăsat baltă fără să-ți pese de sentimentele mele. Scăpând de mine, ți-a fost mai ușor să-ți colecționezi cuceririle. Numărul lor te liniștește. Și astăzi, când ești logodit și căsătoria se apropie, demonul înșelăciunii te-a prins iar. De data asta, vrei s-o înșeli pe alta, nu pe mine.

— Dar n-am înșelat pe nimeni...

— Poate că încă nu, dar ești gata s-o faci ! Am văzut bine felul în care mă privești și știu ce semnificație are, Ryan. Noi am fost îndeajuns de intimi timp de opt luni pentru ca eu să recunosc această sclipire ce apare în ochii tăi.

— Și eu recunosc acea sclipire din ochii tăi, draga mea, replică imediat Ryan. Și degeaba aura ta proclamă sus și tare că îmi ești dușman, restul trupului tău îmi trimite un cu totul alt mesaj.

De ce oare nu putea să înceteze să se lupte ? De ce întotdeauna trebuia ca vorbele pe care

și le spuneau să-i îndepărteze și mai mult unul de altul ? Între ei, dialogul se terminase de fiecare dată într-un meci de box. Îți venea să înnebunești. În clipa aceasta, tot ce-și dorea el mai mult era s-o atragă în brațele sale, s-o facă să tacă și să înceapă o altă formă de comunicare, mută și pasionată... În felul acesta, se înțeleseseră atât de bine întotdeauna...

– Nu este adevărat ! strigă ea. Chiar dacă nu ai fi dușmanul meu, eu nu sunt dintre acelea care fură bărbații altora...

– Cobor ! Cobor ! strigă micuța Emilie pe care Alexa o pusese între timp pe calul de lemn.

Tonul micuței era imperativ și Ryan se apropie pentru a-i asculta ordinele.

– Așa, fetițo, declară el ridicând-o în brațe, apoi, punând-o jos. Poți să te duci.

– Unde ? întrebă fetița deschizând ochii mari, albaștri.

Ryan zâmbi, amuzat de întrebare.

– Să-l ajuți pe frățiorul tău să masacreze animalele din pluș, de exemplu.

Copilul se uită mirat, apoi renunță să înțeleagă ciudățeniile adulților, își puse piciorușele în mișcare și alergă spre Franklin. Acesta se afla lângă grămada de pisici, tigri, iepurași care pierduseră toți câte un ochi, câte o ureche sau o coadă...

– Ar trebui să fii atent. La vârsta asta, copiii strică tot, comentă ea pe un ton sec.

– Da, fu de acord el, urmărind-o cu privirea pe micuța Emilie. Este culmea, cât îmi amintește de Kelsey la aceeași vârstă. Atât de vioaie, de inteligentă. Alerga prin toate colțurile, neobosită și...

Nu-și termină fraza. Privirea i se întunecă și înduioșarea din vocea sa lăsă loc unei dureri de nedescris. Alexa se simți cuprinsă de o profundă compasiune și trebui să se abțină să nu întindă mâna spre interlocutorul său. Ea înțelese tulburarea lui, teama că fiica sa va rămâne paralizată până la sfârșitul zilelor ei... Întotdeauna ea fusese în armonie cu el, la unison cu necazurile și bucuriile lui. Și astăzi încă vibra în aceeași tonalitate cu el... gândi ea cu amărăciune. Ryan Cassidy știa să facă să-i vibreze sensibilitatea precum un artist știe să facă să vibreze corzile viorii..

– Spune-mi, Alexa, Kelsey va mai putea să meargă ?

Ryan avea ochii fixați asupra celor doi copii care se zbenguiau printre animalele din pluș. Franklin uitase dorința sa de a se plimba prin grădină și acum galopa prin cameră urmărit de surioara lui. Vitalitatea lor zgomotoasă făcea încă și mai crudă evaluarea imobilității lui Kelsey și a suferințelor zilnice pe care ea le va avea de suportat în timpul exercițiilor de recuperare.

– Și dacă va rămâne paralizată pe viață ? Dacă nu va mai putea merge niciodată fără

ajutorul cârjelor și corsetelor ? Oh, Doamne, cred că aș muri...

– Nu, n-ai să mori, și nici ea. Va învăța să trăiască astfel și să fie fericită, răspunse Alexa cu blândețe, dar ferm. Viața nu se reduce doar la simpla mobilitate fizică. Poți iubi viața chiar și când nu poți merge, doar dacă, bineînțeles, nu ajungi să gândești că nu merită. Pentru că cel mai îngrozitor handicap este cel pe care îl vezi în privirile celorlalți, al acelora care nu văd calitățile oamenilor dincolo de aspectul lor fizic, cei care refuză să vadă frumusețea interioară care face din fiecare ființă un unicat.

– Ce discurs frumos... Bănuiesc că toți părinții tinerilor tăi pacienți au avut parte de el înaintea mea ? spuse Ryan, pe un ton plictisit și descurajat.

– Fiecare din aceste cuvinte este sincer, Ryan, răspunse ea cu gravitate. Și bagă-ți în cap că un handicap psihologic poate fi la fel de greu de depășit ca un handicap fizic. Certurile tale permanente cu Melissa, de exemplu, și felul în care Kelsey a învățat să vă manipuleze, riscă să afecteze relațiile ei viitoare cu ceilalți, mult mai mult decât o pereche de cârje...

– Asta este ceea ce se cheamă un atac perfid, nu-i așa ? Sub pretextul că îți faci griji pentru Kelsey, tu încerci să mă culpabilizezi față de mama sa.

– Eu chiar îmi fac griji pentru Kelsey, se apă-

ră Alexa. Mă preocupă și echilibrul ei psihic, nu numai starea mușchilor și nervilor ei.

– Și pe mine, după părerea ta, ce mă preocupă ?

– Cu siguranță, nu binele fiicei tale, pentru că altfel nu l-ai fi izgonit pe frățiorul ei din casa ta și n-ai fi amenințat-o pe mama ei cu un proces prin care să-i iei fetița, fără a te sinchisi de sentimentele acestui copil.

– Eu nu doresc decât ce-i mai bun pentru fiica mea...

– Nu te cred. Te preocupă persoana ta. Vrei ca lucrurile să se aranjeze cât mai bine pentru **tine.** Faptul că nu vor fi neapărat bune și pentru ceilalți – pentru care pot fi chiar mai rele – te lasă complet indiferent.

Auzind acuzațiile tinerei femei, Ryan avu impresia că primește un pumn în stomac. Nu avu nici măcar puterea să protesteze, într-atât judecata Alexei îl condamna.

– Tu ești foarte priceput să aranjezi lucrurile în așa fel încât să-ți fie ție bine, Ryan, continuă ea. Dar realitatea este diferită de mica lume pe care o desenezi tu și de personajele care ți se supun fără să crâcnească. Trăgându-și un pic sufletul, ea continuă : Am plătit și eu în urma așa-zisei tale înțelepciuni. Era, cum zici tu, „spre binele nostru" să nu ne mai vedem... Binele cui ? Cu siguranță, nu al meu. Și totuși, nu ai catadicsit să mă asculți măcar o dată. Nu numai că m-ai șters din viața ta, dar ai avut

tupeul să-mi ceri să cred că așa era mai bine pentru mine. Câtă ipocrizie ! De fapt, o făceai pentru a te spăla pe mâini de durerea pe care mi-o provocaseși. Dar eu te iubeam și...

Se întrerupse brusc, îngrozită de ceea ce-i scăpase.

— Oh, desigur, este deja o poveste veche acum. Nu mai are nici o importanță.

Încă sub impresia ultimelor cuvinte, parcă își vorbea, ei însăși, pentru a exorciza aceste cuvinte.

În schimb, Ryan continua să tacă. Cuvintele pe care Alexa le pronunțase i se învârteau în cap. Era oare el așa cum îl descrisese Alexa ? Dintr-odată, nu mai știa. Ceea ce odinioară i se păruse perfect legitim din punctul lui de vedere, se arăta deodată a fi fost un comportament detestabil, rece și fără inimă, văzut din punctul de vedere al Alexei. Avea dreptate ?

— Persoana aceasta pe care tu tocmai ai descris-o — arogantă, egoistă, calculată — ăsta nu sunt eu, protestă el cu voce gravă.

Ochii lui negri îi căutau pe ai ei pentru a o implora să-l creadă. Dar ea nu dezarmă.

— Oh, nu mă îndoiesc că poți să faci rost de tone de scrisori de la admiratori care să-ți cânte osanale, îl ironiză ea. Dar sunt sigură că nici unul dintre ei nu te cunoaște în intimitate și au despre tine o imagine deformată de un-

ghiul avantajos pe care te străduiești să-l arăți. Poți să-mi citezi o singură persoană din anturajul tău, în afară de Melissa pe care, de altfel, nu vrei s-o asculți, care să îndrăznească să-ți spună că se poate întâmpla să te mai înșeli ?

Ryan reflectă, trecându-și în revistă cercul relațiilor lui. Alexa avea dreptate : nu avea pe nimeni așa de apropiat. Și, cu siguranță, nimeni nu ar fi îndrăznit să i se opună. Poate doar tatăl său și Gloria. În privința Melissei, fiindcă ea îl detesta, inutil să mai spună că părerea ei nu avea nici o valoare în ochii lui.

Dar, s-o vadă pe Alexa Shaw atât de dreaptă în fața lui și acuzându-l că își pune interesele înaintea binelui fiicei sale, asta îl afecta peste măsură. Doar ea avea această capacitate de a-i străpunge carapacea și a-l atinge drept în inimă.

— Cred că ești gelos pe afecțiunea pe care Kelsey o arată fratelui său, continuă ea, nemiloasă. De fapt, tu îl vezi pe Kyle ca pe un avantaj pe care-l are Melissa asupra ta și de care se folosește pentru a o câștiga pe Kelsey de partea ei. Ceea ce tu vezi, este că acest copil este o ființă completă, și că fiica ta îl iubește cu o dragoste sinceră. Toate jucăriile, plușurile, păpușile cu care tu poți s-o inunzi, nu-l vor înlocui niciodată pe frățiorul ei, și dacă ți-ai imaginat vreodată așa ceva, înseamnă că ești un imbecil.

Ea văzu cu satisfacție că argumentele ei avuseseră efect : Ryan părea foarte dezorientat.

— Chiar așa crezi ? reuși el să bâiguie.

Pentru prima dată, el reflectă o clipă la motivele pe care le găsise pentru a interzice accesul în casă al „plodului Melissei". În lumina acuzațiilor Alexei, aceste argumente i se păreau de-a dreptul meschine... Se gândi la enervarea inexplicabilă pe care o resimțea de fiecare dată când Kelsey pomenea de frățiorul ei.

— Da, răspunse ea cu franchețe brutală. Despărțindu-i pe Kelsey și Kyle, tu ești la fel de crud ca prima ta mamă vitregă despre care mi-ai vorbit și care făcea totul pentru ca tatăl tău să se detașeze de tine. Pentru că și ea era geloasă !

Observând cu atenție reacțiile interlocutorului său, îi fu teamă că mersese prea departe. Ryan părea că primise o lovitură de pumnal în inimă.

— Eu n-am dorit niciodată să fiu crud cu propriul meu copil, mărturisi el cu o voce surdă.

— Cu siguranță că n-ai făcut-o conștient, conveni Alexa.

Părea atât de tulburat, încât ea simți nevoia să-l încurajeze, să-l liniștească.

— Pagubele nu sunt ireparabile, Ryan. Ai putea...

Ușa camerei se deschise brusc, tăindu-i fraza la mijloc și se auzi vocea jovială a Melissei :

— Cu-cu, iată-ne !

Alexa încremeni. Fața îi devenise lividă, iar Melissa se opri brusc în prag, bolborosind cu o voce șoptită :

– Oh, Ryan... eu... eu nu știam. Tocmai am sosit și... și o căutam pe Kelsey. S-ar zice că nu este aici. N-ați văzut-o cumva ?

Dacă Melissa încerca să joace rolul nevinovatei, performanța ei se afla foarte jos pe scara credibilității, gândi Alexa, disperată.

Lui Ryan nu-i trebui prea mult să priceapă că se petrecea ceva. Repezindu-se spre ușă, se întoarse curând înjurând. În fața lui, rula fotoliul lui Kelsey, pe genunchii căreia trona Kyle, alias Dylan, care ronțăia vesel o prăjitură de ciocolată.

Privirea îngrozită a lui Kelsey se plimba alternativ de la Alexa la mama ei. Reuși totuși să zâmbească tatălui ei înainte de a-i lansa pe un ton curajos :

– Bună ziua, tată. Ți-l prezint pe Dylan, nepotul Alexei, al treilea dintre gemeni.

Ryan îl privi îndelung pe băiețel, apoi se întoarse spre Franklin și Emilie care se bombardau reciproc cu animale din pluș.

– Hei, copii, îi strigă el. Unde este Dylan ? Unde este fratele vostru ?

Emilie dădu drumul ursulețului pe care-l avusese în brațe și privi în jurul ei.

– Unde Dylan ? întrebă ea, ca și cum își amintise dintr-odată de absența fratelui său.

– Dylan nu aici, îi aminti Franklin zâmbind strengăreşte. Dylan doarme, preciză el.

Se vedea treaba că pentru ei era foarte nostim pentru că cei doi copilaşi se săturară de râs înainte de a începe bătălia cu jucării.

– Ei, poftim, ce chestie ciudată ! remarcă el pe un ton detaşat. S-ar zice că nu-şi recunosc fratele.

– Pentru că sunt nişte proşti, spuse imediat Kelsey. Complet idioţi. N-au nici un pic de memorie copiii ăştia. Este trist, nu ?

– Nu cred că sunt proşti, răspunse tatăl ei. După câte văd eu, dimpotrivă, sunt nişte copii foarte inteligenţi. Dacă mi-ai permite o ipoteză, fetiţo, aş spune mai degrabă că acest Dylan...

Se întrerupse o clipă pentru a mângâia părul negru al micuţului Kyle.

– ... nu este fratele lor.

– Ba da, tată, el este, insistă Kelsey.

Ryan se întristă foarte mult pentru că fiica ei era obligată să-l mintă. Dar cel mai rău era că îşi dădea seama că el, prin intransigenţa lui, o împinsese să facă asta. Se întoarse spre Melissa care îl luase în braţe pe băieţel şi îl strângea protector. Apoi, privirea lui o întâlni pe cea limpede şi atentă a Alexei.

Pentru câteva clipe, doar râsetele vesele ale Emiliei şi ale lui Franklin sparseră tăcerea. Apoi, Ryan mângâie tandru obrazul fiicei sale.

– Ştiu că acesta este frăţiorul tău, Kelsey, spuse el cu o voce blândă. Ştiu că tu doreai

să-l vezi şi îmi pare rău că a trebuit să mă minţi, în legătură cu el. Am greşit interzicându-i să vină aici. Privirea lui trecu de la Kelsey la Melissa. Vei putea să-l aduci de acum în fiecare zi aici. De exemplu, între orele de terapie şi cele de lecţii.

Melissa rămase mută de uimire. Kelsey fu cea care reacţionă în locul ei.

– Oh, mulţumesc, tată ! ţipă ea cu exuberanţă, deschizându-şi braţele pentru tatăl său. Eşti cel mai admirabil dintre taţi.

Ryan se aplecă spre ea să o ridice în braţe şi o strânse la piept cu putere.

– Îţi mulţumesc, Ryan, bolborosi Melissa, încă sub efectul şocului. Ce te-a făcut să te răzgândeşti ?

– Alexa mi-a deschis ochii asupra unor lucruri pe care refuzam să le văd.

Pe deasupra capului lui Kelsey, privirea lui o surprinse încă o dată pe cea a Alexei care strălucea de bucurie.

– Asta-i bună ! aş vrea să ştiu ce ţi-a putut spune, murmură Melissa, şi cum a făcut ca tu s-o asculţi. Tu nu vrei niciodată să asculţi pe nimeni.

Alexa se crispă, neavând chef să-i spună adevărul Melissei.

– Eu doar am subliniat... importanţa legăturii fraterne, spuse ea repede. Ştii, Melissa, noi am mai vorbit despre asta. Se uită în mod ostentativ la ceas. Oh, aţi văzut cât este ceasul ?

Trebuie să duc copiii acasă ! Ascultă, Kelsey, mă întorc într-o clipă pentru ora de exerciţii, ceva mai scurtă astăzi... De mâine vom reîncepe programul normal, de acord ?

– De acord, aprobă ea veselă.

Cu câte un nepot pe fiecare braţ, ea se năpusti afară din cameră. Reuşise să traverseze întinderea grandioasă a holului de la intrare, când vocea lui Ryan o opri.

– Alexa, aş vrea să-ţi vorbesc.

Ridicând privirea, îl văzu coborând scara cea mare.

– Aş putea să vă conduc ?

– Oh, nu cred că ar fi o idee prea bună, răspunse ea prompt. Am întâlnire cu Carrie la o cafenea, la vreun kilometru de aici. Îi las copiii şi mă întorc imediat pentru şedinţa cu Kelsey.

Îi strângea la piept pe cei doi copii ca pe un scut. Considera că petrecuse deja prea mult timp cu Ryan, azi-dimineaţă, şi avându-i drept paravan doar pe Franklin şi Emilie, fusese o experienţă tulburătoare pe care nu avea chef s-o repete. Rezultatul fusese un vârtej de emoţii care o destabilizau.

Recunoaşterea lui Ryan în faţa lui Kelsey că greşise, o emoţionase profund. Dar mai era şi altceva... Gândul că ea jucase un rol în schimbarea atitudinii lui Ryan o tulburase mai mult decât ar fi vrut să recunoască şi avea nevoie să

ia puțină distanță pentru a-și pune ordine în gânduri.

– Aș vrea să-ți vorbesc despre Kelsey, insistă el.

Alexa rămase nemișcată, nehotărâtă, când deodată ușa de la intrare se deschise brusc pentru a o lăsa pe Gloria să intre cu o superbă creatură, cu ținută statuară, roșcată, de vreo treizeci de ani, ținând în mână o geantă-diplomat din piele scumpă.

– Ryan, ia uite cine a venit ! exclamă Gloria. Este gata să se ocupe de căsătoria voastră.

Cu un zâmbet larg pe buze, ea se întoarse spre frumoasa musafiră.

– Vrei să rămâi la masă cu noi, desigur, nu-i așa, Judy ?

– Bineînțeles, confirmă Judy. De altfel, mă gândesc să rămân toată ziua. Făcându-i cu ochiul lui Ryan, adăugă : Risc să fiu aici chiar și la cină !

– Trebuie... trebuie să plec, bolborosi Alexa repezindu-se spre ușa care rămăsese deschisă.

Îi ardeau obrajii, iar aerul rece de octombrie îi făcea bine. Logodnica lui Ryan ! Era adevă at, deci. Și când se gândea că, pentru o clipă, sperase ca Melissa să se fi înșelat... O dezamăgire infinită, făcută din decepție și gelozie, năvăli peste ea în valuri amare... Alergă spre mașină și instală copiii pe bancheta din spate, având grijă să-i lege. Plângea ? Și ce dacă ? Lacrimile ei nu spuneau nimic, erau doar un

reflex condiționat care nu însemna neapărat că nunta lui Ryan o tulbura. La urma-urmei, aflase de ieri că el se vă căsători, și nu plânsese...

– Alexa ! strigă Ryan în urma ei.

Ea se întoarse și îl văzu alergând cu pași mari. O cuprinse panica. Îi era imposibil să-l înfrunte în această clipă.

– Vom vorbi despre Kelsey altă dată ! Nu mai am timp acum ! îi strigă ea, înainte să sară în mașină și să demareze în trombă.

Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Ryan pe alee, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor, urmărind cu privirea plecarea lor. Apăsă cu furie pe accelerație până când el dispăru din câmpul ei vizual...

CAPITOLUL VI

Lăsând în urmă luminile de neon ale micilor magazine din cartierul său, Alexa dădu colțul străzii sale cu un pas grăbit, balansând în mână o sacoșă conținând cele câteva cumpărături pe care le făcuse. Aproape nimic. Simțise nevoia să iasă din casă pentru a-și potoli oarecum nervozitatea. Noaptea era frumoasă și caldă...

De ce încercase oare în această seară un asemenea sentiment de singurătate ? De obicei, Alexei îi plăcea să-și petreacă serile în micuțul ei apartament confortabil. Nu o deranja faptul că era singură. Citea liniștită sau privea la televizor, nu se plictisea niciodată. Doar astăzi... Ceva mai devreme încercase să-și sune niște prieteni ca să iasă împreună, pentru a-și mai schimba gândurile, dar nu găsise pe nimeni la celălalt capăt al firului. Până și Carrie și Ben erau de negăsit !

„Au o viață socială animată, gândi ea în timp ce mergea, pe când eu, eu n-am nici una..."

Nu putea să învinovățească pe nimeni în afară de ea. La urma-urmei, nimeni n-o obligase să ducă o viață atât de retrasă. Se făceau de acum doi ani de când trăia ca o călugăriță. După despărțirea de Ryan, nu mai simțise nevoia să iasă în lume și doar gândul de a se întâlni cu un alt bărbat îi făcea greață. Nu-și mai dorea un alt iubit, nu-și dorea nici măcar să se îndrăgostească. În plăcea singurătatea. Cel puțin, *așa nu mai risca să sufere vreo dezamăgire.*

Dar acum, i se păru că toate acestea duraseră destul. Excursia ei prin magazine fusese un excelent pretext pentru a nu-și mai face sânge rău. Dar poate că era bine să mai caute un pretext, dacă nu voia să petreacă o noapte de insomnie. Unde s-ar putea duce să se distreze ? La cinema, sau...

Tocmai reflecta la această problemă, când un fascicol luminos de la niște faruri apăru din spatele ei. Ea se dădu la o parte repede ca să lase să treacă mașina, dar aceasta se opri în dreptul ei.

– Ți-ai pierdut mințile ? strigă o voce furioasă prin geamul deschis.

Alexa întoarse capul în direcția șoferului, dar deja recunoscuse vocea. Era vocea lui Ryan Cassidy. Inima începu să-i bată puternic.

– Ce naiba cauți pe stradă la ora asta ? o certă el, ca și cum ar fi fost vorba de o ofensă personală.

– Nu este decât ora nouă, replică ea în defensivă.

Ciudat, nu era deloc ceea ce ar fi vrut să-i zică. Dar cum să trimiţi pe cineva la dracu ? când simţi un nod în gât şi când nu-ţi găseşti cuvintele ?

– Dar, pentru Dumnezeu, ai o maşină ! De ce n-o foloseşti ? Este inconştienţă curată să ieşi singură seara în acest cartier rău famat ! Nu înţeleg de ce nu te muţi de aici ? !

– De ce te amesteci ? Ce te priveşte ? spuse ea care în sfârşit, îşi revenise. Unde ţi-ai lăsat logodnica ? Parcă... Judy, nu ? Cred că acum ar trebui să fii cu ea. Aşa că lasă-mă în pace !

Ea îşi continuă drumul prin parcarea imobilului său ca să scurteze drumul. Maşina lui Ryan o luă pe acelaşi drum, mergând pe lângă ea.

– Urcă, Alexa, şi nu mai discuta !

– Îmi pare rău, dar nu urc. Prefer să mă trezesc nas în nas cu un vagabond din cartier, decât cu tine.

Grăbi pasul, fără să bage în seamă superba Corvette Stingray 1963 care o urmărea. Mai degrabă el era cel care risca enorm aventurându-se prin această zonă, la volanul unei asemenea maşini de colecţie. Atacurile asupra maşinilor erau mult mai la modă în ultima vreme, decât asupra femeilor singure.

Ryan își parcase mica lui bijuterie în fața imobilului ei și o urmă când ea intră. Ducea sub braț un bloc de desen.

– Pleacă, Ryan ! îi ordonă ea cu voce nesigură, scotocind cu febrilitate în poșetă după cheie.

– Nu mă căsătoresc, Alexa, spuse el, luându-i cheile din mână ca să deschidă chiar el ușa apartamentului.

Înainte ca ea să aibă timp să-l împiedice, el și intrase. Cu un gest nervos, ea lăsă să-i cadă sacoșa cu provizii pe colțul mesei.

– Îți bați joc de mine, Ryan ? Uiți că am văzut-o cu ochii mei pe logodnica ta, astăzi ? Am auzit-o bine pe Gloria anunțându-te că venise pentru a se ocupa de căsătoria voastră. Așa că, ai bunul simț și nu încerca să mă faci să cred că m-am înșelat amarnic !

– Știam că n-ai să mă crezi, așa că am adus dovezi.

Cu un zâmbet șters, Ryan deschise blocul de desen și scoase din el niște planșe acoperite cu schițe în creion și cerneală.

– Judy și cu mine ne-am petrecut ziua desenând secvențele nunții celor două personaje ale noastre din benzile desenate, spuse el. Dacă tu n-ai fi plecat așa de repede, ți-aș fi prezentat-o pe Judy Gold, creatoarea seriei de desene „Li se întâmplă și altora", o nouă serie de benzi desenate, Alexa.

– Mulțumesc, știam. Dacă nu-mi plac dese-

nele tale, asta nu înseamnă că nu-mi plac ale altora, replică ea pe un ton rece.

– Hai, aruncă o privire peste astea, spuse el, întinzându-i planşele. Dacă cunoşti benzile desenate ale lui Judy, ai să recunoşti fără greutate personajele. Este imposibil să le confunzi cu ale mele.

Alexa aruncă o scurtă privire spre schiţele care, într-adevăr, reuneau personajele celor două serii într-un scenariu şi purtau semnăturile alăturate ale lui Judy şi Ryan. Apoi întoarse privirea. Nu era sigură dacă voia să înţeleagă. Pentru că, dacă ceea ce spunea Ryan era adevărat, aceasta însemna că relaţia lui cu Judy era strict profesională. Pradă unei intense confuzii, ea încercă să-şi adune gândurile. Fusese deja destul de nervoasă încă înainte de sosirea intempestivă a lui Ryan şi, de altfel, ce schimba în relaţia lor faptul că nu se căsătorea ? Ea era doar terapeuta fiicei sale, şi atât !

– Doar n-ai venit special pentru a mă informa despre proiectele tale matrimoniale pe hârtie ? întrebă ea cu un aer fals degajat.

Ridicând privirea, descoperi ochii arzători ai lui Ryan care o fixau. Obrajii i se înroşiră.

– Această căsătorie a personajelor noastre de benzi desenate este tot ce am putut să concep mai intim, împreună cu Judy Gold. Adaug în treacăt că ea este deja căsătorită şi fericita mamă a doi copii.

– Norocoasa, comentă ea cu sarcasm. O ca-

rieră strălucitoare, un soț, copii... Dar eu nu văd în ce măsură mă interesează toate astea pe mine !

Ryan îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Oh, ba da, Alexa. Tu știi foarte bine de ce am venit. Pentru ca să-ți spun că nu este nici o altă femeie în viața mea. Îndrăznește acum să-mi spui că asta îți este indiferent.

– Ba da, există Melissa ! strigă ea, ignorând cu prudență ultima lui frază. Și ea este aceea care mi-a spus că te căsătorești.

Alexa se bucură în sinea ei când văzu gura lui crispându-se. Atâta timp cât va fi furios, nu o va mai privi cu acea tandrețe care îi anihila toată apărarea și o făcea mult prea vulnerabilă... Își adună tot curajul, conștientă că lupta mai mult împotriva ei însăși decât împotriva lui.

– Nu știu dacă Melissa a interpretat greșit frânturi de conversație, atacă ea. Dar aș crede mai degrabă că tu ai făcut-o să creadă această minciună.

– Ce interes aș avea s-o fac pe Melissa să creadă că mă însor cu Judy Gold ? întrebă el pe un ton calm.

– Melissa este convinsă că tu te căsătorești ca să ai o soție care să stea acasă, ceea ce te va ajuta să-ți fie încredințată Kelsey.

Ryan se întunecă.

– Asta, într-adevăr, îi seamănă Melissei, spuse el în zeflemea. Paranoică și isterică.

– Încetează o clipă de a o denigra ! Eu văd în ea doar o mamă speriată la ideea de a-şi pierde fiica în beneficiul unui tată bogat şi influent, gata să-şi plătească cei mai buni avocaţi, care nu vor ezita să folosească împotriva ei argumente necinstite.

Ryan oftă.

– Văd că Melissa a reuşit în acţiunea ei de a mă descrie ca „lupul cel rău" din poveste.

– Desigur, dacă eu am complotat împreună cu ea.

Alexa aşteptă explozia care nu veni. Se lăsă în schimb o tăcere grea.

– Nu explodezi ? întrebă ea, puţin neliniştită.

– Precum un vulcan ? o ironiză el. Este adevărat că tu ai ştiut întotdeauna să declanşezi în mine erupţii vulcanice, şi nu mă refer doar la cele de furie...

Ryan dădu din cap cu un aer obosit. Privirea lui părea fixată asupra unui punct nedefinit de deasupra capului ei.

– Am vrut doar să-ţi spun că nu a mai fost nimeni după tine. Ca să ştii tot, eu duc o existenţă aproape monahală, de doi ani.

La aceste cuvinte, Alexa izbucni într-un râs amar.

– Într-adevăr ? Nu cunosc prea mulţi călugări care se perindă prin seratele mondene cele mai extravagante din întreg Washington-ul în

compania unei blonde platinate de vis, care răspunde la incredibilul nume de „Furtuna".

– Ascultă, dacă fratele tău ar fi catadicsit să vorbească cu mine în seara aceea, în loc să se mulțumească să mă fulgere cu privirea, i-aș fi prezentat-o pe „Furtuna" Belgrade, sora mea vitregă. Este, într-adevăr, o blondă de vis, cum zici tu, dar din păcate o știu de la doisprezece ani. Sentimentele mele pentru ea sunt exclusiv fraterne.

Alexa făcu ochii mari, de curiozitate.

– Ea este cea care... a fugit cu tatăl tău ?

– De unde o mai știi și pe-asta ? întrebă el, făcând o grimasă. Oh, presupun că este tot opera Melissei, oftă el. Nu, „Furtuna" nu este cea de-a patra mea mamă vitregă... Este vorba despre cealaltă soră vitregă, „Vera". Avea paisprezece ani când tatăl meu s-a căsătorit cu mama ei, Nadine. Iar fata cea mai mică avea abia zece ani. O chema „Cer".

– Ce ? se sufocă Alexa de mirare. *Ia* repetă ! Cum adică, Cer, Vera, Furtuna ? Îți bați joc de mine, Ryan ?

– Aș fi preferat, mormăi el dând din cap. Dar mărturisesc că sunt lipsit de imaginație pentru a inventa asemenea poveste cu tatăl meu, căsătorindu-se cu propria-i fiică vitregă... Eu aveam douăzeci de ani când el s-a căsătorit cu Nadine și, pentru mine, cele trei fete nu erau decât niște copii. Mă întreb și acum cum poți să simți o dorință specială pentru un

copil pe care l-ai văzut crescând... În sfârșit, așa este, tatăl meu a șters-o împreună cu „Vera", acum doi ani.

După tonul îndurerat al vocii sale, se pare că aventura asta îl tulbura încă.

— Știi tu ce înseamnă să-ți fie rușine, dar într-adevăr rușine, de propriul tată ? Și ca să termin povestea, mai trebuia să o consolez și pe Nadine ! Își pierduse capul de tot : când voia să se sinucidă, când voia să-l omoa e pe tata. A fost o perioadă cumplită...

— Toate astea s-au întâmplat acum doi ani, murmură Alexa gânditoare. Noi eram încă împreună, dar tu nu mi-ai vorbit niciodată despre această poveste.

— Nu aveam dreptul. Cel puțin, așa am crezut pe vremea aceea. Tu erai atât de pură, atât de dulce... Trăiai într-un mediu atât de normal. Nu doream să-ți impun perversitatea delirantă a propriei mele familii ! Lângă tine, eu puteam măcar să privesc lumea cu ceva mai puțin cinism și, în același timp...

— În același *timp* ? repetă Alexa încet.

Privirea întunecată a lui Ryan o întâlni pe a ei, apoi se feri de parcă i-ar fi fost rușine.

— Știu că este îngrozitor de nedrept să spun asta, dar, în același timp eram invidios pe tine că-mi ofereai un asemenea contrast cu ceea ce se petrecea de cealaltă parte a vieții mele. Aveam impresia că tu n-ai fi putut înțelege niciodată *demonii* care mă bântuiau. Nu vedeam de-

cât negru în fața mea. Am trăit în această ceață doi ani de zile. Doar în prezența lui Kelsey mai pierdeam ceva din duritatea mea. Până când ai reapărut tu...

Se priviră unul pe altul în tăcere și, fără să fie nevoie ca ea să mai vorbească, el răspunse la întrebarea ei mută.

– Te-am părăsit acum doi ani pentru că nu mai știam unde mă aflu. Nu-mi plăcea să mă simt atât de vulnerabil la emoțiile pe care le trezeai în mine, fie din dragoste, fie din furie. Aveam obiceiul de a mă proteja... Și apoi, mai era și Kelsey. Mă simțeam vinovat pentru că nu-ți vorbisem despre ea, vinovat că o neglijam din cauza ta. Și de câte ori o vedeam, o găseam mereu preocupată de frățiorul ei. Nu-mi vorbea decât despre el, despre Melissa și despre Jack. Simțeam că înnebunesc ! Aveam senzația că sunt deposedat de propriul meu copil. Atunci m-am gândit că dacă te părăsesc, rezolv toate problemele. Și astfel am rupt relația cu tine, cu singura ființă care mă iubea și care ar fi putut să...

– Nu, îl întrerupse ea pe un ton vehement, nu cred în povestea asta. Poate conține o părticică de adevăr, dar tu nu-mi spui totul. Pentru început, despre prietena ta, decoratoarea casei, de exemplu. Cea care ți-a transformat casa într-o parodie din benzile desenate. Cum poți spune că...

– Nadine este cea care a realizat decorarea interioară casei. Spunea mereu că i-ar place să se lanseze în acest domeniu de activitate. Așa că, atunci când tata a părăsit-o, i-am propus să se ocupe de casa mea ca să-și mai schimbe gândurile și să înceteze să mai rumege idei de moarte sau de sinucidere...

Alexa îl privea cu gura căscată. Jocul de puzzle începea să se așeze și asta o neliniștea. Pentru că, a înțelege totul însemna a ierta totul. Și a-l ierta pe Ryan pentru suferința pe care i-o provocase, însemna să devină din nou vulnerabilă. De aceea nu se putea hotă i să-l creadă. Cu siguranță, el căuta s-o prindă din nou, într-un fel sau altul, în capcană !

– De ce-mi povestești acum toate astea ? ! strigă ea, retrăgându-se în apărare. Trebuie să ai un motiv ascuns...

Ea tăcu, storcându-și creierii. Și deodată, evidența o frapă. Sărutul acela devastator din hol, privirile acelea incendiare...

– Este o strategie pentru a mă atrage din nou în patul tău, nu ?

Ce-ar fi putut el să dorească altceva ?

– Dragostea mea, nu...

– Dragostea mea ? ! repetă ea uluită.

Niciodată nu-i spusese așa înainte, nici chiar în clipele lor cele mai intime. O cuprinse o dulce emoție când un gând veni să o trezească la realitate. El se purta prea frumos ca să fie

sincer. Îi cunoștea bine reținerile de a se abandona vreunui sentiment oarecare, pentru a-l putea crede în această clipă. Era clar, juca teatru.

– Sigur că da ! Asta e ! reluă ea indignată. Am fost o proastă dacă n-am înțeles mai repede. Totuși, subtilitatea ta lasă mult de dorit. Ai venit aici ca să te culci cu mine și ești gata să spui orice pentru a-ți atinge scopul.

– Ești hotărâtă să mă consideri în continuare un individ josnic, bombăni el.

– Ei și ? Mă înșel cumva ?

– Să știi că... mi-ai lipsit, Alexa. N-am știut cât de mult până ai reapărut în viața mea. De la moartea mamei mele, singurele momente de fericire pe care le-am trăit ți le datorez ție...

– Încetează, Ryan, nu mai ține, oftă ea. Tu știi că eu sunt foarte sensibilă la durerile altora, și te-ai servit destul de traumatismele trecutului tău pentru a obține tot ce vrei de la mine...

– Crezi cu adevărat tot ce spui ? o întrebă el zdrobit. Dar eu n-am vorbit nimănui despre viața mea particulară. Tu ești singura căreia îi făceam confidențe. trebuie să mă crezi.

– Am depășit vârsta când credeam în povești cu zâne.

– Taci, Alexa, nu mai vorbi așa. Am venit astă-seară să-ți cer să te întorci la mine, îi spuse el cu brusc heță.

Alexa îl privi cu intensitate și citi în ochii lui scânteietori o hotărâre de nezdruncinat. Inima începu să-i bată cu putere în piept și se

părea că și picioarele i se înmuiaseră. O irita această putere a lui de a o tulbura încă. Simți renăscându-se în ea o agresivitate feroce.

— Să-mi ceri să mă întorc la tine ? Debarci aici pe nepusă-masă, pe un teren gata cucerit, după ce ai uitat de existența mea timp de doi ani, și-mi ceri să mă întorc ?

Furia ei se transformă într-un uragan incontrolabil.

— Și ce sperai ? continuă ea pe același ton. Sperai să leșin de fericire în brațele tale, gemând „îți mulțumesc" ?!

Ryan nu se clinti și se mulțumi doar să răspundă :

— Speram că aceasta era și cea mai scumpă dorință a ta.

— Oh, nu mă mira, egoismul tău este atât de monstruos încât ești în stare să-ți construiești asemenea scenarii.

— N-ai putea să vezi lucrurile într-un mod mai pozitiv ? o întrebă el cu blândețe. Să te gândești, de exempplu, că egoismul meu este suficient de puternic pentru a accepta să recunosc să am făcut o greșeală lăsându-te să pleci.

— Lăsându-mă să plec ?! Dar tu m-ai expulzat, pur și simplu, din viața ta !

— Știu, admise el cu voce surdă. Dar vreau să-mi răscumpăr greșeala, Alexa. Vreau să

răscumpăr răul pe care ţi l-am făcut, şi... să recâştig cei doi copii pe care i-am pierdut şi...

— Asta-i culmea ! il întrerupse ea. Cum poţi să-ţi imaginezi că poţi reveni în viaţa mea şi să speri că te-am şi aşteptat ? Îţi închipui că poţi să reînnozi o poveste, de acolo de unde ai lăsat-o ?

Ryan nu răspunse imediat. Părea să cântărească fiecare cuvânt al ei.

— Mă faci să înţeleg cumva că este prea târziu ? întrebă el, pronunţând rar cuvintele. Că există altcineva în viaţa ta ?

Cum această posibilitate nici măcar nu-i trecuse prin gând, furia ei crescu. Aşadar, nu numai că el o părăsise de pe o zi pe alta, dar mai era sigur că nimeni nu l-ar fi putut înlocui în inima ei. Rănită în amorul propriu, ea minţi fără să clipească :

— Bineînţeles ! Crezi că mi-am petrecut doi ani din viaţă jelindu-te ?

— Cine este ? întrebă el cu o voce aspră.

— Vrei să ştii cu cine mă întâlnesc ? Vrei un nume ? întrebă ea, simţind că se sufocă, luată pe nepregătite.

— Da !

— Şi cu ce drept ? Oricum, ce ar schimba ăsta ?

Fusese prinsă în propria-i capcană. Parcă şi mintea îi paralizase, incapabilă să-şi ducă la bun-sfârşit înşelăciunea. Nu-i venea în minte nici un nume, şi pe bună dreptate.

– De ce nu-mi răspunzi ?

El avansă un pas spre ea, cu o licărire ciudată în ochii negri. Stând dreaptă, într-o atitudine sfidătoare, ea se străduí să nu dea înapoi. Şi totuşi, Ryan era mult prea aproape de ea, începea să devină periculos...

– Pentru că asta nu te priveşte !

– Din contră, tot ce are legătură cu tine, mă priveşte.

– Asta crezi tu, dar te înşeli amarnic !

– Ah, da ? făcu Ryan.

Iute ca un fulger, o prinse de braţ. Alexa vru să se degajeze dar el îşi accentuă strânsoarea, prinzându-i şi celălalt braţ şi o trase spre el.

Inima începu să-i tresară în piept. De ce îl lăsase să se apropie când instinctul ei îi spusese să fugă cât putea de departe de acest bărbat ? Nici măcar cu ajutorul furiei nu putea să facă nimic împotriva tulburării profunde care o invada la fiecare atingere a lui. Că voia sau nu, virilitatea în stare brută a lui Ryan avea darul să-i aprindă simţurile, să-i readucă instantaneu în amintire fericirea pe care o cunoscuse în braţele lui.

– Pleacă, îi spuse ea tremurând.

Îşi puse palmele pe pieptul lui să-l respingă. Dar îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală. Simţi căldura lui pătrunzând-o, îmbă-

tând-o, și orice dorință de a rezista dispăru dintr-odată.

Ryan fusese primul și singurul ei iubit. A fi îndrăgostită de el fusese cea mai frumoasă, cea mai intensă experiență din viața ei. Și el era aici, aproape de ea, atât de aproape încât putea să-i simtă parfumul îmbătător al pielii...

Își simți tot corpul răspunzând cu un elan irezistibil chemării imperioase a dorinței. Cu un geamăt ușor, se cambră și se lipi de el, dorind mângâierea degetelor și buzelor lui...

Iar el, făcu să-i alunece mâinile de-a lungul brațelor ei, până la curba îmbietoare a șoldurilor ei, și o lipi de el. Ochii lui negri sclipeau ca o lumină arzătoare. Voia s-o simtă agățându-se de el, învinsă și gemând de dorință. Dorea s-o simtă a lui. Ea nu mai putea acum să-l gonească.

— Te doresc, șopti el, și nu vreau să plec...

În același timp, buzele lui calde acopereau gâtul ei cu sărutări, cu mângâieri blânde și senzuale care trezeau în ea delicioase frisoane de excitație. Nerăbdătoare, ea îi întinse buzele, într-un gest de ofrandă. Când gura lui o întâlni pe a ei, se lipi și mai mult de el, într-o mișcare lentă și erotică, ce-i smulse iubitului ei un geamăt răgușit.

Deja, mâinile lui se strecurau sub pulovărul ei, alunecau pe pielea catifelată a spatelui, apoi urcau din nou într-o mângâiere lentă. Tânăra femeie își ținu răsuflarea, simțindu-le

atingând dantela sutienului și când, cu un gest abil și rapid el îl desfăcu, Alexa lăsă să-i scape un țipăt mic înăbușit.

– Te rog, murmură el, spune-mi că pot să rămân, spune-mi că mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu...

Buzele lui le cuprinseră din nou cu pasiune pe cele ale Alexei, în timp ce mâinile îi rătăceau pe sâni, jucându-se cu vârfurile tari cu o blândețe insuportabilă, delicioasă. Un val de plăcere fierbinte o acoperi în întregime. Oh, de-ar regăsi pentru o seară gustul pasiunii pe care o trăiseră împreună, abandonându-se fără reținere senzațiilor îmbătătoare pe care doar el știa să le trezească în ea... Doar pentru o seară...

– Rămâi, șopti ea cu o voce arzătoare.

CAPITOLUL VII

Cu un strigăt de triumf, Ryan o ridică atunci în braţe şi se îndreptă spre dormitor. Alexa îşi înnodă braţele pe după gâtul iubitului ei şi închise ochii. Dorinţa o făcea să sufere cu o durere rafinată şi violentă, în acelaşi timp. Voia ca această ardere să se consume mai repede, mai puternic, înainte ca temerile să o cuprindă iar, înainte de a avea timp să se răzgândească. Seara aceasta era un moment aparte, în afara timpului, desprinsă de trecut şi de viitor...

— Nu vreau să mă gândesc la nimic, Ryan, şopti ea cu voce înfierbântată. Te rog, împiedică-mă să gândesc...

Camera era cufundată în întuneric. Ryan o lăsă pe Alexa jos, lângă pat şi o cuprinse din nou în braţe.

— Te doresc atât de mult, Alexa, şopti el învăluind-o cu o privire încărcată de pasiune.

Cu o mişcare rapidă, îi scoase pulovărul şi sutienul şi le lăsă să cadă pe podea. Apoi, contemplă cu încântare rotunjimea blândă şi albă a sânilor ei, mângâindu-i cu febrilitate curbele

atât de feminine ale trupului. Strâns înlănțuiți, căzură amândoi pe pat.

— Ești atât de frumoasă, Alexa...

Îi zâmbi și îi mângâie cu tandrețe obrazul.

— Îmi amintesc și acum ziua când am cumpărat amândoi acest pat, murmură el cu subînțeles. Era exact a doua zi după prima noastră noapte de dragoste, îți amintești... în minunatul tău pat de... domnișoară...

— N-am închis un ochi toată noaptea, își aminti Alexa, zâmbind și ea. Patul acela era deja prea mic și numai pentru mine...

— Mmm, adevărat. Dar, dacă-mi amintesc bine, nu dimensiunea patului ne-a ținut treji toată noaptea. Aveam ceva mai bun de făcut decât să dormim...

Își scoase cămașa și o aruncă de cealaltă parte a patului, apoi se propti într-un cot și o privi pe Alexa. Ea îl sorbea din ochi, minunându-se de a regăsi acest tors viril, musculos și bronzat. Întinse mâna pentru a mângâia pielea aceasta aurie, atât de caldă sub degetele sale.

— Erai de nepotolit, în seara aceea, șopti ea cu o voce sugestivă.

— Și tu la fel.

Cu un deget delicat urmări conturul sânilor ei sidefii, înainte de a-i atinge cu buzele. Gura lui expertă deveni îndrăzneață.

— Dacă n-aș fi avut dovada, n-aș fi crezut niciodată în virginitatea ta... Erai atât de sen-

zuală... atât de înflăcărată, atât de pasionată.

Vocea lui se pierdu în mângâierile sale pe vârfurile roz ale sânilor ei.

Alexa nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere şi se întinse uşor, cu graţie felină şi voluptuoasă.

– Oh ! Ryan, am... am senzaţia că-mi pierd minţile. Vino, vino, îi spuse ea, făcând să alunece blugii pe coapsele ei lungi. Nu pot să mai aştept ! Am nevoie de tine !

Cambrată, lipită de el, îşi ondula şoldurile într-o nevoie disperată şi violentă de a-şi satisface această dorinţă de el. Rugămintea ei senzuală şi nereţinută acţionă asupra lui ca o bîciuire. Cu o nerăbdare înfierbântată el o eliberă de ultimele veşminte şi, cu aceeaşi grabă le împrăştie şi pe ale lui de jur-împrejur. Limba lui trasa linii arzătoare pe pielea ei, coborând încet spre sâni, pe pântec, înainte de a se insinua în punctul cel mai sensibil al intimităţii sale...

Timpul se derula într-un vârtej din ce în ce mai rapid şi ea se încordă ca un arc, scoţând un ţipăt răguşit.

– Alexa ? spuse el cu o voce joasă.

Ea deschise ochii. El o învăluia cu o privire arzătoare, tot trupul lui fremătând de aşteptarea pe care şi-o impunea pentru a o satisface cât mai bine...

– Da, murmură ea. Da, acum...

Îl văzu atunci aplecându-se spre blugii care-i căzuseră pe jos. Scoase din buzunar un mic ambalaj sigilat. Alexa simți imediat o strângere de inimă.

– Erai deci atât de sigur de tine astă-seară, sau le ai cu tine întotdeauna ?...

– Ssst, șopti Ryan impunându-i tăcere printr-un sărut pasionat.

Ezitarea de moment a Alexei nu rezistă gurii lui exigente. Deja simțea că se topește, deja era iar cuprinsă de înflăcărare. Își înnodă brațele în jurul gâtului lui și îl apropie și mai strâns, dornică să-i simtă căldura cu tot trupul ei...

Și atunci, încet, implacabil el o pătrunse, murmurându-i, rând pe rând, cuvinte mângâietoare și erotice, tandre și senzuale, liniștitoare și excitante... Tot trupul ei fremătă primindu-l, iar el rămase nemișcat pentru a savura mai bine clipa aceasta magică a regăsirii... Simțind această căldură primitoare, el încercă un minunat sentiment de plenitudine. Cum de a putut trăi atâta timp fără ea ? Nu o va mai lăsa să plece niciodată. Acesta fu ultimul lui gând coerent înainte de a fi antrenat într-un dans înflăcărat și păgân care îi duse din ce în ce mai sus, din ce în ce mai departe, până când, ajunși la paroxism, un val de senzații sălbatice se revărsă peste ei.

Copleșiți de atâta fericire, rămaseră mult timp nemișcați, întinși unul peste celălalt, așa

cum îi surprinsese extazul. Ryan fu primul care rupse pacea şi liniştea dintre ei :

– Ia spune, ai mai auzit vreodată fraza aceasta : „Şi, pentru mine viaţa a început astăzi".

– Ia te uită ! îl întrerupse Alexa cu voce maliţioasă. Şi eu care credeam că nu, puteai să suferi acest gen de platitudini dulcege... Fanii tăi ar fi teribil de dezamăgiţi dacă te-ar auzi. Dar poţi conta pe mine, n-am să dezvălui nimănui abaterile tale sentimentale. Doar dacă nu este vorba din nou de ironii din partea ta. Sau de provocări. În care caz...

– Alexa, nu este momentul să facem filozofie, o întrerupse el, contrariat.

De ce i se părea că ea se depărtase dintr-odată de el ? De ce avea această detaşare ironică faţă de el care se simţea vibrând de sentimente intense, profunde şi teribil de serioase ? Poate a fost mai stângaci ? Dar era atât de putin obişnuit să-şi dezvăluie sentimentele. De data aceasta însă va merge până la capăt... Alexa era femeia vieţii lui şi oricât i-ar fi fost de neplăcut să facă asta trebuia să i-o mărturisească.

– Draga mea, încerc să-ţi spun că...

– Nu este nevoie să-mi spui nimic, Ryan, îl întrerupse ea din nou. Absolut nimic.

– Absolut nimic ? repetă el uluit. Ba, din contră, Alexa. Acum că suntem din nou îm-

preună, avem o mulțime de lucruri să ne spunem.

– Nu, Ryan, spuse ea ridicându-se și așezându-se în pat sprijinită de perne. Noi nu suntem din nou împreună.

Ceva în vocea ei, un fel de asprime, îl neliniști. Se ridică la rândul lui pentru a o privi cu intensitate.

– Totul depinde de sensul pe care-l dai expresiei „a fi împreună", repetă Alexa cu o indiferență care-l lovi drept în inimă.

Blocat, nu schiță nici un gest pentru a o reține când ea sări jos din pat și se îmbrăcă.

– Ce vrei să spui, Alexa ? întrebă el încordat.

Ea își înghiți cu greu saliva. Nu trebuia să se lase înduioșată. Ryan încerca s-o facă să creadă că o iubește. Dar pentru cât timp ? Câteva zile, câteva săptămâni ? După care va regreta că o lăsase să ocupe un loc în viața lui și o va părăsi la fel de nemilos ca prima dată. Ea suferise deja prea mult pentru a accepta din nou riscul.

– Ai înțeles foarte bine, Ryan, răspunse ea crispându-se. Tocmai încercam să-ți spun că noi doi nu formăm un cuplu, dacă acesta este sensul pe care-l dai tu cuvintelor „a fi împreună". Ne-am dăruit unul altuia plăcere, a fost fantastic, dar totul se oprește aici. Nu da relației noastre mai mult sens decât ar avea.

– La naiba, Alexa ! Tu știi că tot ce spui

este fals ! M-ai iubit. Mă mai iubeşti. Mi-ai dovedit-o astă-seară.

— Astă-seară am dovedit doar că încă ne înţelegem bine în pat. Ceea ce nu înseamnă că vom începe să ne vedem.

— Dar nu e posibil ! strigă el, sărind din pat şi se plantă în faţa ei. Nu-mi spune că nu faci diferenţa între clipele pe care le-am trăit şi o simplă secvenţă de amor.

— Cum aş putea s-o fac ? Doar eşti singurul bărbat care...

Înţelegându-şi imediat greşeala, Alexa îşi muşcă buzele. Dar era deja prea târziu. Ryan o învăluia cu o privire triumfătoare.

— Şi bărbatul acela nou din viaţa ta ? N-ai făcut dragoste cu el ? Zâmbetul lui se lărgi şi mai mult. Nu, nu-i aşa ? Ai mărturisit chiar tu. Sunt singurul bărbat căruia i-ai dăruit dragoste şi pretinzi că nu mă iubeşti !

Încercă să o cuprindă în braţe, dar ea se retrase, de parcă ar fi ars-o cu fierul roşu.

— Nu, nu te iubesc. Este adevărat, te-am iubit. Dar, după ceea ce mi-ai făcut, nu voi comite din nou greşeala de a mă îndrăgosti de tine iar.

Expresia de pe faţa lui deveni şi mai încordată. Încercă din nou să se apropie de ea.

— Iubito, ştiu cât de mult te-am făcut să suferi şi...

— Ţine de trecut, de acum, îl întrerupse ea, retrăgându-se, încerc să-ţi explic că tot ce s-a

întâmplat astă-seară între noi nu dovedește că eu îți port dragoste eternă. M-am culcat cu tine, atâta tot. Să zicem că am avut o clipă de slăbiciune. M-am lăsat dominată de senzații. La urma-urmei, este cam mult timp de când... Ascultă, reluă ea cu un oftat obosit, am putea să ne oprim aici ? Tergiversările astea, după ce ne-am dat jos din pat, sunt stânjenitoare și chiar plictisitoare.

— De-a ce te joci, Alexa ? bombăni el. Încerci să mă pedepsești pentru că te-am părăsit acum doi ani ? De ce nu vrei să recunoști adevărul ? Mă iubești, știi asta, și făcând dragoste cu mine ai acționat după voia inimii tale, nu într-o clipă de slăbiciune. Atunci, de ce trișezi cu sentimentele pe care le ai ? Asta nu-ți seamănă deloc.

— Poate că ne-am schimbat amândoi, Ryan. S-ar putea spune chiar că am schimbat rolurile. De data asta, tu vei reprezenta sinceritatea neînțeleasă, în timp ce eu voi juca personajul rece și perfid...

— Nu se poate să te fi schimbat într-atât, Alexa ! strigă Ryan zdrobit. Te cunosc, tu...

— Nu mă cunoșteai, îl corectă ea. A trecut multă apă pe sub poduri dé atunci. Și acum, aș prefera să pleci.

Vocea ei tremură pe ultimele cuvinte. În ciuda hotărârii pe care o luase, simțea că o cuprinde confuzia și deznădejdea. Dar își stăpâni do-

rința de a plânge și repetă pe un ton mai ferm :

— Vreau să pleci, Ryan !

Spre marea ei ușurare, îl văzu pe Ryan executându-se, adunându-și hainele cu un cer sumbru. Impulsul nebunesc de a alerga spre el, de a-l strânge în brațe, de a renunța să se mai prefacă, o tulbură profund și preferă să iasă din cameră ca să nu-l mai vadă.

Câteva minute mai târziu, veni și el în salon.

— Înainte de a pleca, aș vrea să-ți pun o întrebare, declară el privind-o în adâncul ochilor.

Alexa dădu din cap fără să spună nimic. Îi era din ce în ce mai greu să-și controleze emoțiile contradictorii pe care le simțea.

— Dacă așa-zisul tău prieten există cu adevărat, spuse el cu o voce periculos de blândă, atunci de ce nu ești în stare să-mi spui numele acestui tip ?

— De ce ți l-aș spune ? bolborosi ea cu o lipsă de fermitate evidentă.

Ryan se mulțumi să zâmbească, cu un zâmbet îngrozitor de superior.

— Într-adevăr, de ce ? repetă el ironic. Mi-ai spus deja tot ceea ce trebuia să știu.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Tu ai nevoie de puțin aer ca să respiri mai în voie și de timp pentru a te reface. Îți las acest timp cu plăcere. Noapte bună, iubita mea. Pe mâine.

Surâsul lui satisfăcut avu asupra ei efectul unui chibrit aprins într-o claie de fân. Se vedea bine că el nu crezuse nimic din cuvintele ei. El bine, o să vadă el !

– Se numește Nathaniel Tremaine ! strigă ea cu vocea vibrând de furie și sfidare.

Era primul nume care-i venise în minte.

– Nathaniel Tremaine ? repetă el.

Rămase nemișcat, cu mâna pe clanța ușii.

– Sper că glumești, mormăi el, întorcându-se.

– Nu glumesc deloc ! Eu mă întâlnesc cu Nathaniel Tremaine, repetă ea pe un ton mai ferm. Este fratele mai mic al lui Tyler și este director la „Tremaine Incorporated". Mai este și...

– Un imbecil, completă el cu o voce tăioasă. Din întâmplare, îl cunosc și pot spune că nu este deloc genul tău, așa cum...

– Cum ești tu ? sugeră ea pe un ton acid.

– Nathaniel Tremaine este un tip complet superficial, un adolescent întârziat care cheltuie banii părinților lui. Postul de director pe care i l-au inventat este doar de fațadă ; nu știe să facă nici cea mai simplă conversație, este un mofturos răsfățat și descreierat incapabil să pună două idei cap la cap. Nu este posibil ca ăsta să fie actualul tău prieten, Alexa !

– Ba da, te asigur, pretinse ea delectându-se cu furia care-l cuprinsese pe Ryan.

Cu o satisfacție grozavă, se hotărî să toarne gaz pe foc.

– S-ar zice că nu-ți place prea mult de el, îl sfidă ea.

– Nu este vorba dacă-mi place sau nu de el. Nu am nici un pic de respect pentru el, și nimeni nu are. Propria lui familie îl consideră un idiot. Și, fără îndoială că este. De altfel, exact ceea ce trebuia celor două surori vitrege ale mele, cu care a și ieșit. Și încă, alături de el, chiar surorile mele păreau niște genii !

– Nu-mi pasă de părerile tale, afirmă ea, încrucișându-și brațele. Se întâmplă că eu apreciez mult comportarea lui și că... relația noastră merge minunat. Orice ar fi, nu te privește pe tine.

Aruncă o privire spre ceasul său deșteptător.

– Te anunț că s-a făcut târziu, Ryan. Aș vrea să dorm. N-am să te conduc. Cunoști drumul.

– În cazul acesta, trebuie să-ți spun noapte bună.

Înainte ca ea să înțeleagă ce se întâmplă, el o luă în brațe și gura lui îi înăbuși protestele. A fost un sărut brutal și pătimaș. Alexa se simți străbătută de un frison sălbatic și, fără să vrea, mâinile i se înnodară din nou în jurul gâtului lui, răspunzându-i cu aceeași pasiune. Dar, deodată, el îi dădu drumul la fel de brutal precum o cuprinsese în brațe.

– Orice ai crede tu, eu te iubesc, Alexa, și n-am să mă mai resemnez a considera povestea noastră ca pe o aventură fără viitor, spuse el

pe un ton înverşunat. Poţi foarte bine să pretinzi că nu mă iubeşti, nu poţi să negi însă că mă doreşti.

Se priviră îndelung în tăcere.

– Aş putea să-ţi dovedesc chiar acum că am dreptate. Mi-ar fi de ajuns să te cuprind din nou în braţe ca tu să arzi cu aceeaşi flacără ca şi mine. Dar prefer să aştept ca tu să vii de bunăvoie. Pentru că vei veni, ştiu asta, şi am încredere...

Alexa nu avu timp să reacţioneze, pentru că el şi ieşise din apartament. Privi în gol, spre locul unde se aflase el cu câteva secunde mai devreme. Plecase. Şi totuşi, ea asta dorise. Încercase totul, inclusiv minciuna, pentru a-şi realiza scopul. Atunci, de ce avea acest sentiment de dezamăgire profundă şi această îngrozitoare senzaţie de gol ? Încet, ea se duse să încuie uşa. Aşa cum tocmai îşi închisese inima...

CAPITOLUL VIII

– Tyler, ia privește la frumusețea asta! Un Ford Mustang 1965, alb ca zăpada.

Vocea entuziastă a lui Ben răsună pe deasupra zgomotului mulțimii care vizita marea expoziție de mașini de colecție.

– Tyler are deja un Ford Mustang 1965, îi reaminti Carrie Shaw Tremaine, fratelui său.

Își cuibărise mâna în cea a soțului său și amândoi își zâmbeau cu o complicitate amuzată față de admirația exagerată pe care o arăta Ben mașinilor de colecție.

– Dar nu una albă ca zăpada! strigă Ben. Oh, bătrâne, uită-te la Pontiac-ul de colo! Incredibil, Tyler.

– Nu credeam că fratele tău este atât de înnebunit după mașinile vechi, șopti Nathaniel la urechea Alexei.

– Nu este, declară Alexa scurt. Dar dacă este Tyler, este și Ben. Dacă lui Tyler i-ar place vânătoarea, Ben i-ar organiza un safari. Dacă lui Tyler i-ar place antichitățile egiptene, Ben ar jefui un șantier arheologic.

Nathaniel afișă un aer contrariat.

– Asta-i bună ! comentă el. Nu știam că lui Tyler îi plac vânătoarea și chestiile egiptene.

Cu un oftat, Alexa îi aruncă o privire chiorâșă însoțitorului ei de o seară. Un idiot, spusese Ryan despre el. De data aceasta se arătase indulgent...

– Ben vrea să fie cel mai bun prieten al lui Tyler, se mulțumi ea să explice.

– Iar eu aș vrea să fiu cel mai bun prieten al tău, șopti Nathaniel pe un ton siropos, încercând să o ia de mână.

Alexa își strecură la repezeală mâna în buzunarele vestei. El încercă atunci să o cuprindă pe după umeri, dar ea își așeză mai bine cureaua genții ce făcea oficiu de scut între ei.

– De ce te joci de-a fetița încolțită ? mormăi tânărul.

– Ascultă, sunt obosită, așa că te rog lasă-mă în pace...

Eschivându-se de la o nouă tentativă a lui de a o cuprinde pe după umeri, Alexa se duse lângă sora ei.

– Ce tâmpit ! bombăni ea. Nu știu cum ați făcut de m-ați atras în capcana asta !

– Îți jur că Tyler și cu mine nu avem nici o vină, puse Carrie cu sinceritate. Ben este cel care a apărut pe neașteptate cu Nathaniel. Dar fii liniștită, a fi el prost, dar nu este răutăcios. N-ai de ce să te temi. Ia-l așa cum este,

fă haz de necaz, nu-i decât un moment neplăcut de depăşit.

– Simţul umorului la mine s-a cam epuizat în ultima vreme. Oh, nu ! Iată-l din nou...

– Spune-mi, Alexa, îţi place într-adevăr să te uiţi la maşinile astea vechi ? Dacă am pleca, am putea petrece o seară de pomină împreună !

– Îţi mulţumesc, Nathaniel, dar mi se pare într-adevăr o seară minunată aici.

– Asta pentru că eşti cu mine, nu-i aşa ? spuse el făcându-i cu ochiul, cu subînţeles.

Văzându-i expresia nătângă de pe faţă, Alexa se abţinu să nu izbucnească în râs. Aproape credea că Cerul o pedepsise din cauză că-l minţise pe Ryan în legătură cu pretinsa ei relaţie cu Nathaniel...

Ryan ? Astăzi, abia îl văzuse în cursul zilei. După tot ce se întâmplase între ei în ajun, se temea să se regăsească faţă în faţă doar cu el, dar spre marea ei uşurare, el o făcuse să lucreze cu Kelsey toată ziua, fără să vină în camera copilului. Ea, în schimb, îşi petrecuse ziua aşteptând cu nerăbdare ca el să se manifeste, tresărind la fiecare zgomot care venea dinspre uşă. Slavă Domnului, el nu venise. Se hotărâse oare să renunţe ? Sau prefera să nu vorbească cu ea în prezenţa fetiţei ? Alexa înclină mai degrabă spre această ultimă ipoteză şi îl suspectă pe Ryan că va veni la ea acasă chiar în seara aceea. Aşa că, din prudenţă, ac-

ceptase invitația lui Carrie și a lui Tyler, mai degrabă decât să rămână singură acasă. Dar gândul că Ryan ar fi putut suna la ușă îi producea o tulburare pe care prefera să n-o analizeze...

Înțelegând că aceste gânduri nu o puteau duce nicăieri, se străduí să reînnoade conversația cu Nathaniel.

— Tată, tată ! răsună dintr-odată o voce în spatele lor. Ia privește cine este aici ! Este Alexa ! O vezi ?

— S-ar zice că tocmai ai fost recunoscută de unul din micii tăi pacienți, îi șopti Carrie îndulcită. Ai identificat vocea ?

Inima ei începu să-i bată nebunește. Bineînțeles că recunoscuse vocea. Fără nici o urmă de îndoială... Era vocea lui Kelsey Cassidy. Ceea ce însemna că și tatăl ei era aici... Alexa rămase încremenită pe loc, pradă unei panici de nestăpânit. Singura imagine care îi ocupa mintea era aceea a unei căprioare rămase nemișcată în fasciculul de lumină al unor faruri, în așteptarea inevitabilei coliziuni.

Trecură câteva secunde până când Kelsey, înconjurând un stand de prezentare, apăru în fața lor împinsă de Ryan, în scaunul ei rulant. Grupul Shaw-Tremaine rămase perplex. Alexa văzu cum surorii sale îi încremeni zâmbetul pe față și auzi exclamația de bucurie a lui Ben. În ceea ce-l privește pe Tyler, mai puțin implicat dar la curent cu toată povestea în urmă căreia

Ryan Cassidy își atrăsese ura celor trei gemeni Shaw, se vedea bine că și el era încordat...

Nathaniel, în schimb, neștiind nimic despre toate astea, afișa un calm imperturbabil. Îl întâmpină pe Ryan cu un zâmbet încântat și îi strânse mâna cu căldură.

— Ryan Cassidy ! Desenatorul meu preferat ! Ce mai faci, bătrâne ?

Ryan îi întinse mâna cu o reținere vizibilă. Ochii lui erau fixați pe Alexa. Prima lui reacție atunci când o auzise pe Kelsey pronunțându-i numele, fusese de bucurie. Dar aceasta dispăru instantaneu când văzu cine o însoțește. Nathaniel Tremaine ! Deci, ea nu mințise. Privirea lui trecu neîncrezătoare de la unul la altul. Ar fi putut totuși să parieze pe toată colecția lui de mașini că relația pe care ea pretindea că o are cu paiața asta bogată, braț la braț, înconjurați de ceilalți membri ai familiei... Ryan simți că o gelozie feroce îi sfredelea inima.

Și unde mai pui că Alexa se pusese la patru ace pentru marioneta asta ! Purta o tunică lungă din catifea grena, foarte mulată, peste o fustă neagră evazată deasupra genunchilor și care lăsa să se ghicească lungimea insolentă a picioarelor sale superbe îmbrăcată în ciorapi fini negri. Era îngrozitor de frumoasă și apetisantă... și la braț cu un alt bărbat ! Îi venea să urle ! Se mulțumi să-l fulgere cu privirea pe Nathaniel, dar acesta părea că nici nu observă.

Pentru un scurt moment se făcu o tăcere jenantă. Apoi, Tyler, redevenind spontan omul de afaceri jovial care era, îi întinse mâna lui Ryan însoțindu-și salutul cu niște remarci măgulitoare asupra succesului de librărie al ultimei lui cărți.

El reuși să răspundă ceva din vârful buzelor. Remarcă însă că membrii familiei Shaw rămăseseră stană de piatră, dar privirile înghețate pe care Ben i le arunca erau mai elocvente decât cuvintele. Doar Alexa se prefăcu că nici nu-l vede.

– Ei sunt frații tăi gemeni, Alexa ? întrebă Kelsey cu curiozitate. Într-adevăr, ce mult îți seamănă.

– Da, iată, ea este sora mea Carrie și el, fratele meu Ben, îi prezentă ea cu o voce nesigură. Aș vrea... aș vrea să v-o prezint pe Kelsey Cassidy, adăugă ea adresându-se membrilor familiei ei care o scrutau în tăcere cu o privire severă.

– Salut ! le lansă Kelsey adresându-le cel mai frumos zâmbet al ei.

Era adorabilă, îmbrăcată toată în roz, cu o fundă asortată pe cap.

– Hei, Ryan, nu știam că ai un copil, se trezi să remarce Nathaniel fără nici un pic de jenă.

– Bine ai venit în club, bombăni Carrie printre dinți. Nici noi nu știam.

– Ce ți s-a întâmplat, puișorule ? întrebă

Nathaniel, ghemuindu-se la picioarele lui Kelsey. Ce cauţi tu în chestia asta cu roţi ?

– Am avut un accident de motocicletă explică fetiţa. Am fost la spital, dar acum stau acasă cu tata şi Alexa este terapeuta mea.

– Extraordinar ! exclamă Nathaniel.

– Tata are o maşină ca asta ! confirmă copilul arătând cu degetul spre superba Corvette Stingray 1963, roşie, în faţa căreia se aflau cu toţii. Doar că a lui este neagră şi nişte vandali i-au zgâriat-o toată aseară.

Alexa scoase un mic ţipăt şi îşi duse mâna la gură, îngrozită. Acest incident îi amintea de altele asemănătoare pe care le păţise Ryan în urmă cu doi ani, incidente cărora le cunoştea făptaşul. Din fericire, toată atenţia celorlalţi se îndreptase spre Tyler care exclamase cu solicitudine :

– Ţi-au zgâriat maşina, Ryan ? ! Ce s-a întâmplat ?

Spunând aceasta, Tyler aruncase o ocheadă furişă spre Ben care continua să-l fulgere cu o privire neagră pe duşmanul lui declarat. Străbătute de acelaşi gând îngrozitor, Alexa şi Carrie abia îndrăzneau să se privească...

Cu o voce necăjită, Ryan expuse stricăciunile suferite de superba sa maşină şi Alexa îi fu recunoscătoare că se ferise să menţioneze unde se întâmplase toată povestea... El însuşi colecţionar de maşini, Tyler îl compătimi sincer pe

Ryan. În schimb, Ben se puse să rânjească cu o expresie ironică întipărită pe față.

– Mă întreb ce ai făcut ca să meriți asta, de această dată, Ryan Cassidy ? aruncă el pe un ton dușmănos. Pasiunea ta pentru mașini de colecție nu-ți prea aduce satisfacții, bătrâne. Mai întâi, ți s-a pus zahăr în rezervorul acelei Thunderbird decapotabilă, apoi ți-a fost mânjit Stingray-ul și acum noua ta Corvette... Nu ai noroc, și pace !

Carrie și Tyler păreau consternați iar Alexa simți că o cuprinde panica. Ben își pierduse mințile ? Ce se va întâmpla dacă Ryan va trage concluziile care se impuneau, după discursul lui Ben, asupra identității vandalilor ?

– Ia te uită, Ben Shaw ! Surprinzătoare aluzia la „Thunderbird", murmură Ryan cu o voce catifelată. Sunt puțini care au auzit despre soarta ei tristă și, încă și mai puțini cei ce știu despre povestea cu zahărul în rezervor...

– Kelsey, ce-ar fi să mergem să bem ceva răcoritor ? interveni Alexa cu febrilitate. Sunt sigură că ești însetată. Vii cu noi, Ben ?

Era mai degrabă un ordin decât o propunere, și Ryan nu se lăsă păcălit.

– Abilă intervenție, Alexa, spuse el străpungând-o cu o privire necruțătoare. Lasă-mi-l mie pe Ben și ia-o pe Kelsey. Vin și eu într-o clipă...

– Vreau floricele și o înghețată uriașă ! îi anunță Kelsey.

– Aşteaptă-mă şi pe mine, micuţo, interveni Nathaniel. Vin şi eu. Tu vii, Alexa ?

Deja Nathaniel apucase mânerele scaunului rulant şi o împingea pe Kelsey spre bufet.

– Hai, Alexa, grăbeşte-te ! strigă copilul.

Aceasta nu mai avea de ales. Cu o ultimă privire dezolată spre Ben şi Ryan, se duse şi ea după ei. Nu o putea lăsa pe Kelsey singură cu descreieratul ăsta de Nathaniel care ar fi fost în stare s-o abandoneze în vreun colţ şi să uite unde a lăsat-o. Ryan şi Ben erau, la urma-urmei, adulţi, se vor putea descurca singuri. Şi apoi, mai erau şi Carrie şi Tyler acolo. Ei vor calma disputa, cel puţin asta spera ea, depărtându-se de ei cu inima străbătută de un fior şi cu un nod în gât.

În timp ce stătea la coadă la bufet, era atât de nervoasă încât nu reuşi să scoată o vorbă. Slavă Domnului, Kelsey şi Nathaniel nu aveau nevoie de ea pentru a flecări ca două mori stricate, iar acesta se întrecu în a-i cumpăra o pungă mare cu bunătăţi noii sale prietene.

– Este mult mai plăcut aici decât să fii obligat să priveşti toate maşinile alea vechi, comentă Kelsey, rupând hârtia de pe un urias baton de ciocolată.

– Sunt absolut de acord cu tine, o aprobă Nathaniel muşcând dintr-o îngheţată cam de acelaşi gabarit. Dar, iată, vine deja tatăl tău !

Alexa întoarse repede capul și îl văzu pe Ryan apropiindu-se cu pași mari.

– Ești gata de plecare, Kelsey? o întrebă el pe un ton sever.

– Dar nici n-am început să mănânc, se plânse fetița, strângând în brațe punga cu floricele, cutia cu apă minerală și cornetul de înghețată.

– Asta nu-i grav, ai să mănânci în mașină, o liniști tatăl său. Trebuie neapărat să plecăm acum.

Alexa remarcă faptul că Ryan nici nu catadicsise să privească spre ea. Simți o dureroasă strângere de inimă. Își dădu seama în ce măsură se obișnuise să-i simtă privirea ațintită spre ea, pândindu-i cea mai mică mișcare. Până în clipa asta, ar fi putut să jure că detesta atenția insistentă pe care el i-o acorda, dar acum, faptul de a-l vedea ignorând-o ostentativ o tortura de-a binelea...

Lucru ce nu se întâmplase până acum, ea însăși nu-și putea dezlipi privirea de la el. Observă cum cămașa din pânză bleu îi accentua strălucirea catifelată a ochilor, iar blugii negri stăteau pe el ca o a doua piele. Era nemaipomenit de seducător, tulburător chiar. Și, iată, continua s-o ignore.

– S-a făcut târziu, Kelsey, la-ți la revedere de la toată lumea, trebuie să plecăm, repetă Ryan cu fermitate.

Şi, fără să mai spună ceva, împinse scaunul cu rotile al fetiţei înainte, neluând în seamă protestele acesteia. Văzându-l îndepărtându-se, Alexa se trezi dintr-odată din starea de perplexitate în care căzuse, îl lăsă baltă pe Nathaniel lângă bufet şi, fără să se gândească prea mult, se lansă în urmărirea lor.

– Ryan, aşteaptă !

El se opri şi se întoarse spre ea, cu o privire rece, cu buzele întinse într-un zâmbet zeflemitor, aşteptând ca ea să spună ceva. Alexa ajunse lângă ei, cu răsuflarea tăiată.

– Pleci aşa... fără să spui nimic ?

– Aş fi avut multe de spus, dar... se opri coborându-şi privirea spre Kelsey care îşi savura cu plăcere dulciurile fără să-i bage în seamă. Dar fiica mea este de faţă şi... Şi vreau să o duc cât mai repede acasă. Noapte bună, Alexa, spuse el foarte sec.

Blocată, Alexa îl privi dispărând în mulţime împreună cu Kelsey. Acest „noapte bună" îi sunase foarte ciudat, ca un adio definitiv. Acum că Ryan era la curent cu isprăvile lui Ben, poate că nu vrea să aibă de-a face cu nici unul din membrii familiei Shaw... Doar dacă nu se gândeşte la vreo răzbunare ?

Pierdută în gândurile ei sumbre, Alexa tresări auzind vocea surorii sale lângă ea. Ridicând privirea, îl văzu pe Tyler, Carrie şi Ben în jurul ei, cu o expresie gravă întipărită pe chipurile lor.

– Acum totul este clar, spuse Carrie. Deci, Kelsey Cassidy este micuța ta pacientă ai cărei părinți sunt în război ? Acasă la Ryan i-ai dus zilele trecute pe Emilie și Franklin ?

– Cred că Ryan Cassidy crede că eu i-am pus zahăr în rezervor, sări și Ben cu obișnuita lui nepăsare. Crezi că o să ghicească și faptul că tot mie trebuie să-mi mulțumească pentru sutele de pizza pe care le-am comandat pe adresa lui sau pentru donațiile fabuloase pe care le-am făcut în numele lui prin telefon ?

– Tu ai făcut toate astea ? întrebă Nathaniel, impresionat.

– Și încă multe altele, se lăudă Ben, scoțându-și pieptul în afară. Am dat zeci de anunțuri deocheate, cu numărul lui de telefon, în reviste mai mult sau mai puțin porno ! Cred că săptămâni în șir a tot primit apeluri compromițătoare. Am comandat tone de flenouri pe numele lui, la emisiunile de vânzări televizate, bineînțeles cu plata la livrare... Și o grămadă de alte chestii de care nici nu-mi mai amintesc...

– Ajunge, Ben ! interveni Carrie. Cred că ai vorbit destul !

– Cassidy era furios, și îi dau dreptate, spuse Tyler pe un ton sever. Dacă va face vreo reclamație, poți să te trezești la închisoare, Ben.

– Nu se poate ! strigă Carrie. Nu se poate să-l trimită în pușcărie pe Ben ! Sunt mai mult

de doi ani de când s-au întâmplat toate astea, trebuie să se fi prescris de acum, nu ?

– Nu știu, spuse soțul ei cu răceală. Avocatul lui Ben se va strădui să facă tot ce se poate. Un lucru însă este clar : acest avocat nu va fi în nici un caz asociat cu numele de Tremaine.

Tyler Tremaine îl privi aspru pe cumnatul său.

– M-am făcut bine înțeles, Ben ? Trebuie să te descurci singur și să-ți repari greșelile și prostiile.

Ben dădu din cap cu o seriozitate neobișnuită la el.

– Dar nu putem să-l lăsăm baltă ! strigă Carrie, în mod evident gata să plângă. Nu te neliniști, Benji, suntem alături de tine dacă vei avea nevoie de noi...

– Nu face promisiuni imposibil de ținut, Carrie, o întrerupse soțul ei. Benji, după câte știu eu, este un adult de acum și poartă întreaga răspundere pentru faptele sale. Nu trebuia decât să se gândească înainte de a face tâmpenii. Și să se mai și laude cu ele în fața lui Ryan Cassidy ! Hai, Carrie, să mergem.

– Dar, nu putem să plecăm așa ! strigă din nou tânăra femeie privind-o cu disperare pe Alexa, doar-doar îi va sări în ajutor.

– La naiba, Carrie ! Ești de partea lui Ben sau a mea ?

Alexa simțea că este gata să lesine. Nu mai lipsea decât să se mai certe și Carrie cu Tyler... Încercă să intervină în favoarea surorii sale.

– Încearcă să ne înțelegi, Tyler... Nu face din asta un test de loialitate pentru Carrie.

– Nici eu nu te sfătuiesc, spuse ironic Nathaniel. Ben și Alexa trăiesc împreună cu Carrie de douăzeci și șapte de ani, pe când tu, ești însurat cu ea doar de un an. Întotdeauna, legăturile de sânge sunt mai puternice decât altele, cel puțin așa l-am auzit eu pe tata spunând.

Tyler încruntă sprâncenele privindu-și fratele mai mic și întinse mâna spre soția lui.

– Vino, Carrie, plecăm.

Stând nemișcată între Ben și Alexa, Carrie nu se clinti.

– Ehe ! Zarurile sunt aruncate ! aruncă cu veselie Nathaniel.

– Nu, ascultați-mă, interveni Alexa coborând vocea pentru a se adresa doar fraților ei. Să nu cedăm panicii, trebuie să fie o soluție. Ryan nu este chiar un monstru, am să mă duc să-i vorbesc...

– Să nu-mi spui că iar ai căzut sub farmecul lui ! exclamă Ben. Atunci, pentru ce am făcut eu toate astea ? Nu, în cazul acesta prefer să merg la pușcărie.

– Încetează să mai vorbești prostii, Ben !

– Aha ! Încep să se încingă spiritele, spuse vesel Nathaniel. Fetelor, Tyler a întins-o și nu pare deloc bine dispus...

Dintr-o mișcare, cei trei gemeni se întoarseră și-l văzură pe Tyler îndreptându-se cu pași

mari spre ieșire. Carrie se lansă în urmărirea lui.

– Nu mi-ar place să fiu acolo când vor începe să se certe, prezise Nathaniel, cu un zâmbet larg pe buze. Cred că mișcările seismice vor atinge cel puțin zece grade pe scara Richter !

– Dar nu vreau să se certe din cauza mea ! izbucni Ben, vizibil tulburat. Mă duc după ei. Am să le spun să nu se mai ocupe de mine, o să mă descurc și singur... Alergă și el în urma lor.

– Ben este în stare să facă orice ca să-și păstreze slujba în cadrul întreprinderii, nu-i așa ? remarcă Nathaniel cu cinism. El are mai multă considerație decât mine pentru numele de Tremaine.

Alexa îl fulgeră cu privirea.

– Nu-i adevărat. Ben își face griji pentru soarta lui Carrie, la fel cum și-a făcut griji și pentru mine după ruperea relației cu Ryan. Scoase un oftat de disperare. De fapt, așa a început totul. Și acum, catastrofa este completă. Tyler și Carrie sunt certați, Ben are neplăceri mari. Ryan mă urăște de moarte. De acum, eu sunt singura care poate spera să mai dreagă ceva. Singura...

– Ai de gând să-i cazi în genunchi lui Cassidy pentru a-i implora mila ? întrebă Nathaniel, izbucnind în râs. Te sfătuiesc să folosești ciorapi negri cu portjartier, tocuri înalte, asta ar putea să ajute.

Alexa avea obrajii în flăcări.

– Grosolăniile tale mă dezgustă.

– Oh, nu o lua chiar așa. Încerc doar să mai înviorez atmosfera. Te duc acasă ?

– Din moment ce toți ai mei m-au părăsit, cred că nu am altă soluție decât să accept.

După ce se instală în mașina lui Nathaniel, un Ferrari, acesta îi ceru să-i spună încotro să meargă. Ca într-un vis, Alexa se auzi spunându-i adresa lui Ryan. Nu avea nici un plan precis în minte, știa doar că trebuia să-i vorbească astă-seară. Dacă Ryon îl va da pe Ben în judecată, viitorul acestuia va fi compromis. Și dacă Tyler va refuza să-l ajute, Carrie nu i-o va ierta niciodată. Gândul de a-și vedea fratele în pușcărie și pe sora ei divorțată, îi era insuportabil. Ghemuită în scaunul ei, Alexa simți că o cuprinde o panică din ce ce în ce mai mare.

– Alexa ? N-ai ascultat nici o vorbă din tot ce ți-am spus, se plânse Narthaniel.

– Îmi pare rău, Nathaniel, se scuză Alexa. Mă gândeam la altceva. Ce spuneai ? Îți promit că acum te ascult...

– Nu-i nimic, mormăi băiatul. Cred că, oricum, nu ajung nicăieri cu tine. Mărturisește că ai o slăbiciune pentru Cassidy ! De altfel, nici măcar nu mai era nevoie să te întreb, se vede de la o poștă că ești îndrăgostită de el.

Alexa rămase cu privirea fixată în față. La

urma-urmei, Nathaniel nu era chiar atât de prost... Da, era îndrăgostită de Ryan. Îndrăgostită la nebunie. Dar parcă încetase vreodată să-l iubească ?

Tânăra femeie știa dinainte răspunsul la această întrebare. Și mai știa că n-ar fi putut să aleagă un moment mai prost decât acesta pentru a-și recunoaște iubirea...

Când se gândea că, abia ieri, Ryan era cel ce-i jura că o iubește iar ea refuza să-l asculte... Va accepta el acum s-o asculte, după toate revelațiile acestei seri ? Vor găsi ei vreodată vreun teren de înțelegere ? se întreba ea cu disperare.

— Aici este ? întrebă Nathaniel curios, întorcând pe alee în fața impozantei case a lui Ryan Cassidy.

— Da, aici e, la un... la un prieten, răspunse ea evaziv. Poți să mă lași aici, Nathaniel. Îți mulțumesc.

— Mie îmi spui ? ! Știu foarte bine la cine suntem. Nu ai fi de părere să te aștept ? Dacă cumva Cassidy te azvârle pe ușă afară cu surle și trâmbițe ? Ar fi în stare s-o facă, știi ? Pentru un colecționar ca el, ceea ce i-a făcut fratele tău prețioasei lui mașini este o crimă de neiertat, în stare să pună capăt oricărei idile...

— Știi, Nathaniel, dar eu n-am venit aici pentru...

Vocea i se stinse. De fapt, de ce venise ea aici ? Dar acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Ieşi din maşină şi, după un ultim semn cu mâna făcut spre Nathaniel, ea începu să urce cu pas ezitant scările de la intrare. Inima îi bătea să-i spargă pieptul când bătu în uşă cu ciocănelul de bronz. Trecură clipe lungi şi se hotărî să mai bată o dată. Speranţa, groaza, teama se amestecau dureros în sufletul ei.

Deodată uşa se deschise în faţa ei. Ryan se afla aici, în picioare, cu o expresie imperturbabilă pe faţă. Avea pumnii strânşi pe coapse, privirea fierbinte ca de jar. Speriată pentru o clipă, ea fu cât pe-aci să fugă...

Dar nu ! Trebuia să reziste. Îşi petrecuse ultimii doi ani tot fugind de Ryan şi protejându-se de sentimentele pe care el i le inspira. Acest fel de a se comporta nu o dusese nicăieri. Venise timpul pentru ea să-l înfrunte.

Trăgând adânc aer în piept, îl privi drept în ochi.

— Mă inviţi odată să intru, sau ai de gând să discuţi cu mine afară, de parcă aş fi un comisionar oarecare ?

CAPITOLUL IX

— Kelsey s-a culcat, spuse el pe un ton rece. Dacă ai venit s-o vezi, este prea târziu.

Nu aprinsese nici o lumină şi părea că venise direct de pe nişte meleaguri misterioase bântuite de umbre ameninţătoare.

— Nu am venit s-o văd pe Kelsey, şi tu ştii asta, răspunse ea cu o voce încordată. Pe tine am venit să te văd.

— De ce ? Ca să pledezi cauza frăţiorului ?

Privirea lui Ryan întârzie o clipă pe maşina lui Nathaniel care era încă în faţa casei.

— Şi până la ce oră are de gând să te aştepte iubitul tău prieten ?

— Nathaniel nu este „iubitul meu prieten", spuse ea înfruntându-i privirea.

— Ah, nu ? Totuşi, ţi-ai dat mult silinţa să mă convingi de contrariu.

— Oricum, nu m-ai crezut. Încrucişându-şi braţele pe piept, ea îşi încruntă sprâncenele. N-am chef să stau aici afară şi să continui acest duel verbal. Prefer să plec dacă nu eşti dispus să fii mai ospitalier.

Nathaniel alesese chiar această clipă pentru a ambala motorul și a demara în trombă, de parcă lua startul în Marele Premiu de la Monaco.

– Oh, oh, s-ar zice că șoferul tău te-a lăsat baltă. N-ai noroc, o provocă Ryan. Iată-te încolțită aici.

– Oricând pot să chem un taxi.

– Desigur, cabina telefonică este doar la un kilometru de aici.

– Într-adevăr, am văzut-o când veneam încoace. Și, din fericire, este o noapte superbă pentru mers pe jos.

Cu capul sus, Alexa se întoarse și începu să coboare scările.

– Ce-ai zice să te las să pleci ? Mărturisește că ai înnebuni de furie. Fără să mai pui la socoteală că asta n-ar aranja deloc treburile iubitului tău frate.

Alexa continua să coboare scările.

– Nu pot să sufăr amenințările, îi spuse ea peste umăr, apoi se întoarse brusc spre el când ajunse în josul scărilor și atacă la rândul ei.

– Oricum, știu că n-ai să mă lași să plec. Așa că, vrei sau nu să vorbim despre Ben și despre ce s-a întâmplat acum doi ani ?

– De fapt... da... dacă ai intra, am putea vorbi liniștiți.

Alexa îl privi trecând pragul casei și se întrebă încă o dată dacă trebuia să-l urmeze.

Să suporte penibila confruntare ce se prefigura, sau s-o ia la fugă ? Greşise venind aici. Era evident că Ryan era supărat pe ea şi se simţi dintr-odată incapabilă să înfrunte dispreţul şi furia lui...

— Cred că totuşi am să plec ! strigă ea impulsiv. N-ai decât să iei legătura cu avocatul lui Ben pentru ceea ce te gândeşti să întreprinzi în această afacere.

Pradă unei îngrijorări subite, ea se întoarse şi se depărtă grăbită pe alee. Dar auzi imediat paşi coborând în viteză scările şi, după numai trei secunde, simţi o mână de fier apucând-o de braţ. Alexa se întoarse şi tresări când văzu licărirea ciudată ce clipea în privirea lui Ryan.

— Nici vorbă să pleci acum, ca o hoaţă ! exclamă el. Voiai să-mi vorbeşti ? Ei bine, o vei face ! Te las să alegi : ori mergi singură şi mă urmezi de bunăvoie, ori te arunc pe umărul meu şi te duc. Ce preferi ?

— Prefer să merg de bunăvoie, îi răspunse ea cu demnitate.

O demnitate de faţadă, totuşi, pentru că atingerea mâinii lui Ryan pe braţul ei o tulburase mai mult decât ar fi vrut ea să admită. Şi astfel, ţinând-o în continuare de mână, se îndreptară spre casă în tăcere.

Ajunşi în prag, Ryan abia dacă se dădu puţin la o parte pentru a o lăsa să treacă, în aşa fel că Alexa trebui să se lipească de el ca să treacă. Când trupurile lor se atinseră, o

cuprinse un val arzător de dorinţă. Ridicând privirea spre el, văzu că şi el împărtăşea aceeaşi tulburare. Stătură doar o clipă astfel, lipiţi unul de altul în pragul uşii, ochii albaştri ai Alexei ţintuiţi în cei întunecaţi ai iubitului ei. Dintr-odată, parcă nimic nu mai avea importanţă decât această apropiere de el, răsuflarea lui care-i mângâia obrazul, gura lui senzuală atât de aproape de a ei. Întredeschise buzele ca pentru un sărut...

– Ben ţi-a cerut să vii aici ?

Alexa clipi des, ca trezită dintr-un vis, fără să înţeleagă din prima clipă întrebarea.

– Poftim ?

Această întrerupere brutală a visurilor ei erotice o lăsă complet descumpănită.

– Ben, fratele tău, îi explică el răbdător. Doar n-ai uitat de el.

Revenindu-şi, Alexa se depărtă repede de el pentru a lăsa o distanţă prudentă între ei. Rămăsese nemişcată privindu-l cum închide uşa de la intrare cu cheia. Respiră adânc încercând să-şi facă curaj.

– Nu Ben m-a trimis aici. Am... am venit eu, de bunăvoie, pentru a-ţi cere iertare în numele lui. Ceea ce a făcut este oribil, dar...

– Tu i-ai cerut să te răzbune, termină Ryan fraza în locul ei.

Se apropiase de ea cu o expresie dură pe faţă.

– Nu ! strigă Alexa. N-am ştiut ce a făcut

Ben decât după aceea. Nici Carrie n-a ştiut. Am fost cu toţii îngroziţi când am aflat. Noi i-am spus să înceteze cu prostiile, altfel ar fi continuat şi acum să-ţi facă mizerii. Iar pentru ceea ce s-a întâmplat aseară cu maşina ta, mi-a jurat că nu el este vinovatul.

– Şi eu care mă credeam ţinta vreunui grup de fanatici! exclamă Ryan făcând o strâmbătură. Mă aşteptam de la o zi la alta să primesc scrisori de ameninţare care să-mi ceară să modific scenariile povestirilor mele, sau cine ştie ce exigenţe cu caracter politic... Şi, cândcolo, în tot acest timp imbecilul ăsta de Ben mă luase drept ţintă...

– Ben poate fi foarte... înverşunat atunci când poartă pică cuiva, explică ea pe un ton jenat. Mai ales dacă este ceva în legătură cu mine sau cu Carrie.

– Şi, deci, el era furios pe mine că te-am lăsat baltă, constată Ryan.

Alexa dădu din cap, întorcând privirea.

– Dar eu nu căutam să mă răzbun, Ryan, murmură ea. Eu voiam doar...

– Ce ai fi vrut tu, Alexa? întrebă el cu blândeţe.

– Pe tine, şopti ea abia auzit. Nu te voiam decât pe tine.

– Şi acum? Insistă el. Mă mai vrei? Sau o să-mi spui din nou că nu mă mai iubeşti?

Ea îşi trecu cu nervozitate mâna prin păr.

– Cred că atunci când ți-am spus asta, chiar o credeam.

– Și eu, cred că atunci când îți spuneam că nu vreau să mă angajez prea serios în relația cu tine, așa era. Și apoi, timp de doi ani, mi-am mușcat degetele...

– Din cauza festelor pe care Ben ți le-a jucat ?

– Nu, Alexa, pentru că mi-ai lipsit îngrozitor. Nu-mi pasă de festele stupide pe care mi le-a făcut Ben, mărturisi el cu un zâmbet indiferent. Am putea să încetăm odată acest război al vorbelor ? Vrei să fii cinstită cu mine și să-mi spui dacă mă mai dorești ?

Alexa simți că roșește. Din nou, toate temerile ei reveniră la suprafață. Îi era teamă să spere din nou la un viitor comun cu al lui Ryan, teamă de a fi din nou deziluzionată, teamă ca el să nu-i smulgă vreo mărturisire de dragoste pentru ca apoi s-o abandoneze din nou. N-ar fi fost acesta un mod sclipitor de a se răzbuna pentru toate necazurile pe care i le făcuse Ben ?

Pradă unei profunde dileme interioare, ea ridică privirea spre Ryan. Îl iubea. Da, îl iubea. Și dragostea, așa cum o concepea ea, era indisolubil legată de noțiunea de încredere. Nu mergea una fără alta.

Așa că, în ciuda tuturor îndoielilor asupra adevăratelor lui sentimente față de ea, cu toată teama ei de a redeveni vulnerabilă, dacă îl

iubea trebuia să aibă încredere în el, să creadă din tot sufletul că el nu o va răni vreodată. Desigur, o rănise odinioară, dar dacă vor trebui să împartă un viitor comun, ea va trebui să tragă o linie peste suferința ei trecută, să uite toți demonii care o chinuiau, să șteargă trecutul, să creadă într-un nou început. Va trebui să-i mai dea o șansă. Să-i dea dragostea ei în același timp cu încrederea.

Ochii îi străluceau de lacrimile emoției când îi spuse cu o voce tremurătoare :

— Te iubesc, Ryan, și n-am încetat nici o clipă să te iubesc. Chiar când credeam că te urăsc, te iubeam. Așa că, dacă mă mai vrei...

— Dacă te mai vreau ?

Gestul lui avu repeziciunea unui fulger. Prinzând cu mâinile talia Alexei, o ridică în brațe. Instinctiv, ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui și mâinile în jurul gâtului. Fusta i se ridică în sus pe coapse și sânii i se zdrobiră pe pieptul lui. Ryan închise ochii, inundat de valuri de dorință.

— Bineînțeles că te vreau, iubirea mea, șopti el cu voce răgușită. Dacă ai ști cât de mult doresc să uit trecutul și tot ceea ce, într-o zi, ne-a despărțit. Te iubesc, Alexa, și vreau să ți-o dovedesc tot restul zilelor.

Beată de fericire, nevenindu-i să creadă, ea se depărtă ușor și îl privi.

— Este cumva... o cerere în căsătorie ?

— Bineînțeles ! O cerere în căsătorie cu o

întârziere de doi ani... Spune „da", Alexa, şopti el mângâindu-i cu buzele gura. Spune-mi că vrei să te măriţi cu mine. Şi aşa am pierdut atâta timp...

Buzele lui, ca atingerea unui fulg, continuau să le mângâie pe ale ei, cu o tortură rafinată, până când ea nu mai putu suporta... Scoase un geamăt uşor, dar Ryan îşi prelungea aşteptarea, acoperindu-i gâtul cu sărutări delicate, de un erotism insuportabil.

Cu degetele înfipte în spatele lui musculos, Alexa îşi lăsă capul pe spate, într-un gest de abandonare totală. Cu braţele lui puternice, el o ţinea lipită de el, apoi încet, una dintre mâini alunecă pe sub fustă, mângâindu-i crucea fremătândă de dorinţă. Înnebunită, Alexa îşi strânse şi mai mult picioarele în jurul lui. Buzele li se contopiră, căutându-se lacome într-un balet senzual şi inflăcărat...

Când îşi recăpătară suflul, amândoi gâfâiau, cu trupurile înfierbântate de o dorinţă urgentă şi violentă...

— Spune-mi „da", o implora el cu voce răguşită.

— Da, Ryan, răspunse ea dintr-o suflare.

Tot corpul ei nu mai era decât o aşteptare fremătătoare. Agăţată de el ca o liană, îşi puse buzele calde pe pielea aspră şi bronzată de pe gâtul iubitului ei şi se lipi mai tare de el, de parcă ar fi dorit să se contopească cu trupul

lui. Vârfurile tari ale sânilor ei chemau o mângâiere. Pentru a-şi linişti puţin această delicioasă suferinţă, ea începu să se legene încet, lipită de pieptul lui, cu o senzualitate pe care nu şi-o bănuia.

– Nu mi-ai spus clar dacă accepţi să te măriţi cu mine, îi reaminti Ryan.

Alexa se lăsă să alunece uşor în jos. Trebui să se sprijine de Ryan pentru ca să nu se clatine, atât de tare îi tremurau picioarele, şi ridică spre el o privire plină de pasiune.

– Accept să mă mărit cu tine, Ryan.

– Dragostea mea !

Aproape că o zdrobi de pieptul lui, spunându-i cu înflăcărare :

– Faci din mine bărbatul cel mai fericit din lume, Alexa !

– Şi eu sunt fericită, Ryan, murmură ea. Nici nu-mi vine să cred că suntem din nou împreună !

– Vezi ? Aveam dreptate, spuse Ryan cu mândrie. Suntem din nou împreună, un cuplu unit pentru totdeauna.

– Şi care face dragoste într-un mod divin, adăugă ea cu o voce suavă precum cântecul sirenelor.

Era atât de fericită. Eliberată de toate spaimele sale, de confuzia şi dezamăgirea ce o chinuiseră atâta vreme. Totul părea acum atât de minunat de simplu şi limpede. Îl iubea pe Ryan şi el o iubea pe ea.

– Cred că a venit timpul să gustăm puţin

din acest amor divin despre care vorbești tu, sugeră Ryan cu un zâmbet în colțul gurii. Rămâi în această noapte cu mine, Alexa.

— Aș vrea și eu dar... Kelsey ? Și Gloria ?

— Ele au adormit deja. Și camera mea este în celălalt capăt al casei. Nu-ți face griji, nu-ți vor auzi strigătele de plăcere pe care o să ți le smulg.

Se aplecă spre ea, o luă în brațe și începu să urce scara, într-un gest nemaipomenit de romantic. Cu capul pe umărul lui, Alexa imaginâ că este o prințesă din povești purtată în brațe de iubitul ei. Dar când ajunse în camera lui Ryan, nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Uitându-se în jurul ei, acum se imagina mai degrabă ca Jane, prietena lui Tarzan.

— Aveai dreptate, Nadine s-a întrecut pe sine când a decorat această cameră ! exclamă ea, descoperind decorul exotic care-i înconjura. Te-ai putea crede în junglă. Nu-ți mai lipsesc decât lianele și țipetele lui Cheetah.

— Am să pun în vânzare casa asta cât mai repede posibil, îi promise el cu o grimasă. N-am chef să-mi petrec viața în acest decor grotesc care o face să moară de râs pe logodnica mea, exact în clipa când trebuia să aibă loc o scenă de dragoste pătimașă...

— Nu-ți fă griji, vei avea parte de marea scenă de dragoste pătimașă. Dar, este adevărat, mi-ar place să trăiesc într-o casă, să zicem, mai puțin... pitorească și, mai ales, mai

puțin vastă. Un loc doar atât de mare cât să încăpem doar noi doi amândoi și, bineînțeles, Kelsey, când va veni să ne vadă...

– Fără să uităm de gemenii, doi sau trei, pe care o să ne grăbim să-i avem, completă el. O să fie nevoie de un loc destul de mare în care să încapă toată lumea.

– Nu ți-e teamă să înfrunți o nouă generație de gemeni ? întrebă Alexa ironic.

– Din contră, îmi doresc ca această „nenorocire" să mi se întâmple cât mai repede. Trebuie să fixăm cât mai curând data nunții.

– Ce-ai zice să o facem la primăvară ? Am avea astfel timp să...

– Dar este o eternitate până atunci, se plânse Ryan. Mă gândeam mai degrabă s-o facem... săptămâna viitoare.

Așezată lângă el, pe marginea patului, Alexa se cuibări sub brațul lui.

– Îmi place foarte mult perspectiva unei logodne mai lungi, șopti ea, la fel ca și ideea de a ne acorda suficient timp pentru a pregăti o nuntă mare și frumoasă, fără grabă. Aș vrea foarte mult ca totul să fie perfect, de acum încolo.

Ryan întoarse spre ea o privire bănuitoare.

– Esti sigură că ăsta este adevăratul motiv ? Sau încă ți-e frică să ai încredere în mine și vrei să ai timp ca să-ți dovedesc că sunt în stare de fidelitate și statornicie ?

– Te iubesc, Ryan, și ziua căsătoriei va fi cea mai frumoasă zi din viața mea, cu cea de astăzi, bineînțeles, declară ea cu tărie. Dar sunt atât de sigură acum de mine, de noi, încât nu văd nici un motiv să grăbesc lucrurile. Mai ai îndoieli ?

– Nici cea mai mică îndoială, afirmă Ryan. Dacă tu vrei să aștepți primăvara ca să te măriți, tot nu scapi, aștept și eu cu tine ! Oricum câteva luni în plus nu vor schimba nimic pentru că de acum, viața întreagă ne aparține.

Alexa ridică privirea spre el și îl sărută cu tandrețe.

– Mai este un motiv pentru care aș vrea să mai așteptăm câteva luni, Ryan. Și acest motiv este Kelsey. Mi-aș dori ca ea să fie complet vindecată, pentru a putea merge în urma noastră spre altar și să-mi ducă trena.

– Crezi că până în primăvară ea va putea merge ? întrebă el aproape în șoaptă, cu voce încărcată de emoție.

Alexa dădu din cap cu convingere.

– Face niște progrese uimitoare. Cu toate acestea, cred că are nevoie și de un tratament intensiv, pe care nu-l poate face aici. Are nevoie să mai vadă și alți copii care sunt în aceeași situație cu ea, să se simtă încurajată, stimulată. Dar cred că tu știi de acum toate astea...

– Mă sfătuiești să o duc la centrul de recuperare pentru copii ?

– Este un loc perfect pentru ea, Ryan. Îți

pot garanta că va fi bine îngrijită acolo. De așa ceva are nevoie. Și apoi, mai este și Melissa...

— Ah, nu ! strigă Ryan. Nu ea, nu aici, nu acum ! Vrei să-mi strici seara ! O să se bucure deja suficient când va afla că am acceptat să o trimit pe Kelsey la centrul de recuperare.

— Cred că va trebui să-i mărești pensia alimentară, Ryan, declară Alexa pe un ton tandru de reproș. Kelsey a mai crescut și nevoile ei cresc odată cu ea. Melissa și Jack au destule greutăți, le este foarte greu în momentul acesta, și pentru ca lui Kelsey să-i facă bine, tu, care ești înstărit, ar trebui să-i ajuți...

Ryan rămase cu gura căscată privind-o.

— Doamne ! M-am însurat cu avocatul fostei mele soții, sau ce ? Dacă tu ai știi ce...

Alexa întinse mâna ca să-l facă să tacă.

— Știu că tu ești un tată afectuos și grijuliu și că nu vrei decât ce este mai bun pentru copilul tău. Și mai știu că ostilitatea ta față de Melissa nu este lucrul cel mai bun pentru Kelsey. Voi trebuie într-adevăr să încetați să vă mai războiți...

— Pentru binele lui Kelsey, termină el fraza în locul ei.

Îi cuprinse mâinile în palmele lui și i le sărută.

— Iar eu știu că Kelsey este îndrăgostită de tine. Va fi încântată când va auzi că ne vom căsători. Te iubește mult, Alexa. Dacă ar putea măcar și fratele și sora ta să nu mă mai

urască... Crezi că îmi vor ierta vreodată răul pe care ţi l-am făcut ?

— Sunt convinsă, afirmă Alexa cu căldură. Vom petrece mult timp cu ei, vor învăţa să te cunoască cu adevărat şi tu... oh ! se întrerupse Alexa cu o expresie îngrozită pe faţă. Carrie şi Tyler ! S-au certat mai înainte din cauza lui Ben şi au plecat de la expoziţie tunând şi fulgerând. Trebuie să o sun imediat pe Carrie ca s-o liniştesc în legătură cu viitorul lui Ben. Oh, Doamne, sper că nu este prea târziu pentru ca ea să se împace cu Tyler...

Cu un gest resemnat, Ryan îi întinse telefonul. Inima ei bătea nebuneşte în timp ce forma numărul surorii sale. Măcar dacă cearta dintre Carrie şi Tyler nu ar fi atins punctul irremediabil... Alexa nu s-ar putea consola niciodată că a fost, chiar indirect, cauza destrămării căsătoriei surorii sale, când ea tocmai îşi găsise în sfârşit fericirea.

Se auzi telefonul sunând de două ori, apoi ea auzi vocea lui Tyler exclamând pe un ton arogant :

— Oricine aţi fi, sper, pentru dumneavoastră, să fie ceva important...

Vocea lui era puţin înăbuşită, parcă aâfâită. Reacţia lui la telefon era foarte ciudată, el care de obicei era atât de curtenitor. Alexa îşi făcu curaj şi vorbi :

— Scuză-mă, Tyler... am... am sunat cumva tr-un moment nepotrivit ? întrebă ea.

— Oh, nu, Alexa, ai sunat chiar într-un moment foarte bun, îi răspunse vocea înveselită acum a cumnatului său, care chicotea la celălalt capăt al firului. Vrei să vorbeşti cu sora ta ? Este chiar aici. De altfel, împreună cu ea îmi petrec acest moment plăcut...

O clipă mai târziu, o avu pe Carrie la telefon. Sora ei trebuie că se afla în picioare lângă soţul ei. În picioare sau... poate culcată ? Alexa îşi aminti de aparatul ce se afla pe noptieră, în dormitorul lor. Se simţi dintr-odată încurcată...

— Ascultă, Carrie, voiam doar să-ţi spun să nu-ţi faci griji în privinţa lui Ben, nu va mai avea nevoie de nici un avocat. Dar tu, tu poţi să-ţi mai salvezi căsătoria ?

— Să-mi salvez căsătoria ? ! exclamă Carrie uimită. Oh, Alexa, dar ce ţi-ai imaginat ? Tyler şi cu mine am avut o simplă ceartă în astă-seară. Asta ni se întâmplă destul de des, ştii. Dar faptul că ne certăm din când în când, nu înseamnă că ne despărţim. Noi ne iubim la nebunie, Alexa. Aş vrea atât de mult ca şi tu să reuşeşti să crezi din nou în iubire şi să înţelegi că nu întotdeauna dragostea se termină cu amărăciune şi răzbunare.

Alexa ridică privirea şi-i zâmbi lui Ryan care continua să o mângâie, să o sărute.

— De acum stiu asta, Carrie, afirmă ea pe un ton radios. Şi cred din tot sufletul meu în iubire...

— SFÂRŞIT —